

CHU MỘC NAM

**Thiếu
niên
ca
hành**

Dịch: Lăng Nhân Môn

tập 1

Thiếu niên ca hành

Tập 1: Chương 1-25

Chu Mộc Nam

Dịch: Lăng Nhân Môn

Paris * 05.2025

Bìa : *Internet*
Nguồn : *truyenfull.vision*

Thiếu niên ca hành

CHU MỘC NAM

Dịch: Lãng Nhân Môn

truyenfull.vision

MỤC LỤC

Tập 1: chương 1-25

Chương 1:	13
Tuyết Lạc sơn trang	
Chương 2:	35
Ông chủ cao thâm khó lường	
Chương 3:	49
Nguyệt Cơ cười đưa thiếp, Minh Hầu giận giết người	
Chương 4:	65
Quan tài vàng	

Chương 5: Thiên Nữ Nhụy	87
Chương 6: Cuộc sống chết	107
Chương 7: Phật Nộ Đường Liên	127
Chương 8: Tử Y Hầu	147
Chương 9: Hòa thượng Vô Tâm	165
Chương 10: Ba bước Đường môn	189
Chương 11: Trường Cung Truy Dục, Bách Quỷ Dạ Hành	209
Chương 12: Đại Phạm Âm tự	231

Chương 13:	255
Phá Giới đao của hòa thượng say xỉn	
Chương 14:	273
Nhất kiếm khô tuyết	
Chương 15:	288
Bát Phương Thiên Ma Vũ	
Chương 16:	304
Thánh tăng lắc đầu	
Chương 17:	320
Hòa thượng hào hoa phong nhã	
Chương 18:	335
Thần thông La Sát Đường	
Chương 19:	348
Hành động tùy tâm	
Chương 20:	367
Lộ Tần Thiên Thông	

Chương 21:	387
Bản Tướng La Hán trận	
Chương 22:	407
Đại Giác thiền sư	
Chương 23:	423
Thiên Hạ Vô Song thành	
Chương 24:	443
Bì Thiên Mẫn Nhân	
Chương 25:	457
Thiếu niên ngự kiếm	

Chương 1

Tuyết lạc sơn trang

 Tuyết Lạc sơn trang không phải là một tòa sơn trang mà chỉ là một quán trọ, hơn nữa còn là một quán trọ vô cùng rách nát, trong phạm vi một trăm dặm chỉ có duy nhất một quán trọ này. Nó tựa lưng vào một ngọn núi cao, mặt hướng ra một con sông lớn. Muốn vượt qua ngọn núi đó cần mất rất nhiều thời gian, mà đi qua con sông này cũng không phải dễ dàng, cho nên người đi

đường muốn vào thành sẽ phải chọn tạm dừng chân nơi này.

Thế nhưng, mấy tháng nay việc làm ăn của Tuyết Lạc sơn trang không được thuận lợi. Bởi vì, giống như tên của nó, tuyết rơi dày đặc, cản trở đường đi lối về. Tiêu Sát mặc áo khoác lông cừu màu trắng ngói tựa bên cửa, nhìn tuyết bay đầy trời bên ngoài cửa sổ, khe khẽ thở dài một hơi.

Tiếng thở dài uể oải tiêu điều, cũng giống như tên của hãn vật – Tiêu Sát.

Đám tiểu nhị tùm năm tùm ba đang gục đầu xuống bàn ngủ gật, thỉnh thoảng tỉnh lại cũng là vì quá rét, nghe thấy chột run rẩy giật mình bừng tỉnh, nhìn quanh một lượt, vẫn chỉ có ông chủ tự phụ đang ngồi chỗ cũ ngắm tuyết, liên tiếp tục khoác chiếc áo cũ đắp lên người ngủ tiếp.

Đương nhiên cũng không nhịn được âm thầm oán giận trong lòng: Lúc đầu trong quán còn có một vài người khách không muốn phải đi lại giữa trời đông rét mướt, nhưng vì ông chủ vẫn tiếc không bỏ tiền tu sửa quán, thế nên phòng nào cũng bị gió lùa, đám khách sau vài ngày không chịu nổi gió rét hàng đêm đã dứt khoát lên đường.

Ông chủ tên Tiêu Sắt này đã từng răn dạy bọn họ: “Quán trọ của chúng ta, lưng tựa núi xanh, mặt hướng nước biếc, nếu như trong phòng có thêm vài phần lụi tàn, thì lại càng thêm vài phần phong nhã. Đó mới là cảm giác những lữ khách đi đường yêu thích.”

Bọn tiểu nhị không hiểu, hỏi: “Rốt cuộc đó là cảm giác gì?”

Tiêu Sắt giả vờ cao thâm lắc đầu: “Aizz, đương nhiên là cảm giác đang trên đường rồi.”

Đám tiểu nhị nửa hiểu nửa không, gật gật đầu.

Mãi cho đến một ngày, một vị khách thực sự không chịu nổi tiếng cửa kêu kẻo kẹt vì gió thổi lúc nửa đêm, đã đốt thủng một gian phòng. Sau đó, bị ông chủ giữ lại phạt làm công một tháng. Không phải vị khách kia không phản kháng, chỉ là hắn vừa vung nắm đấm đã bị Tiêu Sắt đánh văng ra cửa. Hắn mới lom côm đứng dậy, đã thấy Tiêu Sắt tiện tay nhặt một cây gậy, cây gậy kia còn chưa đánh xuống, vị khách liền quỳ rạp xuống đất.

Thực ra, về chuyện rớt cuộc cây gậy kia có đánh xuống hay không, bọn tiểu nhị từng bàn luận rất sôi nổi. Có

kẻ nhanh mắt nói, hắn phảng phất nhìn thấy cây gậy đó vút một đường, múa ra mấy đường côn hư hư ảo ảo, trong nháy mắt, khiến quán trọ lung lay như sắp đổ này đung đưa một vòng. Thế nhưng, dù sao nhìn vị khách kia cũng không thấy có vẻ như bị đánh trúng, nên rốt cuộc cũng không thể xác định được cây gậy kia có đánh xuống hay không. Chỉ là trong khoảng thời gian một tháng đó, hắn cũng không dám nhiều lời. Người khác có hỏi, hắn liền bỏ chạy.

Sau khi Tiêu Sắt thở dài xong, bắt đầu tính sổ, hắn đang tính bán quán trọ này đi, dù sao Lý viên ngoại ở trấn trên cách đây trăm dặm đã đề cập qua mấy lần, nhưng bây giờ dù có người muốn mua, cũng phải tìm người khác mới được. Hoặc là cho vài tiểu nhị nghỉ việc, nhưng giờ đang trời đông giá rét, sợ rằng

đám tiểu nhị không có võ công đó bị sa thải xong lại chẳng có chỗ đi. Đột nhiên, Tiêu Sát lóe lên một ý nghĩ, đám tiểu nhị sau khi bị sa thải, không phải là không có chỗ có thể ở, ở lại thì chính là khách, đương nhiên phải hốt bạc. Vấn đề không phải đã được giải quyết rồi sao? Trên mặt Tiêu Sát bất giác lộ ra nụ cười vui mừng.

Ngay lúc hần suy nghĩ thông suốt, trong lòng vô cùng thoải mái, đột nhiên trông thấy phía xa có thấp thoáng vệt màu đỏ lóe lên. Hần chớp mắt một cái, nghĩ là mình nhìn nhầm, nhưng vệt màu đỏ đó lại càng ngày càng rõ ràng. Hần chớp mắt thêm lần nữa, rồi chậm chạp hô: “Có khách đến kìa.”

Một tiếng này, dù nghe có thấy thờ ơ đến đâu, nhưng hết thấy đám tiểu nhị đều vội vàng đứng bật dậy.

Cái vệt màu đỏ kia lúc này đã vọt tới trước mặt Tiêu Sắt.

“Vị khách quan này, nghỉ trọ hay là...”

Cái người mặc đồ đỏ đi lướt qua mặt Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt chỉ cảm thấy tuyết rơi càng lúc càng lạnh.

Đám tiểu nhị vẫn ngây người đứng đó.

Bên ngoài gió tuyết trập trùng, thế nhưng người tới lại chỉ mặc duy nhất một chiếc áo mỏng màu đỏ, lồng ngực rộng mở, tiếc là không phải bộ ngực sữa mê người mà lại là một khuôn ngực rắn chắc. Khuôn mặt tuần tú lạ thường, nhìn qua cũng chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, một đôi mắt trong sáng, còn

đẹp hơn những cô gái tầm thường mấy phần.

Nhìn tổng thể, lại thấy sự rắn rỏi kết hợp hoàn mỹ với vẻ mềm mại, nhưng khiến người ta sợ hãi thán phục chính là dù mặc áo phong phanh đi trong trời đông giá rét, thế mà người này lại tỏa nhiệt khí toàn thân. Hắn cứ thế đặt mông ngồi xuống, bọn tiểu nhị còn cảm nhận được một luồng khí nóng hôi hổi bốc lên từ phía đằng sau hắn, khiến cái quán trọ lạnh lẽo này dường như ấm áp lên vài phần.

Lúc đầu tâm trạng Tiêu Sắt rất khó chịu, vì cảm thấy thiếu niên này thật bất lịch sự, hơn nữa dáng vẻ hắn lại đẹp không kém gì mình. Thế nhưng hắn nhanh chóng ổn định tâm tình, bởi vì hắn nhìn thấy túi đồ của người kia, đó là một gói hành lý rất dài và lớn. Đi lại giữa

thời tiết thế này, người bình thường sẽ không mang nhiều đồ, có cầm cũng phải cầm thứ gì đó đáng giá.

Cho nên, trong gói đồ kia chắc chắn phải có thứ gì đó. Vì vậy, chắc chắn vị khách này là người có tiền.

“Vị khách quan này, xin hỏi, ngài muốn dùng gì ạ?” Tiểu nhị cũng đã quen với tình cảnh này, lập tức chạy tới ngọt ngào tiếp đón.

Thiếu niên áo đỏ sang sảng nói: “Một bát mì Dương Xuân, một bát rượu Lão Tao.”

Suýt chút nữa tiểu nhị ngã sấp mặt xuống. Cánh tay đang tựa trên cửa sổ của Tiều Sắt cũng nhất thời xê dịch một chút.

Thiếu niên áo đỏ lại lấy từ trong túi

ra 6 đồng tiền, cẩn thận đếm từng đồng đặt lên bàn: “Đúng sáu đồng, không sai chút?”

Tiểu nhị ngập ngừng: “Khách quan, mì Dương Xuân giá năm đồng, rượu Lão Tao ba đồng, tổng cộng tám đồng.”

Thiếu niên áo đỏ ngẩn người: “Sao có thể như vậy? Ta từ trấn Hồng Lộ tới đây, bên đó mỳ Dương Xuân chỉ cần bốn đồng, rượu Lão Tao chỉ mất hai đồng mà thôi!”

Tiểu nhị nghiêm mặt: “Khách quan đi ra ngoài, cứ đi thẳng về trước, chỗ bán rượu Lão Tao hai đồng cũng không xa đây lắm, chỉ khoảng trăm dặm thôi.”

Thiếu niên áo đỏ đỏ mặt, đầu hơi rũ xuống, cau mày suy nghĩ một lát, do dự nói: “VẬY... Bỏ rượu Lão Tao, cho ta bát

mì đi.” Nói xong, hắn nhanh tay cắt đi một đồng.

Tiểu nhị không kịp được ngăn đầu nhìn phản ứng của Tiêu Sát. Chỉ thấy Tiêu Sát đã sớm dứt khoát xoay người, tiếp tục quay ra ngăn người ngắm trời tuyết.

Một lúc lâu sau, nghe thấy sau lưng không ngừng vang lên tiếng húp mỳ xù xoạt, Tiêu Sát cũng cảm thấy hơi đói bụng, đang định gọi tiểu nhị, thì lại thấy mấy bóng người từ đằng xa, hắn định thần nhìn kỹ, dường như có đến mười mấy người. Hắn buồn cười nhưng rồi nhanh chóng không còn cười được nữa.

Bởi vì mấy kẻ này vừa nhìn đã biết là không có tiền.

Thiếu niên áo đỏ tuy keo kiệt nhưng

Tiêu Sắt liếc mắt một cái đã nhìn ra chất liệu tạo ra cái áo đỏ kia chính là vải Phượng Hoàng lửa, nếu không phải là cửa tiệm lớn như Dục Tú phường ở kinh thành thì chỉ mua một tấm thôi cũng phải bán cả cửa hàng mới mua được. Nhưng những kẻ đang tới kia đều mặc áo khoác bằng vải thô, mặt mũi dữ tợn, hơn nữa bọn họ đều mang đao.

Đám người kia quan sát kỹ Tiêu Sắt vài lần, sau đó mới bước vào.

Cái nhìn đó khiến Tiêu Sắt cho rằng, đám người này mới đúng là bọn vô phép. Hắn rất tức giận nhưng vẫn tươi cười như cũ, dù sao hắn cũng là chủ của quán trọ này, cần nghiêm chỉnh thực hiện chức trách.

Tuy việc này thường là do bà chủ làm.

Tiểu nhị đơn đả đi lên, mấy người kia liền cao giọng hô: “Mang rượu đắt nhất, thịt ngon nhất trong quán người tới đây.”

Tiểu nhị vội vàng gật đầu: “Các vị khách quan muốn bao nhiêu ạ?”

Đại hán cầm đầu hô: “Có bao nhiêu mang bấy nhiêu.”

“Cái này...” Tiểu nhị do dự.

“Làm sao?” Đại hán trừng mắt nhìn hắn.

“Vị khách quan này, quán trọ chỗ chúng ta phải trả tiền trước thì mới đưa đồ lên. Vì lẽ đó, tốt hơn nên nói rõ dùng mấy cân thịt, mấy lạng rượu thì hay hơn.” Tiêu Sắt mỉm cười nói với bọn hắn.

Đại hán trừng mắt: “Người là ai?”

“Tại hạ Tiêu Sắt, là ông chủ của Tuyệt Lạc sơn trang.” Tiêu Sắt vẫn mỉm cười như cũ, giọng nói vô cùng lễ phép.

“Ta không có tiền.” Đại hán cầm lấy thanh đao trên bàn.

“Ồ?” Tiêu Sắt thản nhiên lên tiếng.

“Nhưng người chắc chắn có tiền!” Đại hán chỉ thẳng vào Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt bỗng nhiên lắc đầu: “Thực sự không dám giấu diếm, quán đã gần một tháng không mở hàng. Ngay cả tiền công cũng còn đang khát nợ...”

“Ta không cần biết!” Đại hán đập tay xuống bàn: “Dù người không có tiền, nhưng cái áo khoác bằng da của người cũng đáng giá trên dưới một trăm lượng bạc.”

“Vớ vẩn!” sắc mặt Tiêu Sắt thay đổi, trừng mắt lên quát lớn.

Ngược lại, đại hán kia lại giật mình hoảng hốt đến nỗi run rẩy toàn thân.

“Ngựa hoa năm sắc, áo lông cừu giá ngàn vàng! Cái áo khoác lông này của ta chính là do Dục Tú phường ở đế đô làm, chỉ riêng thời gian gia công đã mất ba tháng, vận chuyển mất một tháng, trên dưới trăm lượng bạc sao? Mua một cái tay áo của ta cũng chẳng đủ.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

Đại hán kia ngẩn người một lát, rốt cuộc cũng tỉnh táo trở lại, rút đao lên chém xuống mặt bàn, một đao chặt thành hai nửa. “Rốt cuộc tiểu tử nhà ngươi có nghe hiểu lời ta nói hay không?”

“Hai lượng bạc.” Tiêu Sắt cau mày

“Cái gì hai lượng bạc?” Đại hán lại đòi người ra.

“Ta nói cái bàn này, giá hai lượng bạc.” Tiêu Sắt quát lên.

Đại hán nhất thời khó thở, khuôn mặt ứa đến mức đỏ hồng: “Tiểu tư người, hôm nay lão tử tới đây chính là để cướp! Không phải nghỉ trọ! Mang rượu thượng hạng, thịt ngon nhất, lại đem toàn bộ đồ đáng giá giao ra đây, nếu không sẽ giết người của người, đốt tiệm của người.”

“Ăn cướp à?” thiếu niên áo đỏ đặt bát mỳ trong tay xuống, lau đi vết nước canh bên khóe miệng.

Đại hán liếc mắt nhìn hắn, quơ quơ đao: “Đúng thì sao?”

Thiếu niên áo đỏ nghiêm trang đứng dậy: “Vậy thì ta không thể không quản rồi.”

“Người... người là ai?”

Thiếu niên áo đỏ mỉm cười, ngẩng đầu lên: “Lôi Vô Kiệt”

Hắn nói rất tự tin, rất vang dội, thậm chí mang theo vài phần kiêu ngạo. Mười đại hán kia giật mình lặp lại: “Lôi Vô Kiệt!”

Thiếu niên áo đỏ gật gật đầu: “Đúng vậy!”

Chỉ có đại hán cầm đầu nhú mày, mở miệng: “Là... ai?”

Cái tên này vốn có vài phần bá đạo, mà thiếu niên khi nói ra cũng rất cuồng ngạo, thế nên bọn họ đều cho rằng cái

tên này hẳn là thuộc về một người rất lợi hại, nhưng họ nghĩ hết lần này đến lần khác đều không ra.

Thiếu niên áo đỏ cười nói: “Đây là lần đầu tiên ta trải nghiệm giang hồ, đương nhiên các người chưa từng nghe qua tên của ta. Nhưng không sao, rất nhanh thôi, cái tên này sẽ vang danh thiên hạ.”

Thiếu niên áo đỏ nhướn mày, vẻ mặt tràn đầy kiêu ngạo.

Nhưng mà lại khiến đám đại hán nổi giận.

Hóa ra chỉ là một thằng nhãi con mới gia nhập giang hồ.

“Cái gì mà Lôi Vô Kiệt! Tiểu bối vô danh mà cũng dám giả ngu trước mặt đại gia ta?” Một gã đại hán cầm đao chém về phía thiếu niên.

Thiếu niên khẽ động, ngón tay lướt nhẹ nhàng trên lưỡi đao kia, lại mượn lực của gã đại hán lách ra ngoài.

Mà giờ phút này đại hán kia thậm run sợ trong lòng, vì hắn cảm giác được thiếu niên kia chỉ là hơi chạm vào lưỡi đao của mình, nhưng lại giống như hút đi hết khí lực của hắn, lưỡi đao không thể nhích lên được một phân. Tuy chỉ cần tiến lên một phân là có thể chém xuống tay thiếu niên. Hắn trở mắt nhìn thiếu niên dễ dàng tránh khỏi một đao của mình như thế.

Hắn không phục, muốn đuổi theo đánh.

Nhưng hắn chợt nghe thấy một thanh âm.

Một thanh âm vụn vỡ rất rất nhỏ, từ trên đao hắn truyền đến.

Không chỉ mình hần nghe thấy, tất cả mọi người ở đây đều nghe được.

Dường như chỉ là tiếng đao nứt mà thôi, tuy lúc bắt đầu rất rất nhỏ, nhưng đột nhiên càng ngày càng lớn dần, càng ngày càng nặng nề.

Đại hán cầm đầu vội vàng hét lên: “Ném đao đi.”

Người kia lập tức dừng lại, quăng đao lên không trung.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn truyền đến, lại thấy đao kia trong nháy mắt nổ thành mấy chục mảnh trên không trung, lưỡi đao bay lượn, mọi người trong quán vội vàng tránh né, đám tiểu nhị vội vã chui xuống gầm bàn.

Chỉ có thiếu niên áo đỏ thản nhiên chấp tay đứng nơi đó, nhìn mấy gã đại

hán đang trợn mắt há hốc mồm.

Lôi Vô Kiệt, tuyệt đối không phải hạng người vô danh tiểu tốt. Chí ít, họ của hắn rất nổi danh trên giang hồ, vang đến mức mọi người nghe thấy họ này không thể không né rất xa, nếu không sợ rằng chết không toàn thây.

“Phong đao phủ kiếm Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia!” Đại hán cầm đầu lập cập nặn ra được mấy chữ này.

Thiếu niên áo đỏ gật gật đầu: “Đúng vậy. Lôi gia Lôi Vô Kiệt.”

Chương 2

Ông chủ cao thâm khó lường

iang Nam Phích Lịch đường Lôi gia đời đời nghiên cứu chế tạo thuốc nổ có lực sát thương cực lớn, trước kia tổ tiên bọn họ đã ra di huấn “phong đao phủ kiếm”, quyết chí vứt bỏ hai món vũ khí thường dùng nhất trong võ lâm, mà chuyên tâm nghiên cứu súng đạn, một mình đi riêng một con đường. Năm đó, không ai cho rằng một gia tộc có thể không cần đao kiếm mà có thể vươn lên.

Nhưng Phích Lịch đường Lô gia đã làm được, bọn họ thành công đem thuốc nổ trở thành một loại vũ khí, biến chuyện không thể thành có thể, trở thành gia tộc khiến người ta chỉ cần nghe tên đã phải nghiêng mình kính nể.

“Đã đắc tội Phích Lịch đường, chúng ta cũng biết việc này không có cách nào cứu vãn, cho dù không phải đối thủ chúng ta cũng không thể khoanh tay chịu chết!” Đại hán cầm đầu biết người Phích Lịch đường chưa từng hạ thủ lưu tình với bất cứ ai đắc tội bọn họ, lòng càng thêm quyết tâm, nắm chặt đao trong tay.

Lôi Vô Kiệt cười lắc đầu: “Vừa rồi ta mới chỉ ném vài viên Phích Lịch lên trên đao của vị huynh đài kia mà thôi, nếu các người còn dám vô lý như thế, ta sẽ ném luôn trên người các người...”

“Xông lên!” Đại hán cầm đầu vung đại đao trong tay, mười mấy người cùng nhau xông lên.

“Các người...” Lôi Vô Kiệt trợn mắt. “Chẳng lẽ không sợ chút nào sao?”

Ba thanh đao đã đồng thời chém xuống đầu Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt giận dữ, hai nắm đấm vung lên trên, lại một quyền chém đứt ba thanh đao thép, chấn động mạnh đến mức khiến ba người kia bay ra ngoài.

“Thuốc nổ lợi hại quá!” Đám người kinh hãi

Lôi Vô Kiệt bực bội quát: “Không phải thuốc nổ, là quyền pháp ta đánh ra chưa đúng cách! Đương nhiên, nếu như các người muốn thấy thuốc nổ...” Lôi Vô Kiệt nhảy phắt lên, trong tay lóe lên vết

sáng, ném xuống vài viên bi nhỏ.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng vang vang, những gã đại hán kia từng người một bị nổ bay cả lên, rồi lại rơi cả xuống đất, không ngừng chảy máu không thể đứng dậy nổi.

Lôi Vô Kiệt nhẹ nhàng đáp từ trên không xuống, hai tay chấp sau lưng: “Sao nào? Giờ đã có thể ghi nhớ ta rồi chứ? Hãy nhớ lấy, bản đại gia tên là Lôi Vô Kiệt. Còn không mau rút đi?”

Mấy người kia nghe thế thì giật mình, nhìn nhau vài lần, bọn họ vốn cho rằng thiếu niên này chắc chắn sẽ lấy mạng bọn họ, nhưng nghe giọng điệu này, dường như lại thả cho họ một con đường sống.

“Còn chưa rút?” Lôi Vô Kiệt nhú mày. Theo như hần dự đoán, lẽ ra đám

người này bị dọa cho sợ chết khiếp, phải hoảng hốt mà chạy đi mới đúng, nhưng sao lại có dáng vẻ sống chết không chịu đi thế này.

Bọn đại hạn nghe thế vội vàng cố gắng đứng dậy, từng người vịn lẫn nhau chạy trốn ra ngoài.

Lôi Vô Kiệt rất hài lòng gật đầu, từ đồng bàn ghế đổ nát lôi ra bọc đồ của mình, đeo lên lưng rồi chuẩn bị rời đi. Nhưng, lại có một bàn tay ngăn hãm lại.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt đẹp của ông chủ nợ, dáng vẻ lười biếng ẩn sau lớp áo choàng lông, chỉ duỗi ra một bàn tay phải, lười biếng từ từ vung lên, ngăn cản đường đi của hắn.

Lôi Vô Kiệt vội vàng ôm tay: “Đại ân đương nhiên không lời nào cảm tạ

hết được! Nhưng ở đời, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là việc nên làm. Cũng không cần quá khách khí, ta đang vội lên đường, mong sau này còn có dịp gặp lại!”

Tiêu Sát nheo mắt, nhíu mày: “Đại ân? Không lời nào cảm tạ hết được ư? Rút đao tương trợ ấy à?”

Lôi Vô Kiệt cảm thấy vô cùng hoang mang: “Nếu không phải ta, đám người kia đã sớm chiếm quán của người, thậm chí ngay cả mạng của các người cũng khó lòng mà giữ nổi. Chẳng lẽ không phải đại ân hay sao?”

Tiêu Sát phất tay chỉ đồng bừa bọn xung quanh, bức bối nói: “Người nhìn kỹ lại xem!”

Lôi Vô Kiệt xoay người nhìn quanh,

chỉ thấy trong đại sảnh, mười mấy cái bàn cả to cả nhỏ đều bị nổ đến vỡ nát, mấy tiểu nhị khác bị các mảnh vỡ đập vào đầu rơi máu chảy, ngay cả trên mặt đất cũng bị nổ lộ ra mấy cái hố nhỏ.

Tiêu Sát chỉ chỉ đồng bừa bộn, cau có nói: “Người nhìn quán của ta xem, có khác gì bị đập phá không? Còn mấy người kia, muốn lấy mạng của ta sao? Hừ!”

“Cái này...” Lôi Vô Kiệt đỏ bừng cả mặt, nhất thời không biết nên nói thế nào mới phải.

“Một trăm lượng bạc!” Tiêu Sát chìa tay về phía Lôi Vô Kiệt, bàn tay trắng toát, năm ngón tay thon dài, nhưng trong mắt Lôi Vô Kiệt, nó còn dọa người hơn cả những thanh đao của đám đại hán vừa rồi.

“Ta không có tiền!” Lôi Vô Kiệt lùi một bước.

“Ồ?” Áo choàng của Tiêu Sắt hơi rung nhẹ, hần nhẹ nhàng vung tay lên, toàn bộ cửa quán trong nháy mắt đóng sầm lại.

“Công phu này...” Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt cũng không thể không thừa nhận, dường như những người kia không thể làm gì ông chủ cao thâm khó dò này được.

“Nhưng mà ta có thể có được số tiền kia sớm thôi!” Chợt nhớ ra điều gì đó, ánh mắt Lôi Vô Kiệt sáng lên, nói chắc như đinh đóng cột.

“Ồ?” Tiêu Sắt vẫn lười nhác ậm ừ với hần, nhưng ánh mắt không tự chủ đánh giá túi đồ của Lôi Vô Kiệt một lượt.

Lôi Vô Kiệt tiếp tục nói: “Ta muốn đến một nơi, chỉ cần đến đó, ta sẽ có tiền.”

“Ở đâu?”

“Thành Tuyết Nguyệt.” Lôi Vô Kiệt kiêu ngạo nói.

“Thành Tuyết Nguyệt ư?” Tiêu Sát giật mình. Thành Tuyết Nguyệt không phải là môn phái truyền thống trong giang hồ, nó giống một liên minh hơn, đây là nơi do mấy đại môn phái đứng đầu thiên hạ lập ra cùng các đại gia tộc dựng lên. Từ ngày thành Tuyết Nguyệt xuất hiện, quy củ giang hồ đều do bọn họ quyết định. Mà con cháu của các gia tộc, môn phái đều sẽ đến thành Tuyết Nguyệt bá sự. Nhiều năm trôi qua, thành Tuyết Nguyệt nghiêm nhiên trở thành thế lực độc lập một phương, nơi đây không chỉ

dạy võ học mà các môn phái khác không có, nghe nói, còn dạy cả pháp thuật.

Nếu như thiếu niên này thật sự đến thành Tuyết Nguyệt, với thân phận con cháu Lôi gia Phích Lịch đường lấy trăm lượng bạc từ Thành Tuyết Nguyệt đương nhiên không thành vấn đề. Mà thằng nhãi này có vẻ không giống như đang nói dối. Nhìn thế nào đi chăng nữa, ngoài võ công cao cường ra thì cũng chỉ là một gã đàn mà thôi.

Tiêu Sắt âm thầm toan tính một lúc, gật gật đầu, rồi nói: “Được, nhưng mà ta phải đi cùng người.”

Lôi Vô Kiệt gật gật đầu: “Được.”

“Còn nữa...” Tiêu Sắt chớp mắt, nhếch miệng cười gian xảo.

Bọn tiểu nhị âm thầm thở dài thương

thay cho thiếu niên võ công cao cường mà đầu óc thật thà đơn giản kia.

“Sau khi trả nợ xong, còn phải trả cả lãi. Ta muốn năm trăm lượng.” Tiêu Sát cao giọng nói ra.

Lôi Vô Kiệt dần mặt đứng đó.

Còn Tiêu Sát thì chẳng buồn chờ hẵn trả lời, nhẹ nhàng vung tay, cửa quán trọ mở ra, hắn nhìn tuyết bay đầy trời, khẽ thở dài, hạ giọng giống như nói với chính mình: “Đã lâu lắm rồi không ra ngoài.”

“Người đâu! Chuẩn bị ngựa.”

Cưỡi trên hai con ngựa tốt, một người mặc áo lông chồn che kín toàn thân, người còn lại chỉ mặc áo đỏ mỏng manh, trong gió rét phơi bày lồng ngực cường tráng. Hai người cứ như thế đạp tuyết hướng về phía thành Tuyết Nguyệt.

“Ngựa của người đúng là tuyệt thật đấy, lớp tuyết dày như vậy mà vẫn có thể chạy băng băng.” Lôi Vô Kiệt cảm thán.

“Ngựa hoa năm sắc, áo lông cừu giá ngàn vàng. Đồ của Tiêu Sắt ta, đương nhiên phải là loại tốt nhất.” Tiêu Sắt quay đầu nhìn về quán trọ, ở nơi đó hắn đã để lại một khoản tiền để đảm tiểu nhị tu sửa lại quá, chờ hắn lấy tiền từ thành Tuyết Nguyệt sẽ quay về. Nhưng Tiêu Sắt mơ hồ cảm giác, có lẽ hắn vĩnh viễn sẽ không quay trở lại nơi này.

Chương 3

Nguyệt Cơ cười đưa thiếp; Minh Hầu giận giết người

 ục nghị tân phôi tửu. Hồng nê
tiểu hỏa lô. Vãn lai thiên dục
tuyệt. Năng ẩm nhất bôi vô? ” Một nam
tử mặc áo đen, khuôn mặt lạnh lùng ngồi
trên xe ngựa, tay nâng một chén rượu,
cười cười nhìn đám người trước mặt.

Tổng cộng có mười sáu người, ai ấy
cũng cầm một thanh đao sáng loáng như
tuyệt.

“Huynh đài thật có nhã hứng.” Đao khách cầm đầu cười cười. “Thế nhưng, rượu chúng ta có thể uống, tuy nhiên đồ vật trên xe, người phải để lại.”

“Hử?” Người kia nhếch môi. “Trời tuyết lớn thế này mà các người đi theo ta suốt dọc đường cũng thật quá vất vả, nhưng đồ các người muốn lấy chắc chắn sẽ không lấy được, nên mới định mời các người chén rượu này, sau đó...”

“Sau đó thì sao?” Đao khách nhường mày, siết chặt thanh đao trong tay.

“Sau đó đi chết đi!” Nam tử áo đen nhảy lên, trong tay lóe lên ánh sáng bạc.

Đao khách nâng đao lên, gầm một tiếng hét lớn “Xông lên.”

- - - - -

“Rượu ngon mới cất một vò, đất nung màu đỏ hỏa lò sẵn kia. Tối ngày tuyết xuống bất kỳ. Uống chơi đã vậy, chén thì có đâu? ” Văn lưu thập cửu – Bạch Cư Dị - (bản dịch của Trần Trọng Kim – Đường thi – NXB Văn hóa thông tin 1995)

Chỉ nghe tiếng vũ khí va chạm vang lên âm thanh trong trẻo, thú trong tay người kia trực tiếp chém xuống lưỡi đao của đao khách.

“Chỉ Tiêm nhận.” Đao khách hít vào một ngụm khí lạnh, dường như hẳn nghe thấy thanh âm của đồ vật đang rạn nứt dần, hẳn vội vàng lùi lại, nhưng đã không kịp, thanh tuyết đao trong tay hẳn nháy mắt bị bẻ gãy.

Nam tử áo đen cười cười nâng tay lên, đao khách liền nhìn thấy lưỡi đao

Chỉ Tiêm nhận mỏng như cánh ve bên trong tay nam tử múa ra đường dao vô cùng tuyệt đẹp như những đóa hoa, một đóa, hai đóa, ngay sau đó hóa thành ngàn đóa vạn đóa hoa, giống như sen phật nở rộ trong nháy mắt vô cùng mỹ lệ. Nhưng đao khách đã không kịp nhìn thấy, lưỡi dao Chỉ Tiêm nhận đã nhẹ nhàng cửa vào cổ hấn rỉ máu. Nam tử áo đen nhún chân, nhảy ra xa ba bước, đầu của đao khách đều đồng loạt rơi xuống, máu tươi phun ra xối xả.

“Người phái các người tới có lẽ không nói cho các người biết rốt cuộc ta là ai.” Nam tử áo đen trở lại trên xe ngựa, một lần nữa cầm lấy chén rượu vừa mới đặt xuống. “Có lẽ giờ các người chịu uống chén rượu cuối cùng này rồi chứ?”

“Chỉ Tiêm nhận, người là người của Thục Trung Đường môn?” Đám đao

khách hốt hoảng lùi lại.

Có lẽ vậy.” Nam tử áo đen vung ống tay áo lên, trong nháy mắt một mũi tên đuôi đỏ nhỏ cắm trên trán gã đao khách nọ. “Người nói ta là người của Đường môn, vậy một mũi tên Chu Nhan này tặng cho người.”

Không gian yên tĩnh đến nỗi phảng phất chỉ còn lại thanh âm tuyết rơi khê khàng xuống đất. Còn mười ba tên đao khách đứng đó, nhưng không ai dám lên tiếng, ai cũng lo sợ không biết ám khí tiếp theo có thể bay về phía mình hay không, mỗi người bọn họ căng thẳng nín thở, dưới ám khí của Đường môn, cơ hội sống sót chỉ có một.

Nam tử áo đen nhếch môi cười, nhẹ cầm dây cương “Đi.”

Xe ngựa kia đạp tuyết mà đi, mang theo tiếng thổi phào đầy vui mừng của mười ba đạo khách đứng dưới đất, không có người nào dám bước lên ngăn cản.

Cho đến khi xe ngựa đi được hơn ba dặm, nam tử áo đen vẫn nhếch môi mỉm cười khi nãy rồi cuộc cũng đặt chén rượu xuống, nặng nề ho khan, cười khổ: “Không biết lần này sư tôn lệnh cho ta áp tải món hàng gì, tại sao trên đường lại dẫn tới nhiều cao thủ đến vậy.”

Nam tử dùng sức vung dây cương, nghiêng người, nhảy lên nóc xe. Mà bên trên nóc xe, không biết từ lúc nào đã có một người đứng đó, người kia khoảng chừng ba mươi tuổi, mái tóc bạc trắng bay trong gió, tay cầm một thanh kiếm ngọc, có vài phần tiên khí.

“Đường Liên?” Người kia quay đầu

nhìn về phía nam tử khẽ cười, mũi chân nhún nhẹ một cái, từ trên nóc xe nhảy ra ngoài, ung dung tự tại đứng trên một cành cây.

Mà Chỉ Tiêm nhận trong tay nam tử lóe sáng, đã phóng ra tiếu là lại vô hụt.

“Người biết tên của ta?” Nam tử nheo mắt.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại.” Nam tử tóc trắng cũng không trả lại câu hỏi của hắn, khẽ cười.

Lúc này xe ngựa đạp thẳng một đường tuyết trắng chạy đi.

“Tóc bạc, ngọc kiếm, khinh công trác tuyệt. Sao chưa từng nghe thấy sư tôn nhắc tới giang hồ có một cao thủ như vậy?”

Bấy giờ đêm đã khuya, bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng dày. Đường Liên cho xe đi vào một ngôi miếu cũ nát, nhóm một đống lửa chuẩn bị nghỉ ngơi. Nhưng hắn vẫn cứ mãi suy nghĩ đến người mới gặp ban ngày, khi người đó nhảy lên nóc thùng xe, sát khí lớn đến mức hầu như gió tuyết phải đổi hướng, nhưng khi Đường Liên đối diện quyết đấu với hắn, dường như hắn không hề có ý đánh nhau, với trình độ khinh công và sát khí lớn như vậy, Đường Liên không nắm chắc phần thắng.

“Đúng là một người kỳ quái.” Đường Liên ném túm cỏ trong tay vào lửa, mà đúng lúc này, ngoài cổng vang lên tiếng ngựa hí. Đường Liên vung hai tay lên dập tắt đống lửa, cả người nhảy lên không trung, ngồi trên xà ngang.

“Tuyết rơi lớn quá, không biết bao giờ mới ngừng rơi nữa.” Một người lớn tiếng oán trách vọt vào trong miếu, đặt mông ngồi xuống, nghe giọng dường như là một thiếu niên vẫn còn non nớt.

“Hừ. nếu không phải ngựa của ta là ngựa tốt nghìn con chọn một, chúng ta sớm đã bị chôn vùi trong tuyết.” Một người khác chậm rãi đi vào, giọng nói biếng nhác, nghe giọng thì lớn hơn người kia mấy tuổi.

“Này, này, này, có mỗi chuyện này mà người nhắc bao nhiêu lần rồi, người là người bán ngựa chắc?” Thiếu niên không kiên nhẫn phản ứng lại.

“Đi nhóm lửa đi.” Người kia không quan tâm đến hắn, trực tiếp yêu cầu.

“Có vẻ trong miếu cũng không lạnh

lắm.” Giọng của thiếu niên có phần hoang mang. “Đường như...”

“Mới có người vừa nhóm lửa sao?” Người kia cúi người, nhẹ tay chạm vào tro trên đất, quay đầu liếc mắt nhìn thiếu niên. “Vẫn còn nóng.”

Đường Liên nãy giờ vẫn nhắm mắt nằm trên xà ngang liền mở choàng mắt, hần nhẹ nhàng xoay người, lặng lẽ đáp xuống đất, Chỉ Tiêm nhận kẹp trong tay, chỉ thẳng về phía người kia.

“Quá tốt rồi. Càng tiện.” Thiếu niên hớn hở ra mặt. “Ta còn sợ cỏ ướt, đang không biết phải làm thế nào đây.”

Đường Liên sững sờ, thầm nghĩ: chẳng lẽ chỉ là hai người đi đường bình thường thôi sao? Hần vội vàng phóng ra một sợi dây từ trong tay áo, quần lấy xà

ngang, lại kéo bản thân quay trở lại vị trí cũ.

Ở bên dưới, hai người đã nhóm lửa xong, bắt đầu ngồi hơ tay cho ấm. Đường Liên nhìn theo ánh lửa, chỉ thấy một người mặc áo đỏ phong phanh, khuôn mặt đẹp đẽ, người còn lại mặc áo khoác lông dày cộm, cả người núp trong đó, lười nhác tựa vào cây cột.

“Lôi Vô Kiệt, người nói muốn dẫn ta tới thành Tuyết Nguyệt, nhưng đã đi nhầm đường đến hai lần, lần này người chắc chắn đi đúng rồi chứ?” Hai người rời khỏi Tuyết Lạc sơn trang đã hơn mười ngày, bởi vì gió tuyết quá lớn nên hai người vẫn chưa đến nơi.

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ cười cười: “Thật ra đây cũng là lần đầu tiên ta tới thành Tuyết Nguyệt, nhưng ta thề, chắc

chấn lặn này đi đúng đường.”

Nghe thấy ba chữ thành Tuyết Nguyệt, Đường Liên bất giác nhìn về phía Lôi Vô Kiệt.

Hắn họ Lôi ư? Vậy là đến từ Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường sao? Nhưng cái tên Lôi Vô Kiệt này, sao chưa từng nghe ai nhắc qua bao giờ?

Tiêu Sát nhếch môi cười mỉa, cũng không thèm để ý tới Lôi Vô Kiệt nữa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Tiêu Sát...” Lôi Vô Kiệt đột nhiên nhú mày, dùng sức hít hà trong không khí. “Người có ngửi thấy mùi gì không?”

“Mùi gì?” Tiêu Sát mở mắt, hít mũi một cái. “Là hương hoa, hoa tường vi.”

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, nhìn về phía

ngoài cửa: “Chẳng lẽ trong tuyết rơi mà tường vi vẫn nở được sao?”

“Đương nhiên là không. Đây là mùi thơm của Tường Vi lộ, xuất xứ từ Đại Thực, Chiêm Thành, Trảo Oa, nước Hồi Hồi, chỉ có thể tới Bách Hoa các ở để đồ mới mua được...” Tiêu Sắt không đứng dậy, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa, có một người con gái đứng đó không biết từ lúc nào.

Cô gái đó rất đẹp. Nàng mặc bộ y phục màu tím, gió nhẹ nhàng thổi qua làn váy, ánh trăng màu bạc chiếu trên người nàng, phản chiếu làn da trắng muốt như ngọc, nàng khẽ mỉm cười, mùi hương tường vi thơm mát nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, càng thêm dịu nhẹ.

Giọng nói của nàng cũng vô cùng dịu dàng: “Không ngờ ở nơi hoang vu

thế này, cũng có người am hiểu phong nhã đến vậy. Ta năn nỉ Bách Hoa các chủ nhiều ngày, nàng ấy mới chịu bán cho ta một bình, người lại có thể dễ dàng nhận ra đến vậy.”

Tiêu Sát cười cười: “Đêm khuya gió lạnh, chúng ta đang nhóm lửa bên trong, rất ấm áp, cô nương muốn vào ngồi cùng chứ?”

“Không cần.” Cô gái vẫn dịu dàng cười, đưa tay vuốt vuốt tóc mai.

“Cô rất đẹp, khi gió thổi qua tóc mai, loại phong tình như này càng thêm đẹp.” Tiêu Sát quay đầu nhìn về phía Lôi Vô Kiệt. “Thế nhưng vị tiểu huynh đệ này của ta, một lòng chỉ ôm mộng làm anh hùng, e rằng hẳn không hiểu tâm tư mỹ nhân.”

Lúc này trong tay Lôi Vô Kiệt đã kẹp lấy một tấm thiếp bạc, đó là khi cô gái đưa tay lên vuốt tóc đã ném tới, tốc độ cực nhanh, ngay cả Lôi Vô Kiệt cũng phải kinh hãi. Lôi Vô Kiệt nhìn tấm thiếp bạc, chỉ có duy nhất một chữ vuông vức.

“Chết.”

Lôi Vô Kiệt nhớ tới một câu chuyện, tuy đây là lần đầu tiên hấn vào giang hồ, nhưng từ nhỏ đã thích nghe chuyện trong giang hồ. Chẳng hạn như, giang hồ từng lưu truyền một câu nói: “Nguyệt Cơ cười đưa thiếp. Minh Hầu giận giết người.”

Chương 4

Quan tài vàng

Lôi Vô Kiệt bỗng ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cổng, chỉ thấy trên tường miếu cách đó không xa, một người khôi ngô đứng đó, trong tay cầm một thanh đao lớn lạ thường, đang lạnh lùng nhìn về phía bên này.

“Vậy thì đúng, vậy thì đúng rồi.” Lôi Vô Kiệt thì thào lặp lại.

Tiêu Sắt cau mày: “Đúng rồi cái gì?”

“Nguyệt Cơ cười đưa thiếp, Minh Hầu giận giết người. Đối mặt với chúng ta chính là Nguyệt Cơ và Minh Hầu, trong bảng sát thủ giang hồ, tổ hợp hai người bọn họ đứng ở vị trí thứ năm.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc hô lên.

Tiêu Sát ngăn người: “Vậy người nói, bọn họ đưa thiếp cho chúng ta, vậy chính là...”

“Muốn giết chúng ta.” Lôi Vô Kiệt gật đầu, cũng không có vẻ gì căng thẳng, ngược lại thêm phần hưng phấn.

“Thế nhưng sao bọn họ lại muốn giết chúng ta?” Tiêu Sát nhìn Nguyệt Cơ, nàng vẫn mỉm cười như cũ, không hề phản bác.

“Không biết.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu.

Nguyệt Cơ lắc đầu, cuối cùng mở

miệng: “Thực ra thiệp mời là đưa cho vị bằng hữu ở bên trong kia, nhưng cứ theo quy củ của chúng ta, nhận thiệp đều phải chết. Vì lẽ đó, mạng của hai người tối nay đều để lại nơi này đi.”

“Ta đã nhận thiệp của các người, nhưng ta không chết.” Một giọng nói trầm thấp vang lên, Lôi Vô Kiệt chỉ thấy một bóng đen từ trên không trung đáp xuống, vững vàng đứng trước mặt hắn, đối mặt với Nguyệt Cơ.

“Vị huynh đài này là...” Lôi Vô Kiệt tiến lại gần.

“Đường Liên.” Nguyệt Cơ cười khê. “Thế nên không phải chúng ta đã đến đây để giết người hay sao?”

Minh Hầu đứng trên tường miếu nhắc lưỡi đao khổng lồ khoác lên vai.

“Đường Liên! Huynh là Đường Liên.”
Lôi Vô Kiệt kinh ngạc hô lên. “Huynh chính là đại đệ tử Đường Liên của thủ lĩnh thành Tuyết Nguyệt! Vậy huynh chính là... đại sư huynh của ta rồi! Ta là Lôi Vô Kiệt, đến từ Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường, đang muốn đến thành Tuyết Nguyệt...”

“Cẩn thận!” Đường Liên hét lên, đẩy Lôi Vô Kiệt ra, trong tay ngân quang lấp lóe, Chỉ Tiêm nhận vững vàng chặn lại lưỡi đao khổng lồ phóng thẳng từ bên ngoài vào.

Nguyệt Cơ bật cười khúc khích: “Minh Hầu trời sinh không thích nói chuyện, vì thế hẳn ghét nhất kẻ lảm lời.”

“Đao lớn thật đấy.” Tuy nhìn từ xa đã thấy đó là lưỡi đao lớn không giống bình thường, nhưng ở khoảng cách gần thế

này Tiêu Sắt vẫn không hết kinh ngạc, nói nó là đao, thực ra giống cánh cửa hơn, ba bốn người bình thường cũng chưa chắc đã nâng nổi, thế nhưng Minh Hầu lại có thể cầm bằng một tay, vung vẩy vô cùng dễ dàng.

Nhưng nếu so sánh thì vũ khí của Đường Liên lại vô cùng nhỏ, còn nhỏ hơn cả dao găm bình thường, nếu không nhìn kỹ thì hầu như không ai chú ý đến, dưới ánh trăng phản chiếu, dường như chỉ là một luồng sáng mỏng manh trong tay Đường Liên.

“Người bị thương rồi.” Minh Hầu lui về phía sau. Giọng của hắn khàn khàn trầm thấp, giống như khó khăn phát ra từ cổ họng cứng rắn.

“Người cũng chưa giải được Bách Hương tán hoàn toàn, nếu không vừa rồi

ta đã không thể ngăn được nhát đao kia.” Đường Liên lau máu tươi rỉ ra bên khóe miệng.

“Đao tiếp theo, chắc chắn người không ngăn được.” Người nói lần này là Nguyệt Cơ đứng bên ngoài cổng.

“Nhát đao tiếp theo để ta đỡ.” Lôi Vô Kiệt tiến lên một bước, đứng phía trước Đường Liên: “Sư huynh vì ta đỡ một đao, vậy ta cũng sẽ vì sư huynh ngăn một đao.”

“Ồ? Tiểu huynh đệ này cũng là người của thành Tuyết Nguyệt ư, vậy giết người cũng không tính là nhảm, chỉ là đao của Minh Hầu không dễ dàng rút, người cứ thử nếm kiếm của ta trước đi.” Nguyệt Cơ nhẹ nhàng rút đai lưng màu bạc từ bên hông, nó nhanh chóng hiện nguyên hình thanh kiếm phản chiếu ánh trăng sáng lấp lánh.

“Thúc Y kiếm?” Tiêu Sắt khen ngợi.
“Vũ khí của hai người bọn họ đúng là tuyệt phối.”

“Thúc Y kiếm, Kim Cự đao, không có mấy người trong một đêm có thể thấy được hai món binh khí này đâu. Tiểu huynh đệ, nhìn cho kỹ nhé.” Nguyệt Cơ nháy lên, TSm bay lượn, chỉ thấy bóng tím lóe lên, kiếm của Nguyệt Cơ đã đâm tới trước ngực Lôi Vô Kiệt.

“Đến hay lắm.” Lôi Vô Kiệt cười to, hai tay nắm chặt, kẹp lấy kiếm Nguyệt Cơ.

Nguyệt Cơ khom người đá vào ngực Lôi Vô Kiệt, hấn vội buông kiếm lui ra phía sau. Mũi chân Nguyệt Cơ lóe lên ánh sáng, lại cất giấu một lưỡi dao cực mảnh, xẹt qua ngực Lôi Vô Kiệt.

“Thường nghe đồn thuốc nổ của Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường đệ nhất thiên hạ, không ngờ nội lực của tiểu huynh đệ cũng kinh người như vậy, có thể tay không bắt được Thúc Y kiếm của ta.” Nguyệt Cơ than khẽ.

Lôi Vô Kiệt thở hỗn hển. “Kiếm của người ta đã thấy, nhưng quyền của ta, người còn chưa thấy.” Hai tay hắn nắm chặt, trong người tỏa ra một luồng nhiệt, gầm một tiếng, đánh thẳng về phía Nguyệt Cơ.

Khoảnh khắc quyền này xuất ra vô cùng mãnh liệt, quyền còn chưa tới trước mắt, tuyết sau lưng Nguyệt Cơ đã bị đánh tan một khoảng.

“Là Lôi gia Vô Phương quyền, quyền chưa tới, khí đã tới trước. Nghe nói, tam đương gia Lôi gia Lôi Liệt từng đánh bị

thương Mộ Dung gia chủ cách xa mười mét, chính là dùng bộ quyền pháp này.” Đường Liên âm thầm khen ngợi trong lòng, mặc dù Lôi Vô Kiệt còn nhỏ tuổi, nhưng nhìn trình độ quyền pháp đã thấy không hề tầm thường.

Nguyệt Cơ nhảy lên không trung né tránh, nàng giơ Thúc Y kiếm, thân kiếm màu bạc dưới ánh trăng phản chiếu đột nhiên tỏa ánh sáng chói lòa, mọi người không khỏi muốn che mắt, Thúc Y kiếm giống như hòa tan trong ánh trăng, Nguyệt Cơ giơ kiếm cười khế, tư thế vô cùng phong nhã.

Tiêu Sát buột miệng ngợi khen: “Thảo nào tên nàng lại là Nguyệt Cơ.”

Lôi Vô Kiệt nhìn ánh trăng lạnh lẽo, những tia sáng ngưng tụ bên trên kiếm, trong chớp mắt phân tán ra bốn phía.

“Đấy không phải là ánh sáng, là kiếm!” Đường Liên vội vàng nhắc nhở.

Nhưng lúc này Lôi Vô Kiệt lại nhảy ra cửa miếu, mấy luồng ánh sáng mau chóng đuổi sát theo hắn. Bên trong nội viện, Lôi Vô Kiệt phóng ra hai quyền, lại múa thành một vòng tròn, cứ thế ngăn cản ánh trăng ở bên ngoài. Từ xa nhìn lại, dường như cả một vầng ánh trăng mảnh liệt bao phủ lấy Lôi Vô Kiệt.

Mà lúc này, trong viện lại xuất hiện mấy Nguyệt Cơ, các nàng hoặc đứng trên đất múa kiếm, hoặc bay trên không trung, thậm chí vùng kiếm chỉ cách Lôi Vô Kiệt một mét, Thúc Y kiếm trong tay nàng ngân quang lấp lánh, nhưng bất kể thế nào cũng không thể phá được vòng tròn bao phủ Lôi Vô Kiệt.

Cả hai người trong khoảnh khắc này

đang đợi một thời cơ. Nguyệt Cơ đang chờ Lôi Vô Kiệt lộ ra sơ hở, chỉ cần một khe hở, Thúc Y kiếm của nàng có thể xé rách phòng thủ của Lôi Vô Kiệt, mà Lôi Vô Kiệt cũng đang chờ thời điểm thế tấn công của Nguyệt Cơ suy sụp, khi đó hẳn có thể chuyển thủ sang công, chỉ một quyền là thắng.

Nguyệt Cơ đột nhiên thu kiếm, trong khoảnh khắc đó ánh trăng tiêu tán.

“Chính là lúc này.” Lôi Vô Kiệt mừng rỡ, tay trái vẫn vung tròn như cũ, mà tay phải đã phá tròn mà ra, một quyền đánh về phía Nguyệt Cơ.

Không, chưa đến lúc, Đường Liên giật mình.

Lôi Vô Kiệt cũng kinh sợ, vì thời điểm quyền của hắn xuyên qua thân thể

Nguyệt Cơ, đánh vào trong không khí, Nguyệt Cơ mỉm cười xông tới, bóng dáng tiêu tán trong nháy mắt.

Là tàn ảnh ư? Lôi Vô Kiệt hít một ngụm khí lạnh.

Không, không chỉ là tàn ảnh, Lôi Vô Kiệt đột nhiên liếc mắt về cái bóng Nguyệt Cơ dưới đất nay đột nhiên đứng dậy, ngân quang hiện ra, bóng đen kia biến thành một bóng tím, chính là người mặc TSm màu tím Nguyệt Cơ, mà mảnh ngân quang kia đã bắn về phía lồng ngực Lôi Vô Kiệt. Vòng tròn phòng thủ của Lôi Vô Kiệt đã không còn hoàn chỉnh, hắn không phòng thủ được mà cũng ko kịp lui, vậy hắn chỉ có thể tấn công, nhưng cũng ko thể kịp.

Tuy nhiên, đối với Lôi Vô Kiệt vẫn sẽ kịp, bởi vì, hắn họ Lôi! Là người của Lôi

gia Giang Nam Phích Lịch đường.

“Phá!” Lôi Vô Kiệt gầm một tiếng, hai chân bỗng nhiên đạp trên mặt đất.

Một tiếng nổ cực lớn, nổ tung những ánh trăng kia thành năm bảy mảnh, Lôi Vô Kiệt vội vàng lùi lại ba bốn bước, sau ngã xuống mặt đất. Hắn thở nặng nề, vạt áo sau lưng đã ướt một mảng lớn.

Mà Nguyệt Cơ chỉ xoay người một cái, vững vàng đứng trên tuyết.

“Nguyệt Ảnh kiếm, Phỏng Ảnh thuật. Đều là những đạo thuật giết người tuyệt đẳng.” Đường Liên nhìn Nguyệt Cơ khẽ thở dài.

Nguyệt Cơ lắc đầu: “Là đạo thuật giết người tuyệt đẳng nhưng lại không giết được người cần giết thì cũng vô dụng.”

Lôi Vô Kiệt ngồi dưới đất thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán: “Ván vừa rồi người thắng.”

“Tiểu huynh đệ nói đùa rồi, sát thủ chúng ta không có thắng thua, chỉ có sống chết.” Nguyệt Cơ giờ kiểm lên một lần nữa.

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, vẻ mặt càng thêm hưng phấn. “Không ngờ vừa mới gia nhập giang hồ, lại có thể gặp được đối thủ như vậy, đây chính là may mắn của Lôi Vô Kiệt ta.” Hơi nóng trên người Lôi Vô Kiệt cuộn cuộn bốc lên, áo đỏ bay trong gió, giống như ánh lửa bập bùng dưới ánh trăng, mà con người của hắn cũng rực lửa.

“Đây là...” Đường Liên cay mày, hắn chưa từng nghe nói Lôi gia có một loại võ công kỳ quái như vậy, ngay cả con người

cũng biến thành màu đỏ rực như lửa.

“Nguyệt Cơ, chúng ta đi.” Minh Hầu nâng lưỡi đao khổng lồ trong tay, đột nhiên chậm rãi đi ra ngoài.

Nguyệt Cơ gật gật đầu, thu kiếm lại, một lần nữa quán nó ở thắt lưng.

“Này, sao vừa nói đi là đi vậy.” Lôi Vô Kiệt không hiểu, đưa tay về phía trước, muốn kéo Minh Hầu.

Minh Hầu đột nhiên xoay người, lưỡi đao khổng lồ bổ ngang về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt chưa từng nhìn thấy đao nào như vậy, giống như có thiên quân vạn mã băng băng lao về phía người vậy, mang theo khí thế bá đạo lớn lao, Lôi Vô Kiệt tin chắc một đao này dễ dàng có thể chém ngang đứt eo đối thủ một cách dễ

dàng, nó không giống kiếm khí dịu dàng mà nguy hiểm như của Nguyệt Cơ, đây là một loại nguy hiểm thẳng thừng, không nói đạo lý, không có chỗ trốn, không thể phòng bị, chỉ có thể tìm cách phá.

Phá bằng cách đánh trả bằng đòn tấn công mạnh hơn.

Lôi Vô Kiệt không chút do dự vung hai nắm đấm đẩy ra quyền khí va chạm với lưỡi đao khổng lồ, hấn bị đẩy lùi ra sau ba bước, chỉ cảm thấy khí trong lồng ngực tuôn ra cuộn cuộn, sau khi gắng sức ngừng lại thì ho ra một ngụm máu tươi. Mà Minh Hầu vẫn chỉ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Lôi Vô Kiệt, rồi xoay người đi ra ngoài. Nguyệt Cơ đi theo sau hấn, chỉ trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Đường Liên nhú mày: “Lạ thật, vì sao Minh Hầu và Nguyệt Cơ lại đột nhiên rời đi?”

Tiêu Sát uể oải đứng dậy, lấy một cái bình nhỏ từ trong ngực áo, từ đó đổ ra một viên thuốc màu trắng, ném nó về chỗ Lôi Vô Kiệt: “Đao của ai người cũng dám tiếp à?”

Lôi Vô Kiệt chỉ ngơ ngẩn nhận lấy viên thuốc, ánh mắt trống rỗng, hắn đang hồi tưởng lại uy thế của nhát đao kia, hắn chưa bao giờ trông thấy đao nào như vậy, lưỡi đao như muốn bổ đôi thế giới của hắn, trong khoảnh khắc, hắn nhìn thấy một chân trời hoàn toàn mới.

“Cả hai đừng ngăn người nữa. Vị đại ca áo đen đứng bên kia...”

Tiêu Sát bất đắc dĩ thở dài, “Có phải

người để thứ gì ở phía sau hậu viện phải không, có người đang lén lút đi vào. Ta nghĩ Minh Hầu và Nguyệt Cơ không muốn để cho có người ngư ông đắc lợi...”

Không đợi Tiêu Sắt nói xong, Đường Liên vội vã chạy về phía hậu viện.

Tiêu Sắt nhặt bọc đồ của Lôi Vô Kiệt ở dưới đất lên ném về phía hắn.

Lôi Vô Kiệt nhận lấy, tỉnh táo lại: “Sao vậy?”

“Đi theo chứ sao.” Tiêu Sắt đập hắn. “Không phải chúng ta muốn tìm thành Tuyết Nguyệt hay sao? Hiện giờ đại đệ tử của thủ lĩnh thành Tuyết Nguyệt đang ở ngay trước mặt, không đi theo hắn, chẳng lẽ còn đi theo tên mù đường nhà người chắc?”

“A a a, đúng đúng.” Lôi Vô Kiệt bùng tỉnh hiểu ra, vội vàng chạy ra sau hậu viện.

Hai người ra đến nơi, chỉ thấy Đường Liên đang đứng trước mũi xe, bốn phía là tả mảnh đao rơi vỡ cùng mấy cỗ thi thể, Đường Liên khinh thường nói: “Đám rác rưởi các ngươi, chỉ dám làm chuyện trộm gà trộm chó.”

Nhưng hai người hoàn toàn không để ý tới hắn, lúc này ngựa kéo xe đã bị cắt đứt yết hầu, nằm trong vũng máu, hàng hóa ở trong xe ngựa rơi xuống đồng tuyết, lộ ra hình dạng của nó.

Đó là một cái quan tài, quan tài màu vàng.

Tiêu Sát đi lên phía trước, hoàn toàn không bận tâm tới Chỉ Tiêm nhận của

Đường Liên lúc này đã chạm tới cổ hần, hần quên hết tất cả, nhẹ nhàng chạm vào cổ quan tài màu vàng, vuốt ve hoa văn điêu khắc tinh xảo bên trên, sau một hồi khẽ thở dài: “Là vàng ròng, không phải mạ vàng, cái quan tài này hoàn toàn làm bằng vàng ròng.”

“Là một thứ vô cùng giá trị.” Hần gật gật đầu, cuối cùng đưa ra kết luận.

Chương 5

Thiên Nữ Nhụy

Chưa từng gặp mặt, người lại cứ tin tưởng bọn ta thế à?” Tiêu Sát chìm người trong áo choàng lông, lưỡi nhác tựa vào thành xe.

Đường Liên ngồi đối diện hắn, lắc đầu: “Không phải ta tin tưởng người, ta chỉ tin hắn mà thôi.” Hắn chỉ chỉ bên ngoài.

Lúc này Lôi Vô Kiệt đang cởi trần để lộ lồng ngực, đón gió tuyết ra sức thúc

ngựa chạy đi, nếu có thể nhìn hắt từ phía chính diện, vậy người sẽ thấy một thiếu niên đang mỉm cười rạng rỡ, giống như đang điều khiển xe ngựa đi trong gió xuân ấm áp, tràn đầy cảm giác tìm thấy mùa xuân cuộc đời.

“Ta hoàn toàn tán đồng phán đoán của người.” Tiêu Sát thở dài. “Thằng nhóc này tuy võ công cao cường nhưng đầu óc lại quá kém, việc lừa gạt người khác hẳn không làm được.”

Đường Liên buông rèm cửa xuống, ngăn gió tuyết bên ngoài: “Vậy còn người thì sao?”

“Ta ử? Ta đưa hai con ngựa Dạ Bắc thượng hạng cho người mượn kéo hàng, người còn không tin ta sao?” Tiêu Sát không hài lòng.

“Sư huynh! Đừng để ý đến hần!” Nãy giờ im lặng bên ngoài, Lôi Vô Kiệt đột nhiên mở miệng. “Hần là một gã buôn ngựa, cùng hần đi cả đoạn đường, ngoại trừ khen ngựa tốt ra cũng chẳng thấy hần nói chuyện gì khác.”

Đường Liên trầm ngâm chậm rãi mở miệng: «Lôi huynh đệ, người tạm thời còn chưa qua cửa, à, không đúng. Người tạm thời còn chưa bái nhập sư môn, hai chữ sư huynh này... Ta nghĩ, người cũng không cần gấp gáp như vậy.»

“Được rồi, sư huynh!” Lôi Vô Kiệt dùng sức vung dây cương, hai con ngựa tăng tốc, mạnh mẽ băng qua con đường gió tuyết.

Đường Liên chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

“Lại nói, người không biết bên trong cỗ quan tài này có thứ gì hay sao?” Tiêu Sắt vỗ vỗ cỗ quan tài vàng bên cạnh.

Đường Liên lắc đầu: «Sư tôn cũng không nói cho ta biết, người chỉ lệnh cho ta đưa nó đến chùa Cửu Long ở thành Tất La. Nhưng người nói với ta một câu.»

“Nói gì?”

“Tuyệt đối không được mở cỗ quan tài.” Đường Liên bỏ tay Tiêu Sắt xuống.

“Đi qua thành Tất La là tới Tây Vực ba mươi hai Phật quốc, chùa Cửu Long là ngôi chùa đứng đầu biên giới, lẽ nào trong này chứa tượng của đế vương, quan tướng nào đó, hết lòng tin theo Phật giáo, mong được đến Thánh địa siêu độ?”

“Đừng quá quan tâm tới nó. Suốt dọc đường ta đã gặp phải mười mấy toán

sát thủ, có quá nhiều người quan tâm với thứ đồ bên trong đó, giữ nó là một việc hết sức nguy hiểm.”

“Thương thế của người bị những sát thủ kia đã thương sao?”

“Chỉ là Nguyệt Cơ Minh Hầu, những sát thủ kia chẳng qua là một đám...” Đường Liên đột nhiên ngừng nói, hần nhớ tới người đàn ông có mái tóc bạc tay nắm ngọc kiếm, trong lòng càng bất an.

“Tiếp theo chúng ta sẽ tới đâu?”

“Thành Tam Cổ, Mỹ Nhân trang!”

“Thành Tam Cổ, Mỹ Nhân trang?”

Tiêu Sát nhú mày, hần cảm thấy cái tên này quen quen nhưng không thể nhớ nổi đã từng nghe thấy ở đâu.

“Ta biết đấy!” Lôi Vô Kiệt đang đánh

xe ở bên ngoài hô lên, “Hồng trần tiểu thành Tam Cổ, túy phong lưu Mỹ Nhân trang! Đây chính là thanh lâu thiên hạ đệ nhất đấy!”

Tiêu Sát sững sốt, nhìn về phía Đường Liên, chậm rãi nói: “Đường huynh... Thật có nhã hứng!”

“Hừ.” Đường Liên nghiêm mặt nói, “Muốn đến chùa Cửu Long bắt buộc phải đi qua thành Tam Cổ, ở nơi đó sẽ có người chi viện chúng ta!”

“Ba lần ngắm mỹ nhân, nhìn lần thứ nhất thành quách đổ, nhìn lần thứ hai quốc gia tàn, nhìn thêm lần nữa mất cả trái tim. Chỗ vắng vẻ như thế này lại có một toàn thành diễm lệ hương sắc như vậy.” Tiêu Sát nhìn những dáng người xinh đẹp uyển chuyển dưới làn y phục tơ lụa mỏng manh tay cầm bầu rượu chậm

rãi đi qua, không khỏi cảm thán.

“Muốn đến thành Tất La bắt buộc phải đi qua nơi này, qua Thành Tất La chính là tới ba mươi hai nước phật Tây Vực. Nơi đó vừa là biên giới, vừa là chốn tự do mậu dịch, buôn bán ở đó, không cần nộp thuế, vì vậy hàng năm sẽ có rất nhiều thương nhân đi qua nơi này để đi tới thành Tất La.” Đường Liên giải thích, “Mới đầu nơi này chỉ là một quán trọ có mấy gian phòng cho khách nghỉ chân, thế nhưng sau này thương nhân tới đây càng ngày càng nhiều, không thiếu hào khách vung tiền như rác, chính những thương nhân này lập nên thành Tam Cố. Nơi này không chỉ là thiên hạ đệ nhất thanh lâu, mà còn là sông bạc lớn nhất nhì đế quốc...”

“Sông bạc ư?” Tiêu Sát hí mắt lại, hần trông thấy được mấy phú thương

mặc quần áo khảm tơ vàng ngời xung quanh một chiếc bàn lớn, có một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo đỏ, chân dài mê người, tay cầm ống đũa xúc xắc lắc lắc nở nụ cười đầy mê hoặc, sau đó nhẹ nhàng đặt nó lên bàn.

Các thương nhân nhao nhao lấy ra tiền đặt cược của bọn họ đặt lên bàn.

Đó là những viên minh châu sáng lấp lánh, trong nháy mắt toàn bộ đại sảnh trở nên sáng ngời.

“Mỹ Nhân trang là thanh lâu lớn nhất thành Tam Cổ, có thể tới thành Tam Cổ đều là hào khách một phương, mà để có thể đi vào Mỹ Nhân trang, chỉ có thể là hào khách trong hào khách. Tiền đặt cược của bọn họ quá lớn, nếu như dùng tiền tệ của đế quốc, sợ rằng phải mấy rương mới đủ cược một ván. Vì lẽ

đó đánh cược ở đây, đều quy đổi bằng minh châu, chỉ một hộp minh châu nhỏ cũng có thể mua được một gian hàng lớn ở khu vực phồn hoa nhất thành Kim Lăng. Một thương nhân bình thường cả đời không thể kiếm được.”

“Dùng kim khoán do thương hội phát hành không được sao, cần gì phải dùng minh châu?”

Đường Liên lắc đầu, chỉ một thương nhân da đen: «Trong thành Tam Cổ, cũng không chỉ có thương nhân nước ta, còn có thương nhân đến từ Trảo Oa, Đại Thực, Thổ Hỏa quốc, bọn họ không nhận kim khoán. Mà suy cho cùng, các thương nhân vẫn cảm thấy chỉ có minh châu mới có thể thể hiện ra tài lực, hào khí của bọn họ.»

“Nếu đã tới đây rồi, chúng ta cũng

thủ đánh cược một phen đi.” Tiêu Sắt vẫn như cũ núp người trong áo choàng lông, lưỡi biếng nhìn về phía bên kia.

Đường Liên cười khỏ: «Nhưng ta không có tiền.»

“Ai bảo không có.” Tiêu Sắt cười cười, “Chúng ta có hẳn một cỗ quan tài làm bằng vàng ròng kia mà.”

“Im miệng!” Đường Liên hạ giọng gắt, “Các thương nhân đều sẽ thuê cao thủ hàng đầu hộ vệ, dù người nhỏ giọng nói, bọn họ đều có thể nghe thấy rõ ràng. Chúng ta tới nơi này, tuyệt đối không được gây sự chú ý.”

“Ai ui, đây không phải Liên ư?” Một giọng nói vô cùng mê hoặc đột nhiên vang lên.

Đường Liên và Tiêu Sắt ngẩng đầu,

chỉ thấy một thiếu nữ áo đỏ đang cầm một dải lụa hồng treo trên xà nhà, từ trên không trung nhẹ nhàng trôi xuống, cuốn theo vô số cánh hoa hồng bay lả tả, lúc này tất cả các vị khách trong đại sảnh đều dừng hoạt động,, ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

“Là Thiên Nữ Nhụy!” Có người gọi tên của nàng.

Thiếu nữ cười khẽ, tay khẽ vung lên, đem những cánh hoa kia tụ lại trong tay, tạo nên một đóa hoa hồng lớn.

“Hay!” Có người hò reo.

Thiếu nữ thả rơi bông hoa hồng xuống đất, buông dải lụa hồng, nhẹ nhàng nhảy xuống, mũi chân điểm nhẹ trên bông hoa, trong chớp mắt, những cánh hoa tung ra, bay đi khắp nơi, nàng

khẽ xoay người vững vàng đứng trước mặt Đường Liên và Tiêu Sắt.

“Đại sư huynh, không phải người nói không được để người khác chú ý hay sao?” Tiêu Sắt nhìn chung quanh một lượt, “Bây giờ toàn bộ người trong Mỹ Nhân trang đang nhìn chúng ta đó.”

Đường Liên cau có, ho khan một tiếng: «Nhụy...»

“Liên, từ sau lần trước tới giờ, đã mười sáu tháng lẻ bảy ngày chúng ta không gặp nhau rồi đó.” Thiên Nữ Nhụy ra vẻ đau khổ, hai tay khoanh trước ngực, “Huynh không nhớ người ta ư?”

“Các người một người tên Nhụy, một người tên Liên. Nghe qua cũng giống một đôi thật đấy.” Tiêu Sắt cười nói.

Thiên Nữ Nhụy liếc mắt nhìn Tiêu

Sắt, uyển chuyển cười: “Thiếu niên lang này thật tuấn tú. Vừa rồi ta nghe thấy thiếu niên lang muốn cược một ván phải không?”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Ta không có tiền.”

Thiên Nữ Nhụy lắc đầu: “Không, người chắc chắn có tiền.”

“Ồ? Vì sao cô có thể khẳng định như vậy?”

“Người bình thường nhìn thấy đánh cược khổng lồ như vậy, sớm đã trốn tránh mất rồi. Người bình thường trông thấy một mỹ nhân như ta, cũng đã mê mẩn thất thần từ lâu. Nhưng người thì lại rất bình tĩnh, dường như của cải khuynh thành, mỹ nhân khuynh quốc như kia chỉ là những điều bình thường trong mắt người mà thôi. Người nói xem,

có phải người có rất nhiều tiền đúng không?” Thiên Nữ Nhụy cười nói.

“Nhụy!” Đường Liên hạ giọng nói, “Bây giờ không phải lúc nói những chuyện này...”

Thiên Nữ Nhụy xông tới, nhẹ nhàng ôm lấy Đường Liên, hắn còn đang sững sờ, Thiên Nữ Nhụy đã ghé miệng sát bên tai: “Người liên hệ của chàng với chưa tới, nhưng mấy ngày hôm nay có rất nhiều sát thủ không ngừng tràn vào thành Tam Cổ, chàng không muốn người khác chú ý ư? Hiện giờ trong tòa thành này, tất cả mọi người đều muốn giết chàng! Lần này họ không đến để buôn bán, họ đến đều vì chàng!”

Đường Liên nghe vậy khẽ giật mình, tuy cổ quan tài vàng kia vô cùng quý giá, nhưng rõ ràng thứ bên trong nó còn

đáng giá gấp trăm nghìn lần, quý giá đến mức có thể tập hợp toàn bộ tài phú trong thiên hạ đến thành Tam Cổ, nó là thứ đồ quý giá nhất!

Thiên Nữ Nhụy thả Đường Liên ra, vẫn như cũ nhìn về phía Tiêu Sắt: “Công tử còn muốn cược chứ?”

Tiêu Sắt gật đầu: “Ta có một tòa sơn trang, tên là “Tuyết Lạc” ở gần rừng hoa đào cách thành Kim Lăng mười dặm. Nó đáng giá mười hộp minh châu, ta dùng nó làm vật thế chấp, cô nương có thể cho ta mượn tiền được chứ?”

“Đương nhiên.” Thiên Nữ Nhụy nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, hai gã đại hán đầu trọc cường tráng đi tới, mỗi người bê một hộp minh châu sáng lấp lánh, đặt trước mặt Tiêu Sắt, lại có hai đại hán khác bê một chiếc bàn làm bằng gỗ tử đàn tới.

Thiên Nữ Nhụy cao giọng nói: “Hôm nay vị công tử này đã bao trọn Mỹ Nhân trang, ai muốn cược thì ở lại, còn không xin mời về trước.”

“Thiên Nữ nói đùa phải không, chỉ có hai hộp minh châu đã có thể bao trọn Mỹ Nhân trang ư?” Một thương nhân mặc kim bào đứng lên, “Vị công tử này chắc mới tới đây lần đầu, sợ là không hiểu quy củ của nơi này, sao Thiên Nữ lại có thể hồ đồ theo hắn?”

“Hồ đồ?” Thiên Nữ Nhụy cười khẽ, mũi chân điểm nhẹ nhảy lên, trên không trung tay áo dài bay lượn, trông rất đẹp mắt. Đám người không kìm được đang định ngợi khen, nhưng nhìn kỹ lại, sợ tới mức kinh hô một tiếng.

“Đao!”

Trong tay áo Thiên Nữ Nhụy mơ hồ lộ ra một tia hàn quang, hai tay nàng hợp lại, sau khi mở ra thì hai tay đều nắm lấy một đoản đao, nàng vung đao đánh thẳng về phía vị thương nhân vừa nói kia.

Gã thương nhân trợn mắt hốc mồm, cứ đứng nguyên tại chỗ, sợ đến mức không thể cử động, đang lúc đao trong tay Thiên Nữ Nhụy sắp cắm vào bộ ngực của hắn, hai thanh kiếm đột nhiên xuất hiện, cản lại lưỡi đao của nàng. Một thanh kiếm toàn thân đen nhánh, một thanh kiếm trắng muốt như ngọc.

Thiên Nữ Nhụy mỉm cười, đùi phải nhấc lên một chút, người cầm hắc kiếm chỉ cảm thấy trước mắt lướt qua một đạo hàn quang, hắn vội vàng lùi lại, lại thấy lúc này trong tay Thiên Nữ Nhụy ngoại

trừ song đao vung vẩy khi này, đã xuất hiện thêm một thanh đao khác.

“Tam đao vũ?” Có người hoảng sợ nói.

Chương 6

Cực sống chết

hân lớn người bình thường chỉ có thể điều khiển một loại vũ khí, song đao song kiếm đã là cực ít, bởi khó có thể khống chế sự cân bằng, chỉ một chút sơ sẩy không chú ý sẽ để lộ sơ hở cực lớn, mà Thiên Nữ Nhụy lại có thể sử dụng đồng thời ba thanh đao!

Đường Liên cau mày nói: «Đặc điểm lớn nhất của Tam Đao vũ chính là nó

gần như bá đạo tấn công, khi ba thanh đao đồng thời xuất hiện, nó sẽ tấn công liên tục, không chết không thôi!»

Hai tên kiếm khách lúc này trong lòng vô cùng ngạc nhiên, chỉ có thể nhanh chóng thối lui, lại thấy Thiên Nữ Nhụy vung đoản đao trong tay trái, dùng sức đánh vào đoản đao còn lại trên không trung, tay phải xoay nhẹ, thân hình ưu nhã xoay tròn, làn váy bay lượn, mềm mại như làn sóng gợn trên mặt nước. Đoản đao trên không trung phóng thẳng về phía gã thương nhân, hắc kiếm khách giờ kiếm muốn chặn, lại cảm giác kinh lực từ đoản đao nặng tới ngàn cân, tay bị kích liệt chấn động, kiếm rời khỏi tay.

“Cái này... Cái này...” Gã thương nhân kinh hãi hô lên.

Bạch kiếm khách vội vàng đứng chặn phía trước gã thương nhân, dùng sức vung kiếm trong tay, đánh bật đoản đao ra không trung.

Thiên Nữ Nhụy nhảy vọt lên, tay trái nàng thu đao vào trong tay áo, sau đó nắm lấy đoản đao kia, nhanh chóng lao xuống, đánh thẳng về phía thương nhân. Bạch kiếm khách cười lạnh một tiếng, kiếm trong tay đâm tới.

Thiên Nữ Nhụy mỉm cười, thân hình trên không trung xoay nhẹ, chậm rãi hạ xuống, mũi chân điểm nhẹ trên mũi kiếm của bạch kiếm khách, mượn kiếm thế của hắn lần nữa nhảy lên, vung vàng đứng sau lưng gã thương nhân, đao trong tay chọc nhẹ vào lưng hắn.

“Cái này...” Gã thương nhân sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thoáng

cái té quy trên đất, “Không biết tại hạ đã làm sai chuyện gì, lại để Thiên Nữ tức giận đến tận đây! Tại hạ... Tại hạ...”

“Được rồi.” Thiên Nữ Nhụy thu đao lại, đi lên phía trước, vồ nhẹ hai cái trên khuôn mặt ướm đấm mồ hôi kia, an ủi, “Ta cũng chỉ dọa người một chút thôi, sẽ không thật sự giết người. Còn vì sao dọa người, cũng chỉ là muốn để người ở đây biết được.”

“Vị công tử này không chỉ đặt cược tiền thôi đâu, thứ mà hắn đặt cược còn quý hơn hai hộp minh châu này nhiều.” Thiên Nữ Nhụy xoay người, hướng về phía những thương nhân khác cất cao giọng nói.

Đám người nhìn nhau, hít một hơi hơi lạnh: «Cược sống chết.»

“Không sai, chính là cuộc sống chết.”
Thiên Nữ Nhụy cười khẽ.

Tiêu Sát nhú nhú mày, hỏi Đường Liên: “Cuộc sống chết là sao?”

Đường Liên suy nghĩ rồi trả lời: «Đại khái là người thua không chỉ có để tiền lại mà còn phải để cả mạng lại luôn.»

Mặt mũi Tiêu Sát tái nhợt: “Ta nói muốn cuộc như vậy lúc nào?”

Lúc này Thiên Nữ Nhụy đã quay lại, mỉm cười với Đường Liên: “Liên, ta có thể giúp chàng lần này thôi, hôm nay mọi người biết Mỹ Nhân trang cũng có hứng thú với món hàng của chàng. Như vậy, sẽ có khoảng một nửa người biết điều mà lui ra khỏi thành Tam Cố, nhưng cũng có không ít người ta không thể giải quyết được.”

Lần lượt có thương nhân mang theo người hầu rời sân, chỉ còn lại mấy người vẫn trụ lại, Tiêu Sát nhìn vòng, trong lòng nhất thời có cảm giác tuyệt vọng: “Ôi... Không ngờ bọn họ cũng tới.”

Chỉ thấy cách đó không xa, một cái thân hình cao lớn cường tráng, trong tay cầm một thanh đao to như cánh cửa, cả người đứng nơi đó sừng sững như một ngọn núi. Mà trái lại, thiếu nữ ngồi bên cạnh hắn, thân hình uyển chuyển mềm mại, duỗi nhẹ đôi chân thon dài, mỉm cười với bọn họ, nhẹ vung tay, một tấm thiếp vàng đã bay về phía họ.

Thiên Nữ Nhụy tái mặt, thiếp mời kia bay thẳng về phía nàng, nàng nhún chân, khẽ nhảy lên đá tấm thiếp bay ngược trở về. Hai ngón tay Nguyệt Cơ kẹp lấy tấm thiếp, âm trầm nhìn nàng.

Thiên Nữ Nhụy cười nói: “Nguyệt Cơ cười đưa thiệp, Minh Hầu giận giết người. Ta không nhận thiệp của các người, nhận sẽ phải chết. Người các người muốn giết là bọn họ, ta không liên quan cô nương chớ hiểu lầm.”

“Người!” Tiêu Sắt cả giận nói, quay đầu nhìn về phía Đường Liên, lại thấy Đường Liên căn bản không hề chú ý bên này, hắn nhìn theo ánh mắt Đường Liên, lại thấy một cái người đàn ông ăn vận kiểu văn sĩ ngồi ở chỗ đó, ước chừng hơn ba mươi tuổi, mái tóc bạc phơ. Trước mặt hắn để một thanh kiếm, chuôi kiếm này tinh xảo lạ thường, giống như được chế tác từ một khối ngọc, tỏa ánh sáng lưu động vô cùng đẹp mắt.

Người đó mỉm cười gật đầu: “Lại gặp mặt.”

“Người đến đây cũng vì món đồ đó sao?” Đường Liên hỏi.

Người kia không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ gật gật đầu, nói ra: “Thương thế của người đã khá hơn rồi đó. Hai ngày trước lúc ta gặp người, thương thế của người còn rất nặng.”

“Đương nhiên rồi, Bồng Lai đan dược của ta là linh dược, chỉ có Đế đô Dược Vương điện mới có, cho dù người có mang một hộp minh châu này tới, cũng phải xem thái độ của Dược Vương điện có chịu bán cho người hay không. Vết thương nhỏ như vậy đúng là lãng phí thuốc của ta.” Tiêu Sát đắc ý nói.

Người kia quay đầu nhìn hắn, khẽ nhíu mày, sau đó cười nói: “Không ngờ bên cạnh Đường công tử còn có một vị cao nhân như vậy.”

Lúc này Thiên Nữ Nhụy chợt nhớ ra chuyện gì đó, giật mình nói: “Mấy ngày nay tuy có rất nhiều người tràn vào thành Tam Cổ nhưng số người đột nhiên mất tích cũng không ít. Chẳng lẽ...”

Người kia gật gật đầu: “Vì không muốn Đường công tử gặp những phiền toái không cần thiết nên ta đã thay Đường công tử xử lý những kẻ thừa thải rồi.”

“Nói dễ nghe quá, chẳng qua cũng chỉ là một câu “Trước tiên giết hết những kẻ tranh giành với ta, rồi ta mới cướp của người” mà thôi.” Tiêu Sát khinh thường nói.

Người kia ngẩn người, sau đó bật cười: “Người nói không sai.”

“Đây là đồ của thành Tuyết Nguyệt, cướp đồ của thành Tuyết Nguyệt, các hạ

đã suy nghĩ xong rồi chứ?” Đường Liên hỏi

Người kia lắc đầu: “Xem ra người vẫn chưa biết rốt cuộc bên trong nó là thứ gì, đó cũng không phải thứ thuộc về thành Tuyết Nguyệt. Chẳng qua các người hành động nhanh hơn, giành được trước mà thôi.”

“Chẳng lẽ người biết bên trong có thứ gì?” Đường Liên hỏi

Người kia bật cười, sau đó thở dài: “Là ma vật.”

“Có lẽ các hạ đã quên rồi.” Tiêu Sát đột nhiên nói. “Hiện giờ chuyện quan trọng nhất trong Mỹ Nhân trang này là ván cược của tại hạ, nếu như các hạ không có hứng thú với ván cược của ta, vậy xin mời về trước.”

“Ván cược ư?”

“Cược sống chết.”

Thiên Nữ Nhụy cười khê: “Đúng vậy, trong Mỹ Nhân trang rất hiếm khi gặp cược sống chết. Người tới nơi này đều giắt hông vạn lượng, ai nấy cũng là cường hào một phương, sao có thể tham gia vào ván cược chỉ những kẻ liều mạng mới tham gia vào này chứ?”

“Ta là kiếm khách.” Người kia giọng thanh ngọc kiếm của mình ra trước mắt. “Năm giữ sống chết của ta chỉ có kiếm, chứ không phải mấy viên xúc xắc. Nhưng đêm nay ta đồng ý cùng hai người các người chơi trò này, nếu như hai người thắng ta, vậy ta sẽ cho các người thêm một đêm nữa.”

“Một đêm nữa ư?” Tiêu Sát cười

nhật. “Người tự tin quá rồi đấy.”

“Tự tin hay không, cứ thử sẽ biết.” Người kia vung tay phải lên, bộ xúc xắc bên trên chiếc bàn gỗ tử đàn đằng xa đồng loạt bay về phía này, rơi gọn vào trong tay hắn.

“Cách không lấy vật?” Đường Liên nhú mày

“Công phu ảo thuật của thuật sĩ giang hồ chuyên để diễn trò mà người cũng dùng.” Tiêu Sắt khinh thường nói, rồi tự mình kéo ghế chậm rãi ngồi xuống, quay đầu liếc mắt nhìn Đường Liên thấy hắn vẫn ngây người đứng đó, đành bất đắc dĩ dùng sức vỗ vỗ ghế.

“Sao vậy?” Đường Liên không hiểu hỏi hắn.

Tiêu Sắt chán nản nói: “Tối ngôi chứ làm gì, đám người thành Tuyết Nguyệt các người trong đầu chẳng có gì khác ngoài chém chém giết giết.”

“À được.” Đường Liên vội vàng chạy tới.

Người kia lắc lắc lộ động xúc xắc, nói thẳng: “Một ván quyết định thắng thua. Các người thắng, ta đi. Ta thắng, để đồ lại, các người vẫn có thể đi.”

“Nghe có vẻ rất công bằng, chí ít là không cần biết kết quả thế nào, cũng không cần để mạng lại.” Tiêu Sắt liếm môi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lộ động xúc xắc.

Người kia bật cười: “Không ngờ công tử lại là dân cờ bạc. Trước đó thấy công tử có vẻ chẳng quan tâm chuyện gì trên

đời, nhưng không ngờ khi ngồi lên chiếu bạc, phong thái lại hoàn toàn thay đổi.”

Ánh mắt Tiêu Sắt vẫn nhìn chăm chăm lộ xúc xắc như cũ, không buồn ngẩng đầu: “Ta từng cá cược ba ngày ba đêm liên tiếp tại sông bạc Thiên Kim đài lớn nhất Đế Đô, cuối cùng thắng được một tòa thành trì, người có tin không?”

“Thiên Kim đài chính là sông bạc đứng đầu nước Bắc Ly, dù là Mỹ Nhân trang cũng không thể sánh bằng, đừng nói là một thành, dù có thắng được hẳn một nước nhỏ cũng không phải không thể xảy ra.” Người kia lạnh lùng nói.

Tiêu Sắt nhếch môi: “Nói thật dễ nghe, rõ ràng người cũng không tin.”

Lộ xúc xắc trong tay người kia đổ sụp xuống mặt bàn: “Tai nghe là giả, mắt

nhìn thấy mới là thật. Công tử đã có thể cưỡi thắng một tòa thành, như vậy thuật đánh bạc chắc hẳn kinh người, vậy ...”

“Năm năm sáu, mười sáu đêm, đặt lớn.” Đường Liên ngồi cạnh nhắc nhở. Hắn là cao thủ ám khí, năng lực nghe tiếng gió để nhận biết đã đạt tới đỉnh điểm, đối với hắn chuyện nghe xúc xắc này quá đơn giản.

“Đám người giang hồ các người...” Tiêu Sát lắc đầu thở dài. “Đúng là chẳng hiểu tình thú là gì. Trong đánh bạc, thú vị nhất chính là chữ “cược”, nếu như kết quả đã dự đoán trước được, thế thì ván cược này còn có ý nghĩa gì chứ?”

“Công tử nói rất có lý.” Người kia gật đầu.

“Thế ngươi muốn đặt cái gì?” Đường Liên vội la lên.

«Năm năm sáu.» Tiêu Sắt khoanh tay, sống lưng ưỡn thẳng, nhàn nhã đáp, «Ta đặt lớn.»

«Người...» Đường Liên bực bội.

Ngón tay người kia gõ nhẹ vào đỉnh lọ xúc xắc. “Đặt rồi thì bỏ tay.”

«Không được!» Thiên Nữ Nhụy và Đường Liên đồng thời kinh hô một tiếng. Mặc dù người kia chỉ gõ nhẹ, nhưng hai người đều nhìn ra lực đánh ra chính là chiêu Toái Không Chỉ của Phật gia. Bạch mã võ tăng Giới Không từng dùng Toái Không Chỉ giết người, bề ngoài người kia nhìn không hề bị thương tổn, nhưng lực phủ ngũ tạng đều đã vỡ nát toàn bộ. Người kia dùng một đòn như vậy, xúc xắc bên trong lọ rớt cuộc biến hóa thế nào thì Đường Liên cũng không cách nào suy đoán nổi.

«Đương nhiên là không được.» Tiêu Sắt đứng lên, cười nói, «Đã là cá cược, sao có thể dễ dàng như vậy được?»

«Công tử muốn thay đổi không?»
Người kia hỏi.

«Thay đổi ư?» Tiêu Sắt đột nhiên đưa tay tóm lại lọ xúc xắc, «Cái gọi là đánh cược tất thắng, chính là tự tin mình sẽ thắng, khi người tự tin mình sẽ thắng, vậy....»

«Người nhất định sẽ thắng!» Tiêu Sắt nhắc lọ đựng xúc xắc lên.

Mọi người có mặt tại hiện trường đều ngạc nhiên.

Dưới lực đạo của người kia, ba viên xúc xắc sớm đã sớm hóa thành bột phấn, không thể phân biệt lớn nhỏ, ngay cả điểm số bao nhiêu cũng không còn, cho

dù người đặt lớn hay nhỏ cũng đều thua, coi như đáp án của người vô dụng. Thế nhưng, khi bụi phấn bị thổi bay, cảnh tượng bên dưới bột phấn khiến người kia cũng bất ngờ.

“Cái này...” Người đó nhú mày.

Đám bột phấn lưu lại trên khăn trải bàn những đốm nhỏ, sắp xếp thành điểm số rõ ràng, theo thứ tự là....

“Năm, năm, sáu...” Đường Liên vui vẻ nói.

Chương 7

Phật Nộ Đường Liên

ông tử võ công rất giỏi.” Người kia đứng lên, gật gật đầu.

Tiêu Sắt phẩy tay: “Không, không, chỉ là một ảo thuật nhỏ thôi. Ta không biết võ công đâu.”

“Không biết võ công ư?” Người kia cười nhạt. “Con đường tiếp theo ngập tràn hung hiểm đó. Ta thấy, công tử đừng nên nhảy vào vũng nước đục này làm gì.”

“Sao đây? Tiêu Sắt nhú mày. “Người muốn nuốt lời ư?”

Người kia lắc đầu: “Đương nhiên ta sẽ không nuốt lời, nhưng ta chỉ nói ta không ra tay, còn những người đi cùng ta thì khác, họ không có nhiều kiên nhẫn đến vậy. Ta nghĩ, giờ đây họ cũng đã ra tay rồi.”

“Ồ?” Tiêu Sắt cười. “Nhưng chúng ta cũng vẫn còn một người nữa, tuy đầu óc hẳn hơi kém thông minh nhưng công phu cũng rất khá. E rằng đồng bọn của người cũng chưa chắc đã giành được phần hơn đâu.”

“Nếu như người biết chúng ta là ai, sẽ không chắc chắn đưa ra kết luận vậy đâu.” Người kia kiêu ngạo nói.

Tiêu Sắt khoanh tay, lười biếng nói:

“Thiên Ngoại Thiên, Bạch Phát Tiên. Nếu là mười hai năm trước, nói cái tên này ra chắc chắn có thể áp đảo mọi thứ.”

Người kia giật mình, trong mắt lóe tia sáng lạnh lẽo, giọng nói vốn bình thản lạnh nhạt nay trở nên hung hãn: “Người là ai? Sao người nhận ra ta? Sao người có thể biết Thiên Ngoại Thiên?”

Tiêu Sát nhún vai: “Đây cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì, người biết các người không nhiều, nhưng chung quy lại vẫn có người biết...”

Tiêu Sát còn chưa nói xong, người kia đã lướt tới, tay trái vươn ra muốn tóm lấy hắn.

Đường Liên vội vàng đưa tay ra cản lại, lại bị người đó dùng ngọc kiếm bên tay phải đẩy lui. Trong nháy mắt, người

đó đã túm được cổ áo Tiêu Sắt. “Người đi cùng bọn ta.”

Tiêu Sắt thản nhiên nói: “Ta đã thắng rồi.”

Người kia cười lạnh: “Nhưng nếu người đã biết Thiên Ngoại Thiên, vậy chắc hẳn đã biết chúng ta là người như thế nào.” Dứt lời, hắn kéo Tiêu Sắt lao ra bên ngoài. Đường Liên muốn đuổi theo nhưng đám người hầu cận bên cạnh Bạch Phát Tiên đã lập tức rút kiếm xông tới cản hắn lại.

Nhưng Tiêu Sắt lại nhìn về phái Minh Hầu Nguyệt Cơ vẫn đứng xem bên kia hồ lớn: “Mười ba năm trước, huyết án ở Vọng Y lâu, hung thủ là...”

“Cái gì?” Nguyệt Cơ lập tức nháy xuống.

Minh Hầu cũng xoay người, nắm chặt thanh đao khổng lồ trong tay.

Lúc này Tiêu Sắt đã bị Bạch Phát Tiên tóm lấy xông ra khỏi Mỹ Nhân trang.

Minh Hầu và Nguyệt Cơ không hề do dự vội vàng đuổi theo. Mấy người hầu kia cũng quay ra ngăn cản bọn họ. Nhưng bên hông Nguyệt Cơ lóe lên ánh sáng bạc, lưỡi đao khổng lồ trong tay Minh Hầu cùng đồng loạt vung lên, đám người kia kẻ thì bị cửa đứt yết hầu, người thì bị chém thành hai mảnh.

“Sát khí quá mạnh.” Thiên Nữ Nhụy khẽ kêu lên.

Đường Liên nhíu mày. “Ta đã giao thủ với bọn họ hai lần, nhưng đây là lần đầu thấy họ bộc lộ sát khí mạnh đến vậy. Rốt cuộc vừa rồi Tiêu Sắt nói như vậy là

có ý gì?”

Thiên Nữ Nhụy lắc đầu: “Vụ huyết án Vọng Y lâu cách đây mười ba năm vốn là một vụ án chết, không biết vì sao bạn chàng lại nhắc tới. Bây giờ chúng ta phải làm gì đây, đuổi theo ư?”

Đường Liên suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Không, huyết án đó chắc chắn có liên quan tới Minh Hầu Nguyệt Cơ. Tiêu Sắt cố tình để gã tóc trắng bắt hấn đi, sau đó hấn lại kéo theo Minh Hầu Nguyệt Cơ là muốn để hai bên đánh nhau. Bây giờ chúng ta phải đi tìm Lôi Vô Kiệt.”

“Lôi Vô Kiệt là ai? Ở đâu?”

“Ở hậu viện. Hấn bảo vệ món đồ kia, nếu như gã tóc trắng kia không nói sai e rằng giờ hấn....”

“Âm!” một tiếng nổ mạnh truyền tới,

mọi người không tìm được bịt chặt tai lại.

“Ta là Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia Lôi Vô Kiệt! Còn kẻ nào không muốn sống thì lên cả đây.” Lôi Vô Kiệt đứng bên trên chiếc quan tài vàng, hai tay cầm một nắm thuốc nổ, hô lớn, dáng vẻ vô cùng hiên ngang khí phách.

Lúc này đám người áo đen vây quanh xe ngựa dường như cũng bị hấn hù dọa, thoáng lùi về sau mấy bước.

Lôi Vô Kiệt thở nặng nề, vừa rồi hấn nằm trong xe ngựa, đột nhiên cảm thấy hơn mười luồng khí lạnh từ bên ngoài xe truyền tới, hấn vội vàng khởi động chân khí chống cự. Lại phát hiện ra những luồng khí kia vô cùng quý dị, triển miên kéo dài mà âm độ nặng nề, khi chân khí của hấn chạm phải liền bị dung hợp hóa

giải, hần cảm giác toàn thân bị những luồng âm khí đó bao phủ, hoàn toàn không thể thở nổi, rơi vào đường cùng phải dùng toàn bộ chân khí toàn thân, trong nháy mắt đồng tử rục đỏ, áp lực nặng nề trên người mới nhẹ đi rất nhiều, hần cố gắng đứng dậy, gào thét một tiếng, rốt cuộc cũng đẩy lui được đám âm khí kia. Nhưng thành xe cũng nhanh chóng sụp đổ, Lôi Vô Kiệt không hề nghĩ ngợi, ném những viên thuốc nổ ra xung quanh, rốt cuộc cũng đã ép được đám người kia lui lại mười bước.

Giờ đây Lôi Vô Kiệt đã nhìn thấy rõ bộ dáng của đám người kia, họ đều mặc trường bào màu đen, đều không cầm binh khí nhưng đôi tay ai nấy đều trắng bệch.

«Các người là ai?» Lôi Vô Kiệt hỏi.

Nhưng không có ai trả lời hẳn, gã cầm đầu vung nhẹ tay, trong nháy mắt tám người phía sau lưng gã đồng loạt nhảy lên, tám đôi tay quý đồng loạt vươn về phía Lôi Vô Kiệt, cái đánh bên dưới, cái muốn tóm đầu, cái thì đánh từ sau lưng, cái thì nhằm thẳng vào tim hẳn, ngoài ra bốn đôi tay còn lại thì đồng loạt khóa trụ hai tay hai chân hẳn. Nếu như người khác bị khống chế như vậy, chắc chắn không còn đường sống. Ai cũng chỉ có một đôi tay, làm thế nào có thể cản được tám người đồng loạt tấn công một lúc, trừ phi hẳn có ba đầu tám tay.

Nhưng giờ khắc này Lôi Vô Kiệt đúng là đã biến thành ba đầu sáu tay, đồng thời xuất hiện thêm bốn Lôi Vô Kiệt khác, bọn họ tựa lưng vào nhau, tạo thành tứ thế phòng ngự vô cùng hoàn mỹ.

Gã áo đen cầm đầu sừng sốt: “Tốc độ nhanh thật.” Gã cẩn thận đánh giá Lôi Vô Kiệt, lại thấy cả người Lôi Vô Kiệt tỏa luồng khí nóng hổi, đôi mắt đã đỏ rực như lửa.

“Thuật Hỏa Chúc ư? Thảo nào...”
Gã áo đen cầm đầu khẽ vung tay.

Tám người lúc đầu theo lệnh kẻ kia tấn công Lôi Vô Kiệt đã bị đẩy trở về, nhưng bọn họ lại nhanh chóng đồng loạt nhảy lên, đánh giống như khi nãy y như đúc. Thế nhưng giờ Lôi Vô Kiệt không kịp ngăn cản, bất ngờ thay, từ phía sau lưng hắn bay ra một đóa hoa sen.

Bông hoa sen màu đen, yêu kiều mà quý dị.

Trên không trung, bông hoa sen bung ra, bảy cánh hoa đánh thẳng về phía

bảy người, tốc độ của nó cực nhanh, bảy người áo đen kia tin chắc những cánh hoa quỷ dị này có thể xuyên thủng đầu học, vì bọn họ đều từng nghe qua tên loại ám khí này – Phật Nộ Đường Liên. Đây là một trong những ám khí đáng sợ nhất của Đường môn, chia làm bốn loại Thiên Biện liên, Trọng Đài liên, Trùng Biện liên và Thất Biện liên. Đóa sen này chỉ là Thất Biện liên (sen bảy cánh), nếu không bọn họ không có cơ hội trốn thoát. Vì lẽ đó, bọn họ nhanh chóng lui về phía sau né tránh.

Nhưng có một kẻ không lùi bước, tay phải của hắn vẫn vươn về phía tim Lôi Vô Kiệt, chỉ cần tiến thêm một tấc là có thể lấy mạng hắn. Nhưng hắn không có cơ hội tiến thêm bước nữa, vì có một bóng người từ sau lưng Lôi Vô Kiệt nhảy lên, ánh sáng trong tay lấp lánh, giống như

đang nắm một chùm ánh trăng, trong nháy mắt đã chém đứt bàn tay quý. Ngay sau đó, bóng người kia giờ chân phải lên dùng sức đá kẻ kia bay ra ngoài, rồi vững vàng đứng trên nóc quan tài.

“Đường Liên.” Gã áo đen cầm đầu nhú mày. “Không ngờ người có thể sống sót từ trong đó đi ra.”

Đường Liên quay đầu nhìn Lôi Vô Kiệt. “Sao rồi?”

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên người, giờ phút này dường như toàn thân hắn đang cháy rừng rực, không chỉ tỏa hơi nóng cuộn cuộn ra bên ngoài, đôi mắt cũng đỏ bừng, hắn thở ra một hơi: “Công phu này ta mới luyện thành chưa lâu, còn chưa đủ thuần thục. Giờ thì tốt rồi, có thể đánh tám người, mười người như hắn không thành vấn đề.”

“Khẩu khí lớn thật.” Gã cầm đầu cười nhạt. “Nhưng thuật Hỏa Chúc là thuật thiêu đốt lửa trong tim mình để có được thần lực trong thời gian ngắn. Nhưng củi của người thì có thể đốt được bao lâu đây?”

“Ta không biết đốt được bao lâu, nhưng vẫn đủ để đánh bại đám người không ra người, quỷ không ra quỷ các người.” Lôi Vô Kiệt bước lên phía trước một bước, hiên ngang nói.

“Cứng họng thật.” Người kia chỉ cười khẩy.

Đột nhiên Đường Liên đưa tay ngăn Lôi Vô Kiệt, Lôi Vô Kiệt hoang mang nhìn hắn, lại thấy Đường Liên chỉ tay lên bầu trời đêm và nói: “Người nhìn xem.”

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, chỉ thấy trăng

tròn treo trên không, hỏi: “Sao vậy?”

“Đệ không thấy có gì lạ sao?”

Lôi Vô Kiệt mở to hai mắt nhìn kỹ một hồi, do dự nói: “Trông cứ như là giấy...”

Đường Liên thở dài: “Hôm nay là ngày hai mươi hai, lẽ ra trên bầu trời phải là trăng lưỡi liềm mới đúng, sao có thể xuất hiện trăng tròn.”

“Ý của sư huynh là...”

“Đây là thuật Cô Hư. Thuật Cô Hư là một loại trận pháp tà môn. Người trong trận Cô Hư sẽ giống như đang trải qua một giấc mơ vậy. Ở đây tất cả đều là hư ảo mà cũng đều là thật.” Đường Liên nói.

Lôi Vô Kiệt cười khở: “Sư huynh, huynh nói gì vậy, đệ nghe không hiểu.”

“Cẩn thận.” Đường Liên nhìn xuống bên dưới Lôi Vô Kiệt hét lên.

Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên trong quan tài có vô số bộ xương bàn tay trắng bệch đang muốn túm lấy hai chân hắn. Lôi Vô Kiệt vội vàng nhảy lên, nhưng giữa không trung lại xuất hiện một bàn tay quỷ khác muốn móc tim hắn, hắn đánh một quyền ra lại giống như đánh vào trong không khí, khí lực toàn thân rơi vào khoảng không. Hắn vội vàng ổn định khí tức, mới giữ được cân bằng, nghiêng ngả rơi xuống đất. Hắn tập võ từ nhỏ, cũng đã gặp không ít cao thủ, nhưng đây là lần đầu tiên trông thấy trận pháp quỷ dị đáng sợ như vậy, sau lưng đầm đìa mồ hôi lạnh, hắn quay đầu nhìn về phía Đường Liên: “Sư huynh.”

Chỉ thấy Đường Liên khẽ cau mày, nhắm chặt hai mắt.

Lôi Vô Kiệt gọi với: “Sư huynh! Huynh không cần bỏ cuộc sớm như vậy.”

Đang lúc hấn gào thét thì Đường Liên vung tay lên, một mũi tên Chu Nhan trong tay áo phá không chui ra, bắn thẳng về một bàn tay quý phía sau lưng Lôi Vô Kiệt, trong nháy mắt nó xuyên thủng bàn tay kia. Lôi Vô Kiệt chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bàn tay quý biến mất nhưng trên mặt đất lại lưu lại vết máu, kinh sợ nói: “Sư huynh, sao huynh biết cái nào là thật vậy?”

Đường Liên vẫn nhắm hai mắt như cũ, nhíu mày giống như tập trung nghe cái gì đó: “Trong trận Cô Hư, những gì đệ nhìn thấy chưa chắc đã là thật, nhưng

mà vô số sát ý lại giấu trong cái ảo giác ấy. Lúc này, đệ cần quên đi đôi mắt, dùng đôi tai để cảm nhận. Nghe gió đoán vị trí chính là một trong những môn học bắt buộc ở thành Tuyết Nguyệt, hôm nay ta sẽ dạy cho đệ trước. Cái gọi là nghe gió đoán vị trí, chính là ở chữ “gió”. Trời đất rộng lớn như vậy, gió ở khắp mọi nơi. Mà nhược điểm lớn nhất của trận Cô Hư chính là nó ngăn cách mọi âm thanh bên ngoài, vì lẽ đó trong trận Cô Hư, đệ chỉ cần cẩn thận lắng nghe, ở chỗ nào bên cạnh đệ nghe thấy tiếng gió bị xé rách cũng chính là lúc kẻ thù lộ ra vị trí của mình.” Sau khi nói xong, Đường Liên nhảy vọt lên, giữa không trung tóm được một kẻ áo đen lòi ra ngoài, trong tay Chỉ Tiêm nhận lưu chuyển, thoáng cái đã cắt đứt cổ họng đối phương, sau đó đá hắt xuống đất.

Mà lúc này hai tay Lôi Vô Kiệt cũng đồng thời chuyển động, trên dưới toàn thân múa ra một vòng tròn hoàn mỹ, ngăn cản tất cả bàn tay quỷ dữ là thật hay ảo ở bên ngoài, rồi sau đó hắn cũng nhắm mắt lại. Hắn gắng sức tập trung, lúc đầu chỉ nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai, đó chính là quyền phong do bản thân hắn tạo ra, nhưng cẩn thận nghe kỹ, lại có thể nghe thấy bên ngoài quyền phong có một loại âm thanh đang chậm chậm lưu động cùng tiếng gió, rồi đột nhiên, có thứ gì đó nhẹ nhàng xé rách tiếng gió ấy. Lôi Vô Kiệt tập trung cao độ đánh một đòn Vô Phương quyền về hướng ấy. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, một bóng người áo đen hiện ra, phun một ngụm máu tươi rồi ngã xuống đất.

“Có thiên phú đấy.” Đường Liên khen.

Lôi Vô Kiệt mở mắt, cười nói: “Dù sao cũng tập võ từ nhỏ, thính giác cũng đã luyện rất lâu.” Đang lúc hẩn đắc ý, một bàn tay đột nhiên từ dưới đất trồi lên, túm lấy mắt cá chân hắn, Lôi Vô Kiệt giật mình, lại thấy một mũi tên Chu Nhan phá không đâm vào trong lòng đất, bàn tay kia liền mất đi khí lực.

“Tiếc là chưa đủ chín chắn.” Đường Liên thở dài.

Chương 8

Tử Y Hầu

Nghe gió đoán vị trí, che mắt giết người.” Gã thủ lĩnh áo đen ở bên ngoài trận Cô Hư cười khẩy. “Nếu cho rằng cứ như thế có thể phá trận Cô Hư thì người cũng quá ngây thơ rồi.” Hắn móc ra một ống sáo từ trong ngực áo, sau đó một khúc ca trong trẻo mà thể lương lạnh lẽo vang lên, trong màn đêm vắng lặng lại càng thêm quý dị.

Hai người ở trong trận Cô Hư đều nghe thấy tiếng nhạc vang lên, Đường Liên cau có nhíu mày.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy trong nháy mắt tiếng gió ôn hòa khi nãy đột nhiên cũng trở nên cuồng bạo dữ dội, nhưng lại không giống như có tiếng người len vào giữa tiếng gió, đang lúc hấn còn do dự thì có mấy luồng khí công phá thẳng về phía hấn. Tuy hấn vẫn kịp ngăn cản đối phó nhưng vẫn không tránh khỏi bị thương.

“Tập trung!” Đường Liên giận dữ hét, thanh âm vô cùng vang dội, mang theo công lực Sư Tử Hống của Phật môn.

Tiếng sáo ấy cũng vì thế mà ngưng trệ, Lôi Vô Kiệt thở phào một hơi, kịp thời cản phá một bàn tay quỷ khác.

Đường Liên cười nói: “Tuy cái này đúng là trận Cô Hư nhưng nếu so sánh với trận Cô Hư mà tam sư công từng kể với ta thì vẫn còn chênh lệch quá xa. Nghe nói năm đó Ma giáo chinh phạt phương đông, bên dưới núi Kỳ Liên đặt trận Cô Hư bao phủ cả trăm dặm, trong đó có trăm loại quỷ mị xuất hiện, giống như địa ngục trần gian. Mà khi đó tam sư công cũng chỉ hơn ta bây giờ ba tuổi, tam sư công còn có thể công phá kỳ trận như vậy, chỉ một trận Cô Hư bé nhỏ thế này mà ta cũng thua thì quả là phí công thành Tuyết Nguyệt dạy dỗ nhiều năm.”

“Sư huynh có cách phá trận rồi sao?”
Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

Đường Liên nhón mũi chân, nhảy phắt ra sau lưng Lôi Vô Kiệt, hai người lưng tựa lưng đứng giữa trận, bảo vệ kẽ hở phía sau của nhau. Họ ở trong trận

giống như người mù, nhưng với thể đứng như vậy đã giảm bớt khả năng bị đánh lén từ bốn phương tám hướng nhiều lần.

“Sư huynh thật lợi hại.”

“Đây là chuyện bình thường.” Đường Liên nói. “Mấu chốt của trận Cô Hư chính là người bày trận, hiện giờ chúng ta cần phải tìm ra người này. Chỉ cần tìm ra hắn, đánh bại hắn thì có thể phá trận.”

“Thế nhưng giờ chúng ta đang ở bên trong trận Cô Hư, làm sao có thể tìm hắn chứ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Đường Liên mỉm cười: “Tiếng sáo. Hắn không nên thổi sáo, người bày trận phải bảo đảm tuyệt đối chỗ ẩn nấp, nhưng hắn đang cuống, để lộ sơ hở. Chúng ta cùng hợp lực phá trận.”

“Tuân lệnh.” Lôi Vô Kiệt lớn tiếng

đáp, hai năm đấm vung lên, đánh bay những kẻ áo đen đang cố gắng tiếp cận, nhưng cùng lúc đó hơi thở của hắn cũng ngày càng nặng nề, hắn biết với thể lực hiện tại của mình chỉ có thể đánh ra được một trăm chiêu, mà sau một trăm chiêu nếu Đường Liên vẫn chưa phá xong trận, chỉ e bản thân đã kiệt lực mà chết.

Bấy giờ Đường Liên nhắm chặt hai mắt, công phu nghe tiếng gió đoán vị trí của hắn vẫn còn chưa bằng những cao thủ ám khí đỉnh cao như Đường lão thái thái, Đường lão thái gia và Đường gia Tam thiếu gia, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, hắn liền tìm được tung tích tiếng sáo, tinh thần của hắn tập trung theo tiếng sáo ngược gió mà đi, rốt cuộc cũng tìm ra gã áo đen đang thổi sáo, lúc này gã đang ngồi trên một cành cây cách đó không xa.

“Chính là chỗ này.” đôi mắt Đường Liên đột ngột mở ra, một đóa Phật Nộ Đường Liên xuất hiện trong tay phá không bắn tới, trận Cô Hư giống như bị xé toạc, toàn bộ cảnh tượng xung quanh từng chút một hiện ra.

Người đang đứng trên cành cây kia buông thõng cây sáo trong tay, ông ta nhìn thấy đóa Thất Biện liên yêu đã quỹ dị bay vọt về phía mình thì vội vàng nhảy xuống. Nhưng đóa hoa sen kia đột nhiên nổ tung trên không trung, bảy cánh hoa sen tản ra bảy hướng khác nhau, trong đó có một cái xuyên thẳng qua lồng ngực của ông ta, máu tươi mãnh liệt trào ra, ông ta nặng nề ngã xuống đất.

“Phá trận rồi.” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Đúng thế. Đã phá xong.” Trả lời hản lại là một giọng nói xa lạ.

Lôi Vô Kiệt giật mình, Đường Liên cũng sợ toát mồ hôi lạnh, chẳng biết từ lúc nào đứng giữa Lôi Vô Kiệt và đĩ là một người mặc trường bào màu tím, trong tay hắn cầm một chiếc quạt xếp, cười nửa miệng.

“Người...” Đường Liên xoay người, quạt xếp trong tay người kia xoay một cái đánh văng Đường Liên ra ngoài, Đường Liên nặng nề ngã xuống đất phun ra một ngụm máu tươi.

Người mặc áo tím xoay người hỏi những người áo đen còn lại: “Bạch Phát Tiên đi đâu rồi, theo kế hoạch lẽ ra lúc này hắn đã sớm giành phần thắng mới đúng. Hắn không có ở đây, với năng lực của các người sao có thể là đối thủ của Đường Liên.”

“Người là đồ hèn hạ.” Lôi Vô Kiệt cắn răng mắng.

“Hử?” Người mặc áo tím xoay người lại nhìn hắn. “Người là ai? vì sao dám nói bản hầu hèn hạ?”

“Đánh người nhân lúc người ta không để ý, chẳng lẽ không phải quá hèn hạ hay sao?” Lôi Vô Kiệt cả giận mắng.

Người mặc áo tím bật cười: “Chẳng lẽ ta còn phải hô to Đường Liên ta tới để giết người, rồi cúi người chào lẫn nhau xong mới có thể rút kiếm đối mặt hay sao?”

Lôi Vô Kiệt bực bội mắng: “Các người vốn lấy nhiều đánh ít, lại thêm sư huynh ta vừa mới phá trận Cô Hử, tâm trí còn chưa tập trung, người lại đánh lén như thế, quá hèn hạ.”

“Người nhầm rồi. Chúng ta không phải tới để đấu võ. Chúng ta tới để giết người.” Người kia nheo mắt, quạt xếp trong tay vung lên, đánh thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vung tay nghênh đòn, cho rằng người áo đen chỉ nhẹ vung quạt lên thì có thể dễ dàng đón được. Nhưng lực trên chiếc quạt giống như nặng ngàn cân, quyền của hắn vốn thiên về tấn công mà vẫn bị quạt xếp đánh bật về phía sau.”

“Thuật Hỏa Chúc thiêu đốt lửa trong tim mình để đạt được thần lực trong thời gian ngắn ngủi. Ta còn tưởng rằng ngoài Lôi Oanh ra, Giang Nam Phích Lịch đường không còn ai biết môn võ công này. Người khá đấy.” Người áo tím vừa tới vừa vung vẩy quạt xếp, đẩy lùi Lôi Vô Kiệt về phía sau: “Tiếc ra sau khi trải qua trận Cô Hư vừa rồi, người đã

sức cùng lực kiệt.”

Người mặc áo tím dừng lại, ngửa mặt lên trời khẽ thở dài, quạt xếp vung lên không trung, đồng thời cũng đánh bay Lôi Vô Kiệt ra ngoài. Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy sau khi quạt xếp vung lên thì có một luồng nội lực giống như dời núi lấp biển ập đến, hắn cảm giác toàn thân bị cổ khí này ép đến mức không thể hít thở nổi, luồng lửa nóng trong lòng cũng nháy mắt bị dập tắt, sau khi hắn nặng nề rơi xuống đất, đôi mắt vốn đỏ rực cũng hoàn toàn trở lại bình thường.

“Năm đó Lôi Oanh đẩy lên bảy tầng thuật Hỏa Chúc mới có thể miễn cưỡng kháng trụ được Tử Khí Đông Lai của bản hầu, cỡ như người mà cũng đòi chống đỡ ư?” Người mặc áo tím lắc đầu than thở, xoay người định rời đi.

“Người không giết ta sao?” Lôi Vô Kiệt liều mạng hỏi.

Người mặc áo tím dừng bước. “Dù ta có tha cho người thì những người đứng sau chuyện quan tài cũng sẽ không tha cho người. Chẳng qua, nếu như người có thể sống sót, vậy một ngày kia ta sẽ trả lại cho người một trận đánh công bằng.”

“Sư phụ đuổi ta ra khỏi cửa, lúc đầu ta không hiểu. Cho đến hôm qua ta gặp một thanh đao lớn, hôm nay gặp quạt của người mới hiểu câu “Trời đất bao la lắm.” mà sư phụ nói.” Lôi Vô Kiệt nắm chặt hai tay, khởi động nội lực khiến đôi mắt một lần nữa bị nhen lửa trở nên hồng rực, TSm màu đỏ không gió mà bay phấp phới. “Nhưng, thấy là một chuyện, ta cũng muốn trở thành một phần của trời đất này.”

“Quả là một thằng nhóc thú vị.” Người mặc áo tím cười cười, liếc mắt nhìn đám người áo đen: “Các người cũng nên cẩn thận.”

“Tôn thượng, hai người này không thể coi thường, tốt nhất nên xử lý sớm, tránh lưu lại hậu họa về sau.” Một người áo đen thuyết phục.

“Giết hai kẻ đã trọng thương, các người làm được sao? Đám thuộc hạ do Bạch Phát Tiên dạy dỗ đúng là một đám ăn hại.” Người mặc áo tím không nói gì thêm, nhón chân một cái nhảy lên, nhanh chóng biến mất không thấy tăm tích.

“Người đó thật kỳ lạ.” Đường Liên miễn cưỡng đứng dậy. “Nếu ông ta ở lại, chúng ta không có phần thắng.”

“Ý của người là hiện giờ các người có phần thắng rồi sao?” Một gã áo đen cười khẩy.

Đường Liên đi tới vỗ vai Lôi Vô Kiệt: “Giết mấy kẻ rác rưởi các người cũng chẳng có gì khó.” Mặc dù Đường Liên giả bộ thản nhiên như không nhưng Lôi Vô Kiệt biết, Đường Liên đập vai hấn như thế chẳng qua chỉ là miễn cưỡng vịn vai mình để không bị ngã xuống.

“Sư huynh...” Lôi Vô Kiệt đang định đỡ hấn thì bị Đường Liên cản lại: “Nhụy vừa thu được tín hiệu, người liên hệ đã ở ngoài thành, bây giờ nàng đang tới chi viện. Chúng ta nhất định phải gắng sức ngăn cản những người này, chờ bọn họ tới.”

“Được.” Lôi Vô Kiệt gật gật đầu, ngay sau đó hét lớn: “Các người cùng xông lên

cả đi.”

“Cùng xông lên ư?” Gã áo đen vươn đôi tay trắng bệch: “Có phải người cho rằng phô trương thanh thế là có thể dọa chúng ta lùi bước? Nhưng nếu người đã nói cùng xông lên thì chúng ta sẽ làm theo mong muốn của người. Lên!”

Trong nháy mắt, mười mấy người đồng thời tấn công về phía bọn họ. Không đúng, hướng tấn công của bọn họ đều tập trung về phía Đường Liên.

Đường Liên cắn răng nói: “Bọn họ đều nhìn thấu vết thương của ta.”

«Không hiểu rõ cường lực của Tử Y Hồn hơn bọn ta, trúng một chiêu kia, người hẳn biết rõ bản thân bị trọng thương!»

Vậy mà lúc này có một người đứng chắn trước mặt Đường Liên, hẳn đương nhiên là Lôi Vô Kiệt, nhưng hiện giờ Lôi Vô Kiệt, cũng chỉ dựa vào luồng chân khí cuối cùng mà gắng gượng chống đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Hơn mười đạo chưởng lực đồng thời đánh vào người hắn, hắn găm thét một tiếng, đôi đồng tử trở nên đỏ thẫm.

«Lui!» Gã áo đen cầm đầu vội vàng hạ lệnh.

Nhưng đã không kịp, chỉ trong nháy mắt, mười mấy người đồng loạt bị Lôi Vô Kiệt đánh bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất. Lôi Vô Kiệt cũng đầu gối mềm nhũn, cả người quỳ trên mặt đất, hắn lắc đầu than thở: «Sớm biết thế này, năm đó khi học võ cùng sư phụ, ta sẽ không lười biếng như vậy.»

«Còn chưa tới lúc có thể buông lỏng.» Đường Liên thở dài, ngẩng đầu nhìn những người áo đen kia lần lượt đứng lên, tuy ai nấy cũng đều bị thương, nhưng thương thế không quá nghiêm trọng.

Lôi Vô Kiệt cười khổ: «Hiện giờ ta đã sức cùng lực kiệt.»

Đường Liên cũng thở dài: «Chưởng lực của người áo tím kia quả thực lợi hại, đến giờ ta vẫn không thể vận chân khí nổi.»

Gã áo đen cầm đầu cười khẩy: «Xem ra mạng của hai người các người đêm nay phải để lại nơi này.»

«Có để lại hay không cũng không phải do người quyết định.» Một giọng nói uể oải vang lên cắt ngang lời hắn, Lôi

Vô Kiệt ngạc nhiên quay đầu, kêu lên:
«Tiêu Sắt!»

Lại chỉ thấy một người mặc áo khoác lông, bóng dáng vững vàng hạ xuống nóc quan tài vàng, sau khi nói xong còn lười biếng ngáp một cái, không phải Tiêu Sắt thì là ai?

Chương 9

Hòa thượng Vô Tâm

Đường Liên hạ giọng hỏi: «Vừa nãy ở trong Mỹ Nhân trang, Tiêu Sắt từng nói hắn không biết võ công, hắn tới thì có ích lợi gì?»

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: «Không thể nào. Ta từng thấy Tiêu Sắt dùng qua võ công, tay không vận khí đóng tám cánh cửa một lúc.»

Giữa lúc hai người còn đang thì

thầm, gã áo đen nhìn Tiêu Sắt đột nhiên xuất hiện, cũng không hành động thiếu suy nghĩ. Mà Tiêu Sắt đứng trên quan tài một lúc lâu, đột nhiên nhảy lên, nhấc chân đá nắp quan tài bay ra ngoài.

«Dừng lại!» Đường Liên phần nộ quát.

Thế nhưng là đã không còn kịp, nắp quan tài nặng nề rơi trên mặt đất, một bàn tay trắng bệch đột nhiên từ bên trong quan tài thò ra!

«Giả... chết?» Lôi Vô Kiệt ngây người.

Bàn tay trắng bệch kia bám lấy thành quan tài, một bóng người vin vào thành quan tài chậm rãi đứng lên.

«Là... Là một tên hòa thượng? Là một hòa thượng còn sống ư?» Lôi Vô Kiệt tập

trung nhìn kỹ, chỉ thấy một hòa thượng sà sà tuổi mình, mặc y phục nhà chùa màu trắng, dù trong đêm tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt hảnh, trắng ngà thanh tú, xuất trần thoát tục, nhưng đôi mắt thì nhắm nghiền.

“Đưa hảnh đi rồi tính tiếp.» Gã áo đen cầm đầu gầm một tiếng, bật người nhảy lên, những người khác cũng lập tức đi theo.

Hòa thượng kia nghe được thanh âm, rớt cục chậm rãi mở mắt, nhìn thẳng vào đám người áo đen.

Chỉ trong chớp mắt, tất cả mọi người đều dừng lại, bọn họ ngây dại nhìn cặp mắt kia, ngay sau đó sắc mặt trở nên vô cùng kinh hoàng, giống như là trông thấy chuyện gì vô cùng đáng sợ. Sau đó một cảnh tượng vô cùng quỷ dị xuất hiện, cả

đám người bọn họ đều giờ bàn tay âm trầm đáng sợ không chút do dự xuyên thẳng trái tim mình.

«Cái này...» Đường Liên và Lôi Vô Kiệt cũng sợ đến ngậy người khi trông thấy cảnh tượng nhóm người áo đen tự sát, không khỏi nhìn về phía tầng nhân, nhưng một bóng người to lớn lại đứng chắn trước mặt hòa thượng kia.

Là Minh Hầu! Hắn vác Kim Cự đao trên bờ vai, cúi đầu nhìn về phía hòa thượng mặc áo bào trắng, hòa thượng kia cũng ngẩng đầu nhìn hắn, hai người chỉ đơn giản nhìn nhau, ngẩn ngui mà cảm giác xa vời!

Khuôn mặt xưa nay chưa từng thay đổi của Minh Hầu trong khoảnh khắc đó trở nên vụn vụn, trong ánh mắt toát ra sự kinh hãi vô cùng.

«Minh Hầu!» Nguyệt Cơ nháy xuống đứng cạnh Minh Hầu, đưa tay muốn cản lại ánh mắt của hòa thượng.

Minh Hầu phát tay ngăn nàng, thần sắc kinh hãi trên mặt cũng dần dần biến mất.

«Chuyện mà lão hòa thượng không nguyện ý nói cho thí chủ, Vô Tâm đã nói cho người biết. Lão hòa thượng đã sớm nói với người, dù người có biết được sự thật đi chăng nữa, chắc chắn sẽ trở thành tâm ma trong lòng người.» Hòa thượng áo trắng lạnh nhạt nói, giống như quen biết Minh Hầu đã lâu.

«Nỗi khổ tâm của Vong Ưu đại sư, tại hạ vô cùng cảm kích. Nhưng biết là tâm ma, không biết cũng là tâm ma.» Minh Hầu buồn bã nói.

«Nhất niệm thành phật, nhất niệm thành ma. Đây là kiếp của thí chủ, thí chủ tự giải quyết cho tốt.» Hòa thượng áo trắng thở dài.

«Xem như để báo đáp, chúng ta có thể đưa người rời khỏi nơi này.» Nguyệt Cơ ở bên cạnh nói.

«Đây là kiếp của ta, các người cứ đi đi!» Hòa thượng áo trắng bỗng nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng dị thường.

«Đi!» Minh Hầu kéo theo Nguyệt Cơ, xoay người bỏ đi.

Mà Đường Liên và Lôi Vô Kiệt này giờ vốn đang nhìn bọn họ, rốt cuộc cũng đối diện với ánh mắt của hòa thượng. Chỉ là trong nháy mắt ánh mắt giao nhau, Đường Liên lại thấy gương mặt

hòa thượng trước mắt trở nên mơ hồ, mà một cảnh tượng quen thuộc dần dần xuất hiện ngay trước mặt...

«Nhắm mắt lại! Không được nhìn vào mắt hắc!» Lúc này một giọng nói hùng hậu vang lên, giọng nói kia mang theo luồng lực kỳ quái, Đường Liên chợt cảm thấy trong lòng hình như có phát quang sáng lên, tỉnh táo trở lại, những ảo giác kia cũng dần dần biến mất.

Hòa thượng áo trắng vẫn chăm chú nhìn hắc, trên mặt khẽ mỉm cười. Lúc này một bóng người lướt qua Đường Liên, chạy như bay đến chỗ hòa thượng áo trắng, chỉ thấy đầu ngón tay hắc điểm nhẹ lên trên người hòa thượng kia tổng cộng mười tám điểm, sau đó hòa thượng áo trắng nhanh chóng nhắm mắt lại, đứng yên một chỗ không hề ngã xuống.

Lúc này Thiên Nữ Nhụy cũng đã đuổi tới, đỡ Đường Liên và Lôi Vô Kiệt: «Người liên hệ của chàng đã tới rồi, lại thêm một tên hòa thượng nữa ư?»

Hai người giật mình, ngẩng đầu nhìn tới, người kia lúc này cũng đã xoay người, đó là một hòa thượng mày rậm mắt to, mặc tăng phục màu xám, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt cực lớn, hoàn toàn khác biệt so với hòa thượng áo trắng yêu nghiệt vừa rồi, toàn thân tỏa ra một luồng chính khí nghiêm nghị.

«Bần tăng Vô Thiên.» Hòa thượng chấp tay trước ngực, hướng về phía Đường Liên khẽ gật đầu.

Đường Liên cũng khẽ gật đầu đáp lại, nhưng ánh mắt vẫn không dứt khỏi hòa thượng áo trắng.

Vô Thiên khe khẽ thở dài, đầu ngón tay điểm nhẹ trên ngực hòa thượng áo trắng, hần mới từ từ ngã xuống. Vô Thiên đỡ lấy hần và nói: «Giấu diễm thí chủ suốt dọc đường, lúc này cũng không cần giấu diễm nữa. Đây là sư đệ của ta, tên là Vô Tâm.»

«Thiên hạ có ba chùa lớn: Thiếu Lâm ở Tung Sơn, Bạch Mã ở Lạc Dương, Vân Lâm ở Nam Hải, đại sư là cao tăng của chùa nào? Vì sao lại để ta đi ngàn dặm hộ tống quý sư đệ tới đây?» Bấy giờ cả đám người đã quay trở lại Mỹ Nhân trang, Đường Liên ăn Bồng Lai tiên dược của Tiêu Sắt đưa cho mới miễn cưỡng chế trụ vết thương, rốt cuộc cũng bật ra câu hỏi vẫn nghi ngờ bấy lâu.

Vô Thiên nghe vậy khe khẽ lắc đầu, hần nhìn Vô Tâm đang nằm một bên nói: «Chúng ta không phải đệ tử của ba

ngôi chùa lớn ấy, mà là đệ tử của thiền sư Vong Ưu chùa Hàn Sơn.»

«Cái gì?» Đường Liên kinh hãi, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào mãnh liệt, vội vàng ôm ngực, gần như khụy xuống.

Thiên Nữ Nhụy thấy thế vội vàng tiến lên đỡ hấn: «Chàng đường đường là đại đệ tử thành Tuyết Nguyệt, sao chỉ mới nghe một cái tên cũng có thể sợ đến như vậy.»

« Vong Ưu chùa Hàn Sơn, đó là...» Đường Liên nhú mày.

«Đó từng là thiền đạo đại tông sư.» Tiêu Sắt nhắc tách trà lên, nhấp một ngụm, «Còn bây giờ... là Ma tăng.»

«Ma tăng ư?» Lôi Vô Kiệt nghi hoặc

nói, «Là thiền đạo đại tông sư sao có thể biến thành ma tăng.»

«Thiên hạ có ba chùa lớn, Thiếu Lâm, Bạch Mã, Vân Lâm tuy vang danh thiên hạ, nhưng mà luận thiền đạo đệ nhất đại tông sư trong thiên hạ, lại chỉ có Vong Ưu đại sư của chùa Hàn Sơn. Nghe nói Vong Ưu đại sư tu luyện Phật gia Lục thông: Thiên Nhân Thông, Thiên Nhĩ Thông, Tha Tâm Thông, Túc Mệnh Thông, Thần Túc Thông, Lậu Tẫn Thông. Trong đó đặc biệt Tha Tâm Thông bất phàm nhất, khách hành hương tới chùa Hàn Sơn để cúng bái chỉ muốn nhìn Vong Ưu đại sư một cái, không cần nói chuyện, nhưng lại cứ dấm ngực giậm chân, khóc lóc thảm thiết, cuối cùng phần lớn đều khóc đến nổi ngất đi, sau khi tỉnh lại đều bừng tỉnh giác ngộ, quên hết mọi chuyện chốn phàm tục.»

«Lợi hại như vậy ư? Cũng không cần nói chuyện luôn?» Lôi Vô Kiệt sợ hãi thán phục.

«Nghe nói Tha Tâm Thông tu luyện đến cực hạn có thể liếc mắt nhìn thấu lòng người đối diện, cũng có thể thay đổi nội tâm của người đó, không cần mở miệng, có thể lấy phạt pháp độ người.»

Vô Thiên gật đầu, ánh mắt chợt trở nên nghiêm nghị: «Vị công tử này nói không sai. Nhưng ta nhận được tin, hộ tống sư đệ chỉ có đại đệ tử thành Tuyết Nguyệt Đường Liên, hai người các người là ai, trong thư không hề nhắc đến. Không biết có thể nói cho ta biết được không?»

«Ta ư? Ta chẳng qua chỉ là một ông chủ quán trọ nhỏ, tuy quán trọ hơi nhỏ nhưng người trong giang hồ đi ngang

qua cũng khá nhiều, mấy chuyện vặt này sợ rằng đã truyền khắp giang hồ rồi. Mà vị Lôi công tử đây đang nợ ta một khoản tiền, hắn muốn chạy tới thành Tuyết Nguyệt, ta sợ hắn quyết nợ nên phải đi theo, ai ngờ trên đường lại gặp Đường Liên. Vốn cho rằng có thể bớt được một số chuyện phiền phức nhưng không ngờ suýt chút nữa còn mất mạng.» Tiêu Sát khe khẽ thở dài.

«Tiêu Sát người vẫn còn chưa kể xong mà. Tại sao Phật đạo đại sư lợi hại như vậy lại có thể biến thành ma tăng cơ chứ?» Lôi Vô Kiệt chen vào nói.

Tiêu Sát nhìn Vô Thiên: «Ta có thể nói không?»

Vô Thiên chấp tay trước ngực: «Việc đó cũng liên quan đến chuyện lần này, công tử cứ nói đừng ngại. Dù sao sự tình

liên quan đến danh dự sư tôn, để một đệ tử như bản tăng ra mặt nói thì cũng không thỏa đáng.»

«Được.» Tiêu Sát gật gật đầu, «Vong Ưu tinh thông Phật môn Lục thông, mà phật pháp cao siêu, vì thế dù chùa Hàn Sơn chỉ là một ngôi chùa nhỏ, nhưng khách hành hương tới nối liền không dứt. Tuy nhiên cách đây hai tháng, Vong Ưu đại sư đột nhiên phát điên.»

«Điên ư?» Lôi Vô Kiệt trợn mắt nhìn.

«Vong Ưu đột nhiên nhảy lên, rút kiếm gỗ trong tay tôn tượng Trì Quốc Thiên Vương cao bảy thước chém xuống đầu khách hành hương.»

«Cái gì?» Lôi Vô Kiệt hít vào một ngụm khí lạnh.

«Khách hành hương bên ngoài đại

điện lần đầu trông thấy cảnh này, sợ hãi xoay người bỏ chạy. Nhưng Vong Ưu lại đuổi theo, ông ta vốn là đại sư võ học, cầm trường kiếm vung vẩy bên ngoài đại điện, hơn mười vị khách hành hương không ai trốn thoát. Khi võ tăng hộ vệ chạy tới ngăn cản thì đã không kịp nữa rồi, và cũng không thể nào ngăn cản nổi ông ấy. Cuối cùng, nghe nói chỉ tới khi đệ tử chân truyền của ông ta chạy tới mới có thể chế ngự được. Vong Ưu nhìn người đó, bỏ trường kiếm trong tay, chỉ lẩm bẩm: “Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma.” Sau đó tọa hóa, thi thể ngã xuống liền hóa thành tro bụi.» Tiêu Sắt ngấm nhìn Vô Tâm đang ngủ say, «Giang hồ đồn đại chính là những lời này, thi thể vừa ngã xuống đã hóa thành tro bụi, nghe giống như chuyện thần tiên ma quái, sự thật rốt cuộc thế nào, chắc hẳn chỉ có hai vị đại sư rõ nhất.”

Vô Thiên khẽ thở dài: «Lời đồn cũng không hề sai, sau khi sử phụ tọa hóa, cơ thể liền quá thành tro bụi, tất cả tăng nhân trong chùa đều tận mắt nhìn thấy. Mọi người đều cho rằng sử phụ tu luyện «Tha Tâm Thông» thì bị tẩu hỏa nhập ma. Thế nhưng về sau chúng ta mới biết thứ sử phụ luyện được sớm đã không phải «Tha Tâm Thông», mà là «Tâm Ma dẫn».»

«Tâm Ma dẫn? Đây là võ công gì, ta chưa từng nghe qua.» Đường Liên cau mày nói.

Vô Thiên tiếp tục nói: « «Tha Tâm Thông» có thể nhìn thấu lòng người, giúp họ giác ngộ. Nhưng lòng người khó dò, nếu là người không có tâm Phật, chung quy cũng khó thấy được nội tâm mà nhân tâm khó dò, nếu không có Phật Tâm người, cuối cùng khó mà thấy được

nội tâm. Chỉ liếc một lần có thể khiến người ta biết được cái ác trong lòng như sử phụ, từ đó tự mình giác ngộ vốn dĩ là chuyện không thể. Song môn võ công «Tâm Ma dẫn» này, thứ nhìn thấu không phải lòng người, mà là tâm ma, thậm chí còn có thể khiến người nhớ lại chuyện người đã quên. Nhưng đây vốn là cấm thuật Phật môn, phong ấn bên trong La Sát đường ở chùa Hàn Sơn. Tổ sư từng nói, tu luyện loại cấm thuật này, tuy mục đích để hàng ma nhưng bản thân đã nhập ma trước. Chỉ một ý niệm là có thể từ Phật nhập ma.»

«Một lúc lại Phật, một lúc lại Ma, nghe mãi chẳng hiểu gì cả. Nói tóm lại, chính là Vong Ưu đại sư luyện công tẩu hỏa nhập ma phải không?» Lôi Vô Kiệt nghe cái hiểu cái không.

«Không đúng, là do thấy quá nhiều

tâm ma nên mới phát điên.» Tiêu Sắt lưỡi biếng nói ra.

«Tiêu Sắt! Không được nói bừa!»
Đường Liên nghe vậy vội vàng quát.

Vô Thiên lắc đầu nói: «Không sao. Trụ trì chùa Cửu Long sư phụ Đại Giác cũng nói như vậy, ngài ấy nói sư phụ không ngừng độ người, nhưng do chứng kiến quá nhiều tâm ma, cuối cùng dẫn cả tâm ma của mình ra.»

«Người là đệ tử của Vong Ưu đại sư, nhưng sao lại chạy tới chùa Cửu Long?»
Lôi Vô Kiệt hỏi.

«Sư đệ Vô Tâm đi theo sư phụ học Phật pháp Lục thông, mà hồi ta còn nhỏ, từng gặp sư phụ Đại Giác chùa Cửu Long tới chùa Hàn Sơn luận đạo, ngài ấy cho rằng ta có thiên phú với Kim Cương

Phục Ma thần thông, muốn dẫn ta về thành Tất La tu hành. Sư phụ cho phép, nên ta tới chùa Cửu Long, đã mười hai năm trôi qua, suốt thời gian đó ta cũng chỉ gặp được sự phụ ba lần.»

«Không phải Đại Giác cho rằng người có thiên phú, mà là Vong Ưu muốn đưa người đi.» Tiêu Sắt đột nhiên nói ra.

Vô Thiên hơi khẽ cau mày, cúi đầu: «Không biết công tử nói vậy là có ý gì?»

«Kim Cương Phục Ma thần thông chính là môn võ học ngoại môn đầu tiên của Phật môn chính thống, người tập luyện bắt buộc phải có chính khí đầy người giống như đại sư người. Mà sư đệ của người, tuy mới chỉ gặp qua một lần, lại...» Tiêu Sắt dừng một chút, liếc mắt nhìn mọi người, «Nhưng lại là một hòa thượng tà quái.»

Nghe vậy Đường Liên cũng bất giác gật đầu, mặc dù hòa thượng áo trắng kia có khuôn mặt rất đẹp, nhưng trên khuôn mặt lại không có sự trầm ổn thường thấy của người xuất gia, thường trực lại là vẻ cười như không cười, quả thực rất xứng với chữ “tà”.

«Nếu ta đoán không sai, thứ mà Vô Tâm tu luyện cũng không phải Phật gia Lục thông, mà là «Tâm Ma dẫn», hoặc có thể nói, toàn bộ võ công trong La Sát đường?»

Vô Thiên ngăn người, thở dài «Công tử đoán không sai.»

«Ta cả gan suy đoán, Vong Ưu đại sư muốn lấy được một đáp án.»

«Đáp án gì?»

«Rốt cuộc là phật hàng ma trước, hay trước thành ma, rồi mới hàng ma...» Tiêu Sắt hơi khẽ cau mày, «Đúng rồi. Vì sao các người không ngại xa xôi ngàn dặm đưa Vô Tâm đến nơi đây?»

«Sau khi sư phụ Đại Giác nhận được tin sư phụ tọa hóa rất kinh hãi, ngài ấy liền nhờ thành Tuyết Nguyệt đưa Vô Tâm đến đây, ngài ấy muốn triệu tập toàn bộ cao tăng của ba mươi hai Phật quốc sử dụng Phục Ma thần thông để trừ bỏ cấm thuật trên người Vô Tâm.»

“Làm vậy khác nào phế hấn cơ chứ?” Lôi Vô Kiệt hạ giọng nói.

«Nhưng nghe nói khi Vô Tâm sư đệ nhận được tin cũng không hề dị nghị gì về chuyện này, đã nằm vào quan tài Chuyển Luân.»

«Tại sao Thiên Ngoại Thiên lại có hứng thú với sử đệ của người vậy?»

«Thiên Ngoại Thiên? Thiên Ngoại Thiên là phái nào?» Vô Thiên lắc đầu, «Tuy là tin tức sử đệ tu luyện bí thuật La Sát đường khó tránh khỏi bị lộ, tất nhiên sẽ dẫn tới không ít người trên giang hồ muốn tranh đoạt nhưng Thiên Ngoại Thiên mà công tử nói tới là môn phái nào, sao ta chưa từng nghe qua?»

«Thiên Ngoại Thiên là...» Tiêu Sát đang muốn mở miệng, lại bị một giọng nói lạnh lẽo ngắt ngang.

«Chính là chúng ta.» Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một người mặc trường bào màu tím đứng đó lạnh lùng nhìn bọn họ.

Chương 10

Ba bước đồng môn

Lôi Vô Kiệt kinh hãi: “Là người.”

“Quả nhiên bọn họ vẫn còn ở đây.”
Một người tóc bạc nhảy xuống bên cạnh người mặc áo tím.

“Đường Liên và thằng nhóc họ Lôi đều trúng một chưởng của ta, không vận công chữa thương ba canh giờ thì không thể đi được.” Tử Y Hầu nhìn xung quanh

phòng, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Vô Tâm đang nằm ngủ: “Là hắc sao?”

Lúc này Bạch Phát Tiên cũng chú ý tới Vô Tâm, hắc cau mày quát: “Mang đi!” Vừa nói xong, Tử Y Hầu đã nhảy lên lao về phía Vô Tâm. Nhưng còn có người nhanh hơn hắc, lắc mình đánh thẳng một quyền về phía Tử Y Hầu. Đó chính là Vô Thiên.

“Không biết tự lượng sức mình.” Tử Y Hầu cười lạnh, cũng đánh lại một chưởng.

“Cẩn thận chưởng lực của hắc.” Lôi Vô Kiệt vội vàng nhắc nhở, hắc từng so chiêu với Tử Y Hầu, biết rõ chưởng lực của Tử Y Hầu đáng sợ thế nào, nhưng sau khi quyền chưởng giao nhau, Vô Thiên vẫn vững vàng đứng nơi đó, mà

Tử Y Hầu lại lui về sau ba bước.

“Là Kim Cương Phục Ma thần thông à?” Bạch Phát Tiên cau mày nhìn về phía Vô Thiên, chỉ thấy hắc toàn thân chính khí lẫm liệt, khuôn mặt cứng rắn giống như kim cương. “E là đã có tám tầng công lực.”

“Là võ học ngoại môn đệ nhất Phật gia phải không?” Tuy bị đẩy lui sau một quyền nhưng sắc mặt Tử Y Hầu vẫn bình tĩnh như không: “Hóa ra ta đã xem thường hòa thượng này rồi”

“Cẩn thận một chút.” Bạch Phát Tiên nhắc nhở.

Tử Y Hầu khẽ cười: “Ta cũng đã gặp qua hòa thượng Đại Giác ở chùa Cửu Long mấy lần, người là đệ tử của Đại Giác à?”

“Bần tăng theo trụ trì Đại Giác tu tập võ nghệ đã mười hai năm, nhưng chỉ truyền võ học, không ngộ Phật đạo, không dám xưng là đệ tử.” Vô Thiên chấp tay vun lên: “Xin thí chủ chỉ giáo.”

“Được.” Tử Y Hầu lấy quạt xếp trong ngực áo, thản nhiên phe phẩy. “Bỏ qua chỉ giáo, cứ để mạng lại là được.”

“Tử Y, đừng ham chiến. Đưa người đi trước đã.” Bạch Phát Tiên cầm ngọc kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn Vô Tâm nằm trên băng ghế.

“Người cứ lòng dạ mềm yếu như vậy, giết sạch đám người này không phải tốt hơn à, nếu không cho dù người có cướp được người thì bọn họ cũng vẫn sẽ đuổi theo.” Tử Y Hầu liếc mắt nhìn Lôi Vô Kiệt. “Nhóc con, vừa rồi nể mặt Lôi Oanh nên chưa giết người. Nhưng các

người lại không biết tự lượng sức mình, lại muốn quản chuyện của bản hầu.”

“Người.” Lôi Vô Kiệt muốn vận khí, nhưng máu trong lồng ngực lại cuộn cuộn dâng lên, gần như muốn ngắt xỉu.

“Vô dụng thôi.” Tiêu Sát lắc đầu “Người trúng chưởng của hần, nếu không có người vận công chữa thương cho người, e rằng trong vòng mười ngày cũng không thể vận khí nổi.”

“Ngược lại tên nhóc nhà người đứng là có kiến thức rộng rãi, người là...” Tử Y Hầu tò mò nhìn Tiêu Sát, quạt xếp trong tay vẫn phe phẩy khe khẽ.

“Tử Y, đừng nói nhiều.” Bạch Phát Tiên nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình chớp động, đã lướt qua đám người, phóng về phía Vô Tâm. Dưới tiếng gầm

của hần, Đường Liên và Lôi Vô Kiệt không nhịn được phun một ngụm máu tươi, ngã nhào xuống đất. Tiêu Sắt và Thiên Nữ Nhụy cũng phải bịt kín tai, chỉ có một người không hề bị ảnh hưởng – Vô Thiển. Trong nháy mắt, hần cũng chuyển động theo Bạch Phát Tiên.

“Chặn hần lại.” Bạch Phát Tiên lạnh nhạt nói, khí thế không giảm.

Quạt xếp trong tay Tử Y Hầu vung lên, đánh về phía Vô Thiển. Vô Thiển không dám ham chiến, vận khởi Kim Cương Phục Ma thần thông, trong giây lát đánh ra ba quyền. Nhưng quạt giấy trong tay Tử Y Hầu cũng không hề lép vế. Vừa rồi Vô Thiển dùng một quyền đẩy lui Tử Y Hầu ba bước, trong lòng cũng đã ngầm hiểu rõ công lực của người này, nhưng bây giờ tung ra ba quyền, lại cảm thấy lực quyền như đá chìm đáy biển, không

khỏi kinh hãi. Tử Y Hầu cười lạnh: “Trả lại cho người.” Quạt xếp trong tay hắt cẳng ra, Vô Thiên cảm giác như có một nguồn nội lực như dời núi lấp biển, không thể nào khống chế nổi, lui về phía sau ba bước.

Vừa nãy Tử Y Hầu lui ba bước, nay trả lại Vô Thiên cũng lui về sau ba bước.

Mà bên kia, Bạch Phát Tiên đã sớm đứng trước mặt Vô Tâm, hắt ngấm nhìn dung mạo Vô Tâm, hạ giọng thì thào: “Giống, thực sự quá giống.” Hắt vươn tay ra, đang muốn túm lấy vai Vô Tâm, chợt rút tay lại, hắt nhìn thấy một chiếc châm cực nhỏ từ phía trước xẹt qua, trên kim lấp lóe sắc tím, hiển nhiên là đã ngâm trong kịch độc.

“Long Tu châm.” Bạch Phát Tiên cau mày, quay đầu nhìn Đường Liên nằm

dưới đất. “Không ngờ người bị thương nặng mà vẫn có thể sử dụng thủ pháp này, người xếp hàng thứ ba trong thế hệ này của Đường môn sao?”

Đường Liên không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ cười lạnh: “Người đã từng nghe qua một câu nói này không?”

“Ồ? Nói gì?” Bạch Phát Tiên cười khẽ, nhưng bàn tay khẽ xiết chặt ngọc kiếm, trường bào trên người không gió mà bay, hiển nhiên đã vận chân khí, bất kỳ lúc nào cũng có thể đâm ra một kiếm.

“Ba bước Đường môn, một bước Diêm Vương. Người đứng quá gần ta.” Đột nhiên Đường Liên nhảy lên, phun một ngụm máu tươi về phía Bạch Phát Tiên. Đường môn vốn được mệnh danh là môn phái chuyên sử dụng ám khí, độc nhất thiên hạ, nếu như dính phải giọt

máu kia, phải chăng sẽ mất mạng? Bạch Phát Tiên không dám đánh cược, vì lẽ đó hắn nhanh chóng lùi ra phía sau, hắn hiểu được một khi người Đường môn luyện thuật ám khí đến cực hạn, ngay cả bản thân họ cũng trở thành một ám khí.”

Hắn di chuyển cực nhanh, đã tránh thoát được ngậm máu tươi kia, nhưng bên trong ngậm máu tươi đó, lại có một vật bay ra, đó là một mảnh lá cây nho nhỏ, lại nhiễm màu máu đỏ sẫm.

“Sương Diệp Hồng!” Bạch Phát Tiên kinh hãi, thân thể lệch sang một bên, nhánh Sương Diệp Hồng lướt qua trước ngực hắn, gần như có thể đánh trúng hắn nhưng Bạch Phát Tiên đã nhanh chóng dịch chuyển tránh được một đòn.

“Nhụy.” Đường Liên hô to.

Chỉ trong nháy mắt, hàn quang trong tay áo Thiên Nữ Nhụy lóe lên, hai thanh đao đâm thẳng về phía ngực Bạch Phát Tiên. Hóa ra Đường Liên dùng ba ám khí là để Thiên Nữ Nhụy hoàn thành bước cuối cùng này. Chỉ cần đao tiến thêm một tấc là có thể kết thúc tính mạng của Bạch Phát Tiên, nhưng...

“Đao của người quá chậm!” Tay phải Bạch Phát Tiên cầm kiếm xuống đất, dựa thế mà xông lên phía trước, hai tay nắm chặt, nhanh chóng tóm được hai thanh đoản đao của Thiên Nữ Nhụy. Hai thanh đao nhanh chóng bị đông cứng rồi vỡ tan thành vài mảnh, Thiên Nữ Nhụy vội vàng thu người lui xuống bên cạnh Đường Liên, hơi thở nặng nề.

“Xin lỗi, Liên. Ta đã bỏ lỡ cơ hội.”
Thiên Nữ Nhụy thở dài.

“Không phải lỗi của nàng, là vì hấn thực sự quá mạnh.” Đường Liên lắc đầu: “Dù ta không bị thương đi chăng nữa, cũng không phải là đối thủ của hấn.”

“Đường môn Đường Liên, người có vẻ mạnh hơn so với tưởng tượng của ta.” Bạch Phát Tiên rút kiếm lên, vẻ mặt lạnh lẽo.

“Ánh mắt này, thật sự muốn giết người à.” Tiêu Sắt thở dài, tất cả mọi người ở đây chỉ có mình hấn còn chưa ra tay, nhưng hết lần này tới lần khác, hấn đều lấy vai trò như người ngoài cuộc, mở miệng nói chuyện.

Thiên Nữ Nhụy nhìn Đường Liên, Đường Liên bất đắc dĩ lắc đầu, hấn đã sức cùng lực kiệt, còn không thể gắng gượng đứng dậy, đương nhiên càng không có sức sử dụng ám khí. Mà ở bên

kia, Vô Thiên và Tử Y Hầu giao thủ mấy lần, nhưng căn bản không có cơ hội đẩy lùi quạt giấy nhỏ bé kia, hiển nhiên Tử Y Hầu đã chiếm thế thượng phong.

“Còn có ta.” Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt không kiếm chế được nữa, nhưng vừa mới vận khí liền bị Tiêu Sát đè bả vai xuống, hiếm khi Tiêu Sát dùng giọng nói nghiêm túc quát nhỏ: “Nếu người không muốn sau này biến thành kẻ tàn phế thì đừng có khoe mẽ nữa.”

Bạch Phát Tiên cầm kiếm đi từng bước về phía trước, vừa rồi hắn đã quá coi thường Đường Liên bị trọng thương, lần này sẽ không tiếp tục phạm phải sai lầm “ba bước Đường môn, một bước Diêm Vương” nữa, một người nếu cách cao thủ Đường môn trong vòng ba bước quả đúng là đã cách cái chết không xa, cho dù là một cao thủ Đường môn sắp chết

thì cũng vẫn không thể khinh thường.

Đường Liên cười khổ, nhưng đứng vào lúc này, hẳn chợt nghe thấy một giọng nói xa lạ, đó là giọng nói của một người thiếu niên, mang theo vài phần vui vẻ: “Này, người có thể đứng dậy được không?”

Đường Liên giật mình, quay đầu nhìn người bên cạnh, nhưng không hề thấy điều gì khác thường, dường như vốn chưa từng tồn tại giọng nói kia.

“Này, đừng nhìn quanh nữa, chỉ có người nghe thấy được thôi. Nếu như người vẫn còn chút khí lực thì hãy tới đứng trước mặt ta.”

Đường Liên nhìn về phía hòa thượng Vô Tâm đang nằm trên băng ghế dài đằng kia, thấy khoe miệng hẳn khẽ cong

lên ẩn giấu nụ cười như có như không, trong lòng bùng tỉnh hiểu ra.

“Còn nhìn cái gì nữa? Còn tiếp tục nhìn thì Bạch Phát Tiên sẽ đưa ta đi đấy. Mau mau tới đứng trước mặt ta.”

Tuy Đường Liên cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực cuối cùng đứng dậy, khó khăn dõng đến phía trước Vô Tâm, chắn trước mặt hắn.

“Liên.” Thiên Nữ Nhụy vội vàng đi qua đỡ hắn.

Bạch Phát Tiên dừng bước, khẽ nhíu mày: “Đường Liên, ta vốn không muốn giết ngươi. Ngươi cần gì phải ép ta.”

Đường Liên đang muốn mở miệng, lại phát hiện chân khí đã rút sạch, cả người gần như sắp ngã khụy xuống đất,

nhưng đột nhiên hắn cảm thấy có một bàn tay chống trên lưng hắn, một luồng chân khí mãnh liệt từ bàn tay kia truyền vào cơ thể hắn, đồng thời hắn cảm nhận được một sự ấm áp không thể diễn tả nổi, thân thể đau đớn đến mức muốn vỡ nát ra khi này đang khôi phục với tốc độ kinh người.

“Người còn bao nhiêu ám khí? Thấu Cốt đinh? Chông sắt? Long tu châm? Người chỉ có cơ hội ra một đòn duy nhất, còn bao nhiêu thì thả hết ra. Thủ pháp Vạn Thụ Phi Hoa không phải cao thủ Đường môn nào cũng có thể nắm bắt được, nhưng người là Đường Liên, chắc chắn không có vấn đề.”

“Thôi.” Bạch Phát Tiên thấy Đường Liên nhất định không chịu tránh ra, thở dài, trường kiếm trong tay vung lên, kiếm quang lóe sáng. Có kiếm tàn nhẵn,

có kiếm nhẹ nhàng, mà kiếm của Bạch Phát Tiên ... cũng rất đẹp.

Giống như giữa tuyết lớn trong đêm mọc ra một bông hoa lê, mà trong nháy mắt tất cả mọi thứ sụp đổ. Đường kiếm tuyệt đẹp, sát ý cuộn cuộn.

“Chính là lúc này!” Giọng nói kia cuối cùng cũng đưa ra mệnh lệnh với Đường Liên.

Vạn Thụ Phi Hoa! Đây là đệ nhất thủ pháp ám khí Đường môn, dù bản thân Đường Liên cũng không hoàn toàn nắm chắc, nhưng lúc này gặp tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, lần đầu tiên Đường Liên có thể phóng ra đòn Vạn Thụ Phi Hoa lên tới cực hạn. Hắn gần như ném tất cả ám khí trong tay ra ngoài, bọn chúng giống như những đóa hoa đồng loạt nở rộ trên không trung, sau đó trút xuống

Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu.

“Sao có thể như vậy?” Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu đồng thời kinh hô, ngọc kiếm và quạt giấy trong tay bọn họ múa may cuồn cuộn, đánh rơi từng món ám khí xuống đất, nhưng chúng cũng ép bọn họ ra tới ngoài cửa.

“Người không để cho ta thất vọng, nhưng loại trình độ này vẫn không thể giết được bọn họ.” Giọng nói kia vẫn mang theo sự vui vẻ như cũ, nhưng Đường Liên cảm giác bàn tay đặt trên lưng hắn đã thu lại, nội lực ấm áp cũng dần tiêu tán trong cơ thể, đầu óc choáng váng, hắn ngã xuống ngất đi.

“Liên.” Thiên Nữ Nhụy vội vàng tới đỡ hắn.

Bấy giờ hòa thượng Vô Tâm đứng dậy, hắt mở mắt, áo bào trắng nhẹ bay, cười nói: “Trông thấy trận Vạn Thụ Phi Hoa đẹp như vậy, cũng không uống công ta giả ngủ bấy lâu.”

“Sư đệ.” Vô Thiên phần nộ quát.

“Chào sư huynh.” Vô Tâm hơi nhú mày, ánh mắt liếc nhìn quanh, rồi dừng lại nơi Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đứng trong góc, hắt mỉm cười, vụt bay tới bên cạnh bọn họ, mỗi tay túm lấy bả vai một người. “Hai vị này vừa nhìn đã biết là người tốt, tiểu tăng muốn tới một nơi, không biết hai vị thí chủ có thể đi cùng tiểu tăng được chứ?”

“Cái gì... nơi nào?” Lôi Vô Kiệt vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

“Không đi.” Ngược lại Tiêu Sắt lạnh lùng từ chối.

Bạch Phát Tiên và Tử Y Hâu đã lần nữa bước vào trong phòng. Vô Tâm cười nói: “Miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo.” Nói xong, mỗi tay túm lấy một người, bay lên dùng chân đập tung cửa sổ rồi biến mất.

Chương 11

Trường cung truy dục, bách quý dạ hành

Ta từng đọc một quyển sách, trong đó nói trên đời có thần nhân, chân giẫm mây mù, mặc quần áo trắng, uống sương hít gió, có thể cưỡi gió đi cả ngàn dặm, tuổi thọ như nhật nguyệt. Lời tả này chắc chỉ người như hần.” Tiêu Sắt ngồi trên một tảng đá ngầm, nhìn Vô Tâm bên bờ sông. Lúc này Vô Tâm đang nhìn về phía xa, gió lớn thổi tung trường

bào màu trắng, ánh trắng trắng noãn chiếu lên người hắc, khiến khung cảnh thêm đôi phần tiên khí.

“Trước nay ta chưa từng thấy khinh công như vậy, chẳng khác nào cưỡi gió thực sự, công lực của hai người kia cao như vậy nhưng cũng không đuổi kịp.” Lôi Vô Kiệt cảm khái, Vô Tâm mang theo hai người chạy như bay hơn ba canh giờ, chạy từ chạng vạng tối tới tận đêm khuya, nhưng không thấy hắc có vẻ mệt mỏi gì cả.

Tiêu Sát cười khở nói: “Chúng ta đang là con tin mà lại đứng đây tán dương hắc. Nếu hắc nghe thấy không biết sẽ nghĩ thế nào.”

Nhưng ngay lúc này Vô Tâm đột nhiên quay đầu lại, chỉ đứng dậy một cái thôi không ngờ đã lướt thẳng tới trước

mặt bọn họ, mỉm cười: “Hai vị thí chủ không phải con tin của ta, vừa rồi ở quán trọ tiểu tăng đã nói rồi, ta muốn mời hai vị theo tiểu tăng tới một nơi.”

Tiêu Sát cười nhạt: “Trong quán trọ nhiều người như vậy, sao người lại chọn đúng hai người chúng ta. Chẳng phải là vì hai chúng ta một người không biết võ công, một người bị thương nặng à.”

“Người bị thương nặng?” Vô Tâm nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, cười nói: “Tiểu tăng bất tài, nguyện giúp sức cho thí chủ.”

Lôi Vô Kiệt ngây ra nói: “Người muốn chữa thương cho ta?”

Vô Tâm gật đầu: “Dọc đường còn cần hai vị giúp đỡ, chữa thương chỉ là chuyện nhỏ, đâu cần để tâm?”

“Thôi để ta...” Lôi Vô Kiệt nhìn gương mặt mỉm cười của Vô Tâm, trong lòng lại dâng lên cảm giác sợ hãi, không biết rốt cuộc hòa thượng người đầy tà khí này có ý gì.

Vô Tâm lại kéo thẳng tay của Lôi Vô Kiệt, mũi chân điểm nhẹ một cái, lao thẳng về phía sau, chỉ lên lên xuống xuống vài lần không ngờ đã hạ xuống bờ sông, ngón tay hất đặt nhẹ lên bả vai của Lôi Vô Kiệt, điểm vài cái vào sau lưng rồi nói: “Khi đó thí chủ bị chân khí của Tử Y Hầu làm bị thương, hiện giờ luồng chân khí này vẫn chạy loạn trong cơ thể của thí chủ, nếu thí chủ không vận công còn đỡ, nếu vận công hai luồng chân khí này sẽ xung đột, thương tích sẽ càng nặng hơn. Tiểu tăng sẽ dùng Lưu Chuyển thuật ép luồng chân khí đó ra.” Dứt lời hai tay Vô Tâm nắm lấy bả vai của Lôi Vô

Kiệt, nhảy lên đập sóng nước đi sâu vào giữa con sông.

Lôi Vô Kiệt sợ hãi hét lên: “Ta... ta không biết bơi!”

Tiêu Sắt nhíu mày, nhỏ giọng trầm trồ: “Trên đời này... thật sự có khinh công thần kỳ như vậy sao?”

Chỉ thấy Vô Tâm nắm lấy Lôi Vô Kiệt lướt sóng đi giữa con sông như đi trên đất bằng, khi đi tới chính giữa con sông, hắc đột nhiên dừng bước, hai mắt nhắm lại, tầng bào màu trắng bay phất phật trong gió, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy thân thể lao đảo sắp ngã, như lúc nào cũng có thể rơi vào lòng sông. Nhưng đột nhiên hắc cảm thấy một luồng chân khí từ trong bàn tay của Vô Tâm truyền vào thân thể của hắc, trong lòng vốn đang lo lắng lại lập tức yên tĩnh. Hắc lặng lẽ nhắm mắt

lại, nghe tiếng gió cùng sóng nước, cảm giác được một loại thanh thản trước nay chưa từng có.

Còn Tiêu Sắt đứng trên bờ quan sát lại càng kinh hãi, vì giờ khắc này Vô Tâm đã thu hồi cánh tay đặt trên bả vai Lôi Vô Kiệt, nhưng Lôi Vô Kiệt vẫn hoàn toàn không hề hay biết, nhắm nghiền hai mắt đứng vững trên con sông.

Trong thần sắc Vô Tâm cũng lộ chút kinh ngạc, hần nhẹ giọng nói: “Lão hòa thượng nói trên thế gian có người tâm hồn trong sáng, có thể hòa hợp cùng tự nhiên, hóa ra thật sự không lừa ta.” Hần đột nhiên vung tay áo, chỉ thấy nước sông xung quanh hai người từ từ xoay tròn, tọa thành một vòng xoáy khổng lồ. Cặp mắt Lôi Vô Kiệt vẫn khép chặt, trên trán không ngừng đổ mồ hôi. Vô Tâm hơi mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng chạm

vào trán Lôi Vô Kiệt, khẽ thì thầm: “Phá!”

Chỉ thấy một luồng tử khí bắn ra từ ngón tay Vô Tâm theo tiếng hô, Vô Tâm đột nhiên vung sang bên trái, làm dấy lên một cột nước lớn, cột nước lập tức đổ xuống. Vô Tâm lại nắm lấy bả vai Lôi Vô Kiệt, nhanh chóng đập sóng nước lướt về bờ, hấn đẩy Lôi Vô Kiệt về phía Tiêu Sắt, đặc ý phẩy trường bào: “Thành công!”

Lúc này Lôi Vô Kiệt cũng mở mắt, thở phào nhẹ nhõm.

“Sao rồi?” Tiêu Sắt hỏi hần.

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên trán, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có cảm giác... thoải mái không nói nên lời.”

“Công lực của thí chủ đã khôi phục hoàn toàn, hơn nữa còn trong họa gặp

may.” Vô Tâm chấp hai tay, gương mặt mỉm cười.

“Trong họa gặp may là sao?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Cái này sau thí chủ sẽ biết.” Vô Tâm cười không đáp.

“Sao người lại giúp chúng ta?” Tiêu Sát đột nhiên hỏi.

Vô Tâm giơ tay định vỗ vai Tiêu Sát, lại bị Tiêu Sát né sang một bên, đành phải quay người sang vỗ vai Lôi Vô Kiệt còn đang sửng sốt: “Chẳng phải vừa rồi tiểu tăng đã nói rồi sao. Tiểu tăng muốn tới một nơi, cần hai vị đi cùng, chuyện chữa thương chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi.”

Tiêu Sát lạnh lùng liếc hẩn một cái: “Vị đại sư này, võ công của người thần kỳ như vậy, có chỗ nào mà không có hai

người chúng ta, người không tới được? Hơn nữa người là người mà Tuyết Nguyệt thành muốn giải đến Cửu Long tự, vị bên cạnh ta lại là đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, người muốn chúng ta giúp người chạy trốn hay sao?”

“Tiểu tăng cả gan hỏi hai vị thí chủ, khi ở quán trọ nếu không phải tiểu tăng thi triển Tâm Ma Dẫn, như vậy có phải đám người áo đen kia đã sớm lấy mạng hai vị rồi không, trong quán trọ, nếu không phải tiểu tăng giúp Đường thí chủ thi triển thuật Vạn Thụ Phi Hoa thì làm sao chống đỡ được Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu? Tiểu tăng giúp hai vị thí chủ hai lần, vậy mà giờ hai vị không thể đáp ứng một thỉnh cầu nho nhỏ của tiểu tăng hay sao?” Vô Tâm lắc đầu than thở, vẻ mặt đầy tiếc nuối: “Thật khiến tiểu tăng đau lòng biết bao.”

Tiêu Sắt cười nhạt: “Hòa thượng thi ân còn cầu báo đáp à?”

“Đương nhiên, Phật Đà còn cầu báo đáp, huống chi tiểu tăng?” Giọng điệu của Vô Tâm đột nhiên cung kính.

Tiêu Sắt hơi ngạc nhiên nói: “Phật Đà cũng cầu báo đáp? Ta cũng từng gặp một số hòa thượng nhưng chưa từng nghe nói như vậy, chẳng hay có điển cố gì?”

“Phật Đà từng đi cùng một ngàn hai trăm năm mươi vị tì khưu từ nước Ca-tỳ-la-vệ đi tới nước Xá-vệ, giữa hai nước này có một gốc cây lớn, tên là cây Ni Câu Đà. Cây cao hai mươi dặm, diện tích cành lá bao phủ là sáu mươi dặm, quả cây vừa to vừa nhiều, mùi vị như mật ong, nếu người thường ăn vào, người mù mắt sẽ sáng lại, người bệnh lâu

ngày cũng có thể hết bệnh. Phật Đà đợi tì khưu ăn quả lạ xong, nói với người hầu A Nan: ‘Ta nhìn trời đất muôn vật đều có túc duyên cả.’ A Nan hỏi Phật Đà: ‘Đệ tử ngu dốt, không biết là túc duyên ra sao?’ Phật Đà đáp: “Người ta làm phúc, ví dụ như cây này vốn là một cái hạt, lớn dần lên, hái quả vô hạn. Hiện nay những người hào quý, quốc vương trưởng giả, là từ trong chỗ chăm lễ Phật, thừa sự Tam Bảo trước đây mà được. Hiện nay những người đại phú, của cải vô hạn, là từ trong chỗ chăm làm hạnh bố thí trước đây mà được. Hiện nay những người trường thọ, không có bệnh tật, thân thể rắn chắc là từ trong chỗ chăm làm hạnh trì giới trước đây mà được. Bố thí một loại hồi báo vạn loại, cuộc sống an vui tuổi thọ lâu dài.” Gương mặt Vô Tâm mỉm cười, nói một tràng.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Đây là ‘Phật nói Kinh Tội Phức Báo Ứng’, nói tới báo ứng tội phúc. Hòa thượng, người lại dùng để nói Phật Đà cũng cầu báo đáp, không biết Phật Đà có đồng ý không?”

(Đoạn trên trích trong kinh Tội Phức Báo Ứng, có tham khảo bản dịch kinh sách của Việt Nam.)

“Không ngờ thí chủ cũng là người tinh thông giáo lý nhà Phật, hơn nữa lời nói này của người giống hệt như lão hòa thượng Vong Ưu kia.” Vô Tâm vẫn mỉm cười như trước, khi nhắc tới sư phụ Vong Ưu lại trực tiếp gọi ‘lão hòa thượng’ không có chút tôn kính nào.

“Ta đi với người.” Lôi Vô Kiệt vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Ồ?” Vô Tâm quay đầu sang, hứng thú nhìn hắn.

Tiêu Sắt bất đắc dĩ nhún vai: “Ta đã đoán người sẽ nói vậy mà.”

“Người đã cứu mạng của chúng ta hai lần rồi, ta sẽ giúp người lần này. Nhưng chờ sau khi người thực hiện xong tâm nguyện ta vẫn sẽ bắt người trở về.” Lôi Vô Kiệt nói rất trịnh trọng.

Vô Tâm ngạc nhiên một hồi, sau đó ngửa mặt lên trời cười dài, khi hắt cúi đầu xuống, trong con ngươi lóe lên ánh sáng yêu dị. Trong lòng Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đều phát lạnh, nhưng chỉ chớp mắt sau con mắt kia đã khôi phục bình thường. Vô Tâm gật đầu: “Được, khi đó ta sẽ chờ người tới bắt. Chỉ cần người có bản lĩnh đó!”

“Cách xưng hô của người thay đổi rồi.” Tiêu Sắt đột nhiên nói.

“Hả?” Vô Tâm hơi cau mày.

“Lúc trước người luôn tự xưng là tiểu tăng, gọi chúng ta là thí chủ, nhưng giờ người gọi ‘người’ xưng ‘ta.’”

“Người rất nhạy bén.” Vô Tâm khen: “Nếu hai vị đã đáp ứng đồng hành cùng ta, chúng ta sẽ là đồng bọn. Đã là đồng bọn đâu phải là bố thí. Cho nên tốt nhất là gọi bằng tên đi, còn chưa biết hai vị tên gì?”

“Ta gọi là Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt đáp.

“Tiêu Sát.” Tiêu Sát cũng trả lời với vẻ lười biếng.

“Đều là những cái tên rất hay.” Vô Tâm cười nói.

“Thế thì tốt cuộc vì sao người nhất

quyết phải kéo chúng ta đi cùng với người, với võ công thần thông của người, không nói đất Trung Nguyên rộng lớn, trong ba mươi hai Phật quốc nhỏ nhỏ ở Tây Vực này còn có nơi nào người không đến được ư?” Tiêu Sắt liếc mắt nhìn hắn.

“Hỏi hay lắm.” Vô Tâm phất tăng bào màu trắng, ngửa đầu, âm thanh vang dội, nói một lời rất rõ ràng: “Bởi vì ta không có tiền. Ra khỏi nhà, nhất là bây giờ còn ở nước lạ, không có tiền khó đi nổi nửa bước.”

Khi Vô Tâm đứng bên bờ sông nhìn ra xa có tám phần tiên khí, khi mỉm cười không nói có chín phần yêu mị, khi thi triển thần thông lại hết sức ngang ngược, thế nhưng câu “Ta không có tiền” này lại có mười một phần thân nhiên cùng với mười hai phần vô lại!

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt không nhịn nổi cười ha hả, vừa cười vừa chỉ Tiêu Sắt: “Ha ha ha ha, hòa thượng kia, người tìm đúng người rồi. Trong cả gian phòng lúc này thật ra chỉ mình hăn có tiền!”

Sắc mặt Tiêu Sắt lại cực kỳ khó coi, đang định trả lời lại thấy Vô Tâm đột nhiên nghiêng người ngăn trước mặt hăn.

“Sao nào? Ta không đưa tiền thì người định cướp à!” Tiêu Sắt trợn mắt nhìn.

Chỉ thấy Vô Tâm đột nhiên xoay người, lại thấy một mũi tên lông vũ không biết từ nơi nào bắn tới, mang theo tiếng gió rít chói tai. Vô Tâm vung ống tay áo lên, mũi tên kia ngừng lại cách bọn họ một bước, nhưng thế tên vẫn

chưa tiêu tan, xoay tròn một lúc lâu mới rơi xuống đất.

Hòa thượng Vô Tâm ngẩng đầu, thấy cách bọn họ hơn ba trăm bước có một người thúc ngựa đứng đó, tay cầm cây cung hình cánh chim, bắn tên từ hơn ba trăm bước vẫn có sức mạnh như vậy, e là đối thủ không dễ đối phó.

“Trường Cung Truy Dục.” Vô Tâm đột nhiên nhớ tới một cái tên.

“Bách Quỷ Dạ Hành.” Tiêu Sát hơi nhíu mày.

“Trường Cung Truy Dục, Bách Quỷ Dạ Hành? Đây là cái gì, nghe như ai đó ghê gớm lắm.” Lôi Vô Kiệt không hiểu chuyện gì bèn hỏi: “Nhưng từ nhỏ đến giờ ta nghe các trưởng bối kể chuyện trên giang hồ, chưa từng nghe tới danh hiệu này.”

“Đương nhiên rồi, người chỉ nghe những chuyện anh hùng, thế nhưng Trường Cung Truy Dực, Bách Quỷ Dạ Hành này không phải anh hùng trong câu chuyện mà người nghe, cũng không phải ma đầu gì.” Tiêu Sắt nhìn người kia lại gương cung lấp tên.

“Vậy thì là gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Là mã tặc.” Tiêu Sắt nhìn xung quanh một hồi, những bóng người màu đen kia đã bắt đầu hành động: “Hòa thượng này, rốt cuộc người là ai, sao cứ thấy người tốt, người xấu, hòa thượng, mã tặc, ai cũng hứng thú với người?”

“Mã tặc chẳng phải đến cướp của à?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Lôi Vô Kiệt đại hiệp.” Tiêu Sắt vẻ mặt như nhìn kẻ ngu: “Đám người này

là mã tặc lớn nhất Tây Vực, có cướp cũng phải cướp phú hào eo giắt cả vạn quan tiền, có tới mấy trăm hộ vệ quanh mình. Chúng ta chỉ có ba người, hai tên lại nghèo rớt mùng tơi, nếu không phải hòa thượng trên người mang võ học bí truyền này, mã tặc cướp của chúng ta làm gì?”

“Mấy trăm hộ vệ? Chúng ta đâu dễ cướp hơn mấy trăm hộ vệ.” Lôi Vô Kiệt chẳng hề sợ hãi.

“Cho nên vừa nãy người nói sai mất rồi.” Vô Tâm mỉm cười nhìn Tiêu Sắt: “Ba mươi hai Phật quốc ở Tây Vực này, thật sự không phải ta muốn đi đâu thì đi.”

“Nếu người còn cười được chứng tỏ một trăm con quỷ này còn chưa lọt mắt người.” Tiêu Sắt lười biếng nói.

Còn lúc này, người phía xa đã kéo căng cây cung, hắt hạ giọng quát khê: “Đủ rồi!”

Vô Tâm thở dài, tăng bào màu trắng không gió mà bay, hắt dùng tay vê nhẹ phật châu trước ngực.

“Phá!” Người nọ ngửa mặt lên trời hét lớn, một cơn mưa tên mang uy thế vô thượng xé gió bay tới, tuy cách xa ba trăm bước nhưng gần như chỉ chớp mắt đã ập tới trước mặt ba người.

Đồng thời cơn mưa tên kia cũng như hiệu lệnh, rớt cuộc những bóng đen đang rục rịch trong bóng tối cũng rút đao bên hông ra!

Chương 12

Đại Phạm âm tự

Nước Vu Điền

Đại Phạm Âm tự.

Mặc dù tên chùa rất bá đạo, hơn nữa còn là quốc tự của nước Vu Điền, chỉ xét riêng quy mô có thể sánh vai với hai ngôi chùa nổi danh trong thiên hạ là Vân Lâm và Bạch Mã, nhưng xét theo khí phái còn thua kém rất nhiều. Hiện

nay thiên tử thờ phụng Phật giáo, chùa lớn tại Trung Nguyên hương khói liên miên không dứt, nhưng Phật giáo ở Tây Vực lại chú trọng khổ hạnh, không thể ăn cơm no, không được mặc quần áo ấm, chỉ có khổ hạnh mới nhận được đại công đức. Đại Phạm Âm này gánh theo một chữ ‘khổ’ đừng nói nguy nga long lẫy như chùa chiền lớn ở Trung Nguyên, quả thật chẳng khác nào phủ một lớp đất, rách rưới như lúc nào cũng có thể đổ xuống.

Nhưng ngoài cửa ngôi chùa rách rưới này lại xuất hiện một cỗ kiệu, còn là một cỗ kiệu nóc vàng kim, trên cỗ kiệu còn khắc một con thần điêu cưỡi gió màu vàng, trông rất sống động, cứ như có thể lập tức cưỡi mây bay lên. Cỗ kiệu do bốn người cao to vạm vỡ cùng khênh, đi phía trước bọn họ là hai vị mặt mày như

ngọc, thân hình gầy gò, bên hông treo một thanh kiếm tinh xảo. Vị bên trái tuổi tác trẻ hơn một chút, nhìn những hòa thượng vẻ mặt đau khổ đi qua bên cạnh bọn họ, không khỏi giễu cợt: “Ở Thiên Khải cũng thấy không ít hòa thượng, ai nấy chỉ hận không thể dùng chỉ vàng làm cà sa, nhưng những hòa thượng này lại trông như không được ăn cơm no vậy.”

“Người thì biết gì.” Vị tuổi lớn hơn đi bên phải hừ lạnh nói: “Hòa thượng ở Tây Vực này chú trọng khổ hạnh, nếu người cưỡng ép bọn họ mặc quần áo đẹp, bọn họ còn trách người phá việc tu hành của họ đấy.”

“Ài, bọn họ lải nhải cái gì trong miệng vậy?” Thiếu niên bên trái không buồn để ý tới hắn, vẫn dùng ánh mắt tò mò nhìn những hòa thượng này.

“Chắc là Nam Mô A Di Đà Phật gì đó thôi, hòa thượng mà, ngoài ra còn đọc gì nữa.” Thiếu niên bên phải chú ý lắng nghe một chút, nhưng phát hiện khác với mình nghĩ.

“Là Án Ma Ni Bát Mê Hồng.” Đột nhiên một giọng nói ôn hòa vang lên từ trong kiệu, nhưng âm thanh hơi chói tai, khó lòng nhận ra là nam hay nữ.

“Cái gì cơ, sư phụ, ngài đọc lại đi.” Thiếu niên bên trái nghe thấy mấy âm tiết kỳ quái này, lập tức hiếu kỳ.

“Phật giáo trong thiên hạ tuy cùng xuất phát từ một mạch, nhưng lại phân chia tông phái bất đồng. Nhất là ba mươi hai Phật quốc ở Tây Vực này có pháp tông. ‘Án Ma Ni Bát Mê Hồng’ mà người vừa nghe thấy chính là Lục Tự Đại Minh Chú, còn gọi là Lục Tự Chân Ngôn. Có

Phật tông cho rằng sáu chữ này có giá trị và từ bi vô tận của chữ Phật, là biểu hiện âm thanh từ bi và trí tuệ của chữ Phật, đọc một lần cũng như đọc kinh cả trăm ngàn lần, có thể tích công đức vô thượng.” Người trong kiệu có vẻ nghiên cứu nhiều về Phật giáo.

“Thế à, con thấy đám hòa thượng này lưỡi biếng thối, không muốn đọc kinh văn dài dòng nên bịa ra.” Thiếu niên khinh thường nói.

“Ảo diệu của Phật môn đâu phải thứ tên tiểu đồng nhà người có thể hiểu được. Bá Dong, không được lỗ mãng.” Mặc dù lời nói nghiêm nghị nhưng giọng điệu vẫn rất ôn hòa, dường như không có ý trách mắng thật.

Thiếu niên được gọi là Bá Dong kia vẫn nghe lời im lặng, ngược lại thiếu

niên bên phải lên tiếng: “Vẫn là sư phụ hiểu chuyện của Phật môn này.”

“Thật ra ta mong mình không hiểu, nếu không đã chẳng bị đại giám phái tới vùng đất hoang vu này. Linh Quân, theo tin tức vừa đưa tới, hắc đến đâu rồi?” Người trong kiệu nói.

“Theo do thám báo cáo lại, hôm qua đã chạy khỏi Mỹ Nhân trang. Trên đường còn gặp phải mã tặc hung ác nhất Tây Vực, nhưng vẫn không vây khốn được hắc, giờ đã đi tới biên giới nước Vu Điền rồi.” Thiếu niên bên phải tên Linh Quân trả lời.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta...” Người trong kiệu cười nói.

“Nhưng mà...” Linh Quân do dự một chút nhưng vẫn lên tiếng.

“Nhưng gì?” Người trong kiệu ngạc nhiên: “Nói tiếp đi.”

“Hắn không đi một mình.” Linh Quân nói.

“Hả?” Giọng nói của người trong kiệu mang thêm chút ý cười: “Đường Liên cũng đi theo à? Chẳng lẽ bị thuyết phục?”

“Không phải Đường Liên, là hai thiếu niên, một người mặc quần áo đỏ, một người mặc áo hồ cừu, tạm thời chưa biết thân phận của bọn họ.” Linh Quân trả lời đúng sự thật.

Người trong kiệu trầm ngâm đôi chút rồi nói: “Đúng là coi thường hòa thượng này rồi, nghe nói hắn sẽ bị đưa tới Cửu Long tự, dám đại giám lập tức phái chúng ta lên đường, có thể dám

đại giám không biết sự lợi hại của hòa thượng này. Mặc dù Tuyết Nguyệt thành lợi hại đấy, nhưng nếu Tam Tôn không tự mình xuất thủ cũng chẳng thể ngăn nổi hấn. Cho nên ta tới đây chờ hấn, không ngờ hấn lại tìm được người giúp giữa đường. Quần áo đỏ, áo hồ cừu, ta không nghĩ ngay ra được là ai, chẳng lẽ là đệ tử mới của Tuyết Nguyệt thành?”

“Nhắc tới Tuyết Nguyệt thành, rõ ràng đại giám đã thông báo cho bọn họ, vì sao còn phải phái chúng ta tới?” Bá Dong hỏi.

“Người của Tuyết Nguyệt thành dấu sao vẫn là người trong giang hồ, người trong giang hồ làm việc vẫn luôn nghiêng theo cảm tính. Đại giám không yên tâm.” Người trong kiệu thở dài: “Nhưng hòa thượng này rất khó đối phó, hơn nữa tính khí lại rất kỳ quái.”

“Nhưng sao sự phụ lại đoán hần sẽ đến Đại Phạm Âm tự này?” Linh Quân đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lúc lên đường sự phụ thường nhắc tới Đại Phạm Âm Tự ở nước Vu Điền, dường như hiểu rõ mọi thứ như lòng bàn tay.

“Hần muốn tới đây để tìm một người.” Người trong kiệu nói.

«Ai?»

“Chẳng phải đang định vào gặp à.” Người trong kiệu hắng giọng một cái: “Khởi kiệu.”

Một tăng nhân mặc trường bào cũ nát từ trong chùa đi ra, dựng một bàn tay lên cung kính khoanh tay với bọn họ, chắc là tăng nhân tiếp khách trong ngôi chùa này.

Tăng nhân tiếp khách dẫn bọn họ

vào trong cửa, nhưng không hỏi câu nào, chẳng qua lúc dẫn bọn họ tới chính giữa sân đột nhiên dừng lại.

“Đại hòa thượng, sao không đi nữa?”
Bá Dong hỏi hẩn.

“Phượng trượng.” Tăng nhân tiếp khách không để ý tới hẩn, chỉ cung kính chấp tay hành lễ về phía trước.

Bá Dong và Linh Quân ngẩng đầu, chỉ thấy trước điện có ba hòa thượng, người chính giữa râu tóc bạc trắng, gương mặt già nua, tăng bào trên người mặc dù mộc mạc nhưng ít nhất không có chỗ nào phải vá vú, chắc là phượng trượng trong lời tăng nhân tiếp khách. Hai hòa thượng bên cạnh to cao khác thường, một người đeo một chuỗi tràng hạt một trăm lẻ tám viên, một người cầm một thanh giới đao lớn, diện mạo cả hai

đều rất kiên nghị, mang theo chính khí
lẫm liệt.

“Sao vậy?” Người trong kiệu hỏi.

“Hòa thượng bên trái tu luyện Định
Châu Hàng Ma Thần Thông, có bảy
thành công lực, hòa thượng bên phải tu
luyện Phá Giới đao, có tám thành công
lực. Hòa thượng chính giữa kia... có vẻ
không biết võ công.” Bá Dong tuy tuổi
còn nhỏ nhưng chỉ nhìn một cái đã nhận
ra võ công của ba người phía trước.

“Pháp Lan Tôn Giả, từ khi tạm biệt
ở Thiên Khải thành đã mười mấy năm
không gặp.” Người trong kiệu mở miệng
trước, giọng nói đầy cung kính.

Pháp Lan Tôn Giả kia chỉ chấp tay
hành lễ, không trả lời.

“To gan!” Linh Quân tức giận.

“Không sao.” Người trong kiệu mở miệng ngăn cản: “Không phải Pháp Lan tôn giả bất kính, chẳng qua hẳn không nói được mà thôi.”

“Ồ... Người câm?” Bá Dong và Linh Quân đều cảm thấy kinh ngạc. “Phượng trượng này... lại là một người câm.”

Hai võ tể kia nghe vậy gương mặt thoáng chút tức giận, nhưng Pháp Lan Tôn Giả chỉ cười khẽ, có vẻ không để ý.

“Tôn giả, ta tới đây là muốn tìm một người.” Người trong kiệu ngữ khí nhún nhường, nhưng không hề có ý định xuống kiệu.

Pháp Lan Tôn Giả nghe vậy bèn lắc đầu.

“Tôn giả, trong tay ta có thư viết tay của quốc chủ nước Vu Điền các người.”

Người trong kiệu cười nói.

Pháp Lan Tôn Giả vẫn lắc đầu.

“Tôn giả, người giấu người kia đã mười hai năm rồi, lần này người không giấu được nữa đâu.” Giọng điệu người trong kiệu vẫn ôn hòa.

Lần này ngoại trừ lắc đầu ra, Pháp Lan Tôn Giả còn vung nhẹ ngón tay, theo ngón tay hần vung khẽ, trên mặt đất từ từ hiện lên một hàng chữ.

“Tâm Ý Hồn Nguyên Khí Công!” Bá Dong nhận ra môn nội công thần thông đỉnh cấp của Phật môn này.

Người trong kiệu lại có vẻ không hề kinh ngạc, không vén rèm lên chỉ nói rất sâu xa: “Tôn giả viết chữ trên mặt đất? Thế nhưng lần này ta không muốn đọc.” Hần vung nhẹ tay lên, rèm cửa bay lên

rồi hạ xuống trong nháy mắt. Bá Dong đưa mắt nhìn lại, hàng chữ của Pháp Lan Tôn Giả trên mặt đất còn chưa hiện ra hết đã bị xóa sạch.

“Ta nói rồi, lần này người không giấu được.” Giọng điệu người trong kiệu nặng thêm vài phần.

Pháp Lan Tôn Giả thở dài một tiếng, vẫn lắc đầu như trước.

Lời của người trong kiệu đầy bất đắc dĩ: “Mười hai năm trước tông chủ Ma giáo Diệp Đỉnh Chi đến tìm sư tôn của người là Ma Kha Tôn Giả thỉnh cầu hỏi chuyện thiên đạo, mặc cho Diệp Đỉnh Chi uy hiếp ra sao, kiếm khí như nước thủy triều, ông ấy vẫn chỉ lắc đầu. Trước tiên không nói tới Phật pháp, người lắc đầu như vậy quả thật có phong phạm của Ma Kha Tôn Giả. Linh Quân, Bá Dong!”

Hai tiếng niên đáp lời, rút kiếm. Hai võ tăng bên cạnh Pháp Lan Tôn Giả cũng lập tức bước lên phía trước một bước, một người tay vờ trăng hạt, một người vung thanh giới đao, đều tròn tròn hai mắt, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Ta tới gặp các người trước!” Bá Dong quát lên một tiếng, rút kiếm đâm về phía võ tăng cầm giới đao. Võ tăng không hề do dự, nâng giới đao đánh tới.

Phá Giới đao được đặt tên là Phá Giới tức là đại khai sát giới, cho nên nghe nói bộ đao pháp này khác với thần thông bình thường của Phật gia, tất cả đều là thế công, hung ác chính xác uy mãnh. Võ tăng kia đã chìm đắm trong Phá Giới đao đã nhiều năm, có tám thành công lực, là cao thủ nhất lưu trong Đại Phạm Âm tự này. Nhưng thiếu niên trước mặt chắc chỉ mới mười ba mười bốn tuổi

mà lại không hề nhượng bộ dưới uy thế của Phá Giới đao. Phá Giới đao chỉ công không thủ, hắc cũng chỉ công không thủ.

Nhưng so với uy thế mạnh mẽ bá đạo của Phá Giới đao, kiếm của Bá Dong lại có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều, hắc đáp một cái lên thân Phá Giới đao, nhảy lên một cái hạ xuống sau lưng võ tăng, không buồn nhìn về phía sau đã đâm thẳng một kiếm về sau lưng, ép võ tăng kia lui lại vài bước.

“Người!” Võ Tăng kia trợn trừng hai mắt, hắc thấy đối phương chỉ là một thiếu niên, hơn nữa trên người còn có lệnh của quốc chủ, cho nên khi xuất thủ lưu lại đường sống. Thế nhưng kiếm vừa rồi của thiếu niên này lại cực kỳ tàn nhẫn, vừa rồi nếu mình bất cẩn một chút thôi, e rằng ngay mạng sống cũng chẳng còn.

“Hòa thượng, thấy rồi chứ, thứ ta dùng tên là Từ Bi kiếm. Từ Bi kiếm còn giết người, Phá Giới đao kia của người lại lưu lại chút đường sống?” Bá Dong múa thành một đóa hoa kiếm, giễu cợt.

Võ tăng giận dữ lại vung thanh Phá Giới đao, lần này uy thế đã khác hẳn lúc trước. Linh Quân đứng bên cạnh quan sát trận chiến chỉ cảm thấy đao khí tung hoành, chỉ tới hơi gần sẽ bị đao khí chém bị thương. Thế nhưng Ba Dong đối mặt với Phá Giới đao này lại như đao khí càng mạnh mẽ, hẳn chơi càng vui vẻ, vừa né tránh vừa kêu: “Phá Giới đao, trăm hồng trần! Phải như vậy chứ!”

Lúc này nhìn lại, Phá Giới đao đã ép Bá Dong chỉ có thể né tránh khắp nơi, nhưng chỉ có võ tăng kia âm thầm kêu khổ. Phá Giới đao của hắn có uy thế cực lớn, nhưng tiêu hao cũng cực lớn. Nếu

trong ba mươi chiêu không thể nào bắt được đối thủ, tới sau sẽ không còn sức lực để tiếp tục nữa. Nếu trong vòng trăm chiêu giao chiến vẫn không có kết quả, như vậy cuối cùng mình sẽ phải kiệt sức mà chết. Nhưng thân pháp của Bá Dong này lại rất nhẹ nhàng, dường như định tránh đủ một trăm chiêu này.

“Sư huynh!” Hòa thượng cầm tràng hạt nhìn ra huyền cơ trong đó, bước tới muốn trợ giúp.

“Người xuất gia mà cũng cạy nhiều bắt nạt ít à?” Linh Quân cười một tiếng khinh thường, cầm kiếm chặn hấn lại.

“Tránh ra!” Võ tăng cầm tràng hạt tức giận.

“Được thôi, ta tránh đây.” Linh Quân cười một tiếng, nhẹ nhàng nhảy một cái,

hạ xuống sau lưng võ tăng cầm tràng hạt, đặt thanh kiếm lên bả vai hần. “Ta tránh rồi đấy nhé!”

Võ tăng cầm tràng hạt găm lên, bả vai lắc một cái, hất thanh kiếm của Linh Quân ra, chuỗi tràng hạt trong tay bổ xuống, nghe nói người luyện Định Châu Hàng Ma Thần Thông, một trăm lẻ tám viên tràng hạt trên tay mỗi viên đều có lực lượng hàng long phục hổ. Linh Quân không dám đón đỡ, vội vàng thối lui về phía sau, chuỗi tràng hạt đánh nát phiến đá trên mặt đất.

“Hòa thượng, lần sau phải đánh cho chuẩn nhé. Nếu không đã chẳng giữ được người còn phá cả miếu của mình đấy.” Linh Quân chẳng hề sợ hãi, cười nói.

Võ tăng cầm tràng hạt không nói gì, bàn tay nhanh chóng vê tràng hạt, miệng

lắm bấm gì đó. Võ tăng cầm đao thấy vậy kinh hãi, lập tức xuất đao ép lui Bá Dong, bước trở về bên cạnh võ tăng cầm tràng hạt.

“Phục!” Võ tăng cầm tràng hạt quát lớn một tiếng, chuỗi tràng hạt trong tay lập tức nổ tan, âm thanh nội ứng sấm rền, một trăm lẻ tám viên tràng hạt theo tiếng động bắn ra, mang theo uy thế vô thượng tấn công về phía hai người.

“Đây chính là Định Châu Hàng ma Thần Thông, ngược lại có phần giống Vạn Thụ Phi Hoa của Đường môn.” Bá Dong thở dài nói.

“Bày Trận!” Linh Quân cũng lùi tới bên cạnh Bá Dong, hô lớn.

Bá Dong ném kiếm trong tay ra theo tiếng hô, song chưởng cùng đánh vào

lưng của Linh Quân. Linh Quân nhận lấy kiếm mà Bá Dong vút xuống, song kiếm trong tay múa lên điên cuồng, vung kiếm khí vô hình thành một vòng tròn, cố gắng ngăn cản những tràng hạt kia.

“Không ngờ ta chuyên tu Niệm Châu Hàng Ma Thần Thông hai mươi năm nhưng lại không địch nổi hai tên tiểu đồng.” Hòa thượng cầm tràng hạt cười khổ, đòn thế đó mang theo khổ học hai mươi năm của hắn, sau đòn đó hắn đã không còn sức tái chiến.

Thế nhưng Linh Quân và Bá Dong cũng không chịu nổi, chỉ cảm thấy trước ngực như dời sông lấp biển, máu nóng trào lên, nếu không chống kiếm xuống đất thậm chí không đứng nổi.

“Ồn ào... ồn ào chết mất thôi... Sao hôm nay Đại Phạm Âm tự lại... lại có

nhiều người thế.” Một giọng nói say khướt đột nhiên vang lên, Bá Dong và Linh Quân vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trước mắt lóe lên, người nọ đã lướt đến trước mặt hai người.

“Thân pháp như vậy...” Trong lòng Bá Dong lạnh buốt, không nói nốt nửa câu sau: Gần như ngang tài ngang sức với sư phụ.

Chương 13

Phá giới đao của hoàng thượng say xỉn

Hai người bọn họ quay người lại, phát hiện là một tăng nhân râu dài, bộ y phục tăng nhân rách tả tơi, say tới mức ngã ngay phía trước hai vũ tăng kia, miệng còn lải nhải: «Đám này là người phương nào? Còn ko mau mau đuổi chúng đi.»

“Sư đệ, lai lịch của người này ra sao?”
Linh Quân cau mày hỏi.

“Thụy Mộng La Hán Quyền?” Bá Dong do dự một chút. “Hình như trong Phật gia chỉ có võ công này là giống thế.”

Người trong kiệu cười nói: “Không phải Thụy Mộng La Hán Quyền, hẳn say thật đấy.”

“Say... thật à?” Bá Dong sửng sốt một hồi.

Lại thấy hòa thượng kia ợ hẳn một cái, thần sắc hai võ tăng đều lộ chút chán ghét.

“Sư huynh, đám này... là người phương nào vậy?” Hòa thượng say rượu giãy dụa mấy lượt nhưng vẫn không đứng lên được.

Pháp Lan Tôn Giả vẫn lắc đầu như trước, không biết ra hiệu không biết lai lịch của những người này, hay ra hiệu

không biết phải làm sao với vị sư đệ say rượu này.

“Một hòa thượng say rượu thì có bản lĩnh gì chứ. Giả thần giả quỷ, để ta tới thử một phen.” Rốt cuộc Linh Quân không nhịn nổi nữa, nâng kiếm định lao lên.

Lại thấy hòa thượng kia loạn choạng miễn cưỡng đứng dậy, cầm giới đao trong tay vỗ tăng bên cạnh cười nói: “Người ấy, không ăn thịt không uống rượu không háo sắc, lĩnh ngộ đối với Phá Giới đao vẫn kém một chút. Nhìn cho rõ này!” Dứt lời hắt tùy ý vung thanh giới đao lên rất nhẹ nhàng.

Vung lên trông rất tùy tiện.

Nhưng lại như hút sạch gió ở nơi này.

Tựa như thời gian ngừng lại, gió

không thổi nữa, chim không kêu nữa, cho dù những phiến lá đang lặng lẽ hạ xuống cũng ngừng rơi. Chỉ vì một luồng đao kinh phá vỡ không khí kia, cướp hết tất cả sinh khí xung quanh.

Linh Quân và Bá Dong cùng có một cảm giác, tựa như bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất, đâu đâu cũng có thanh giới đao kia, bay lên trời chui xuống đất đều không trốn thoát, chấp cánh bay lên cũng chẳng tránh khỏi, chẳng thể làm gì được, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Còn hòa thượng say rượu đứng trước đình đường như lập tức ưỡn thẳng sống lưng, xung quanh không chút sinh khí, chỉ có làn gió thổi quanh bên người hắn, hất tung tấm trường bào, hắn cúi đầu mỉm cười, càng giống như bốn tướng Phật Đà.

“Đây... còn là người ư.” Bá Dong hạ kiếm trong tay xuống, đầu óc ngơ ngác suy nghĩ.

Thế nhưng đao kinh vô thượng lại tiêu tan trong chốc lát, Linh Quân và Bá Dong vốn đã quyết tâm liều chết vội vàng quay đầu lại. Chỉ thấy rèm cuốn trước kiệu đã bị xé tan thành từng mảnh, sứ phụ nhẹ nhàng đặt tay xuống, thở dài một tiếng.

Lúc này người cảm thấy trong lòng kinh hãi nhất hẳn là võ tăng vốn cầm giới đao. Hòa thượng say xỉn này từ trước tới giờ luôn là người bọn họ khinh thường nhất, mỗi ngày không nghiên cứu Phật pháp, không tu luyện võ đạo, cả ngày say rượu, Ma Kha Tôn Giả tiền nhiệm còn nói hẳn là người có thiên phú Phật pháp nhất trong trăm năm qua của Đại Phạm Âm tự, thế nhưng nếu không nhờ Pháp

Lan Tôn Giả bênh vực cho vị tiểu sư đệ này, e rằng hắn đã sớm bị đuổi khỏi cửa chùa. Thế nhưng cảnh giới tiện tay vung thanh giới đao đó, rõ ràng bản thân mình có tu luyện mấy chục năm nữa cũng không cách nào đạt được.

Pháp Lan Tôn Giả lại chẳng hề kinh ngạc, chỉ lắc đầu.

“Sư huynh, đừng có lắc đầu nữa, phải tới thì có trốn cũng không xong, trốn không được gì giết sạch là được.” Sau khi múa đao có vẻ men rượu trên người hòa tượng say xỉn đã tan đi, không còn bộ dáng say khướt lúc vừa rồi.

Linh Quân và Bá Dong quay đầu lại nhìn sư phụ, rõ ràng hòa thượng này đã không phải người bọn họ có thể đối phó.

Người trong kiệu cười một tiếng:

“Lui lại đi. Chúng ta tới đây vốn là để tìm người, hôm nay người đã tự tìm tới, không cần phải đánh nữa.”

Hòa thượng say xỉn kia vác thanh giới đao lên vai, nhìn người trong kiệu hơi nhú mày nói: “Hóa ra là tên nam không ra nam nữ không ra nữ nhà ngươi.”

Người trong kiệu nghe hấn gọi vậy nhưng lại chẳng hề tức giận, vẫn cười ha hả: “Pháp Diệp Tôn Giả, đã mười hai năm rồi chúng ta không gặp nhau.”

“Hòa thượng, người muốn đi đến một nơi, không có tiền cũng không sao, Tiêu Sát ta có thể cho người vay. Chỉ cần sau chuyện này người trả lại gấp đôi là được, đương nhiên nếu không có tiền thì ta chịu thiệt một chút, có thể đem bí tịch ra bù lại cho đủ. Nhưng nếu người còn không biết cả đường đi nữa thì chúng

ta chẳng có cách nào cả. Nếu hai người chúng ta là người biết đường đã chẳng gặp phải các người.” Tiêu Sát lười biếng đặt mông ngồi xuống một tảng đá lớn ven đường, dáng vẻ không muốn đi nữa.

“Đánh đấm thì ta còn biết, chứ đường thì không biết.” Lôi Vô Kiệt cũng bất đắc dĩ gãi đầu một cái, nếu không phải không biết đường, hẳn đã chẳng chạy tới quán trọ nhỏ của Tiêu Sát trong ngày tuyết lớn khắp trời đất, cũng chẳng nhằm hướng hai lần liên tiếp sau đó khiến cho không tới được Tuyết Nguyệt thành.

“Không sao, ta đi hỏi vài người là được.” Vô Tâm lại chẳng hề hoảng hốt, kéo người ven đường định mở miệng hỏi: “Thí chủ, xin hỏi...”

Lại thấy người nó hoảng hốt xua tay, vừa lắc đầu vừa bỏ chạy.

“Tây Vực có ba mươi hai Phật quốc, cũng có khoảng bảy tám loại ngôn ngữ bất đồng, thế nhưng cái tiếng Quan Thoại Trung Nguyên mà người nói lại càng ít người biết.” Về mặt Tiêu Sắt đây khinh bỉ.

“Cái này... Thế thì làm sao cho phải.” Vô Tâm gãi đầu, chợt thấy trong quán rượu bên cạnh xuất hiện một hòa thượng, trong lòng sáng tỏ. “Ta muốn tới Đại Phạm Âm tự, đi theo hòa thượng này chẳng phải được rồi ư.”

“Vu Điền là Đại Phật quốc, cơ hồ trăm bước là có một chùa miếu, đi theo hòa thượng là có thể tới Đại Phạm Âm Tự của người?” Mặc dù ngoài miệng Tiêu Sắt buông lời khinh thường nhưng vẫn đứng lên. Tuy người bình thường sẽ không nói tiếng Quan Thoại nhưng chùa miếu lớn đâu sao cũng có một hai hòa

thượng biết nói tiếng Quan Thoại, nhờ bọn họ chỉ đường giúp tới Đại Phạm Âm tự, ngược lại cũng có khả năng.

Nhưng hòa thượng này... sao lại xuất hiện trong quán rượu? Đừng nói đây là Phật quốc Tây Vực mà việc khổ hạnh là phổ biến, cho dù trong đất Trung Nguyên, hòa thượng cũng không được phép ăn thịt uống rượu. Ít nhất có vài chỗ còn có lời giải thích “có thể ăn thịt tam tịnh”, nhưng rượu thì...

Hòa thượng này rất thuần thực cầm một vò rượu lên, ngửa đầu uống một hớp lớn khiến cả Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt trợn mắt há hốc mồm. Đây không chỉ là một hòa thượng uống rượu, hơn nữa... tửu lượng còn rất cao!

“Một vò rượu đó ở Tuyệt Lạc sơn trang của ta giá trị ba lượng bạc.” Tiêu

Sắt tặc lười lắc đầu, hấn nghiêng đầu nhìn sang phía Vô Tâm, lại thấy Vô Tâm hơi nhú mày, ánh mắt nhìn hòa thượng kia có vài phần kỳ quái, kỳ quái tới mức hoàn toàn không giống chính hấn.

“Sao vậy?” Tiêu Sắt hỏi hấn.

Vô Tâm không nói gì, chỉ giậm chân bước tới giờ tay định kéo bả vai hòa thượng uống rượu đó. Nhưng dường như hòa thượng đó đã phát hiện, nhắc vò rượu lên, tung người một cái đã nhảy lên nóc nhà, chẳng qua lão đảo như lúc nào cũng có thể ngã.

“Cao thủ!” Lôi Vô Kiệt thở dài nói, trong đầu hấn nghĩ mình ra giang hồ chuyến này quả không uống phí, cảm giác trên giang hồ này cao thủ như không cần tiền vậy. Tùy tiện kéo một hòa

thượng uống rượu trên đường cũng có thân pháp như vậy.

Nhưng Vô Tâm nhanh chóng rảo bước đi theo, hòa thượng kia xách vò rượu chạy như bay trên nóc nhà, tư thế chạy của hắn khá khó coi, loạn chà loạn choạng, như lúc nào cũng có thể giẫm hụt một cái rồi ngã từ trên nóc nhà xuống. Thế nhưng từ đầu đến cuối bóng người hắn vẫn rất linh hoạt, Vô Tâm gần như đạp lên không trung vẫn luôn kém hắn vài bước, có đuổi thế nào cũng không kịp.

“Chạy không?” Tiêu Sắt đột nhiên hỏi Lôi Vô Kiệt đang ngậy ra bên cạnh.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi gạt đầu cái rụp: “Chạy!” Nói xong cũng tung người lên một cái bay lên trên nóc nhà đuổi theo hai người kia. Tiêu Sắt giận tới

mức vừa đuổi theo sau lưng vừa mắng: “Ngu ngốc! Ta có bảo người chạy thi với bọn họ đâu? Ta hỏi người có muốn chạy trốn không cơ mà!”

Nhưng Lôi Vô Kiệt đã chạy tới mức húng khởi, do lần trước trong người trọng thương, chỉ có thể bị Vô Tâm kéo đi, hiện giờ rốt cuộc đã khởi, không nhận được muốn ganh đua cao thấp với Vô Tâm. Nếu là căn cơ khinh công của hắn lúc trước chắc chắn không cách nào đuổi kịp, thế nhưng sau ngày bị Vô Tâm dùng Lưu Chuyển Thuật gỡ mấy cái ở bờ sông, Lôi Vô Kiệt cảm thấy mình thổ nạp, hô hấp đều nhẹ nhõm hơn nhiều so với trước kia, sau vài cái tung người đã chẳng bị bọn Vô Tâm bỏ xa bao nhiêu.

Tiêu Sát nhanh chóng theo sau, miệng vẫn mắng luôn mồm: “Cái tên nhà người, thời cơ chạy trốn tốt biết bao.

Chẳng lẽ người định tự tay bắt hãn về à?
Người đánh thắng được hãn chắc?”

“Chẳng phải còn có người ư?” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái.

“Xì.” Tiêu Sắt cả giận nói: “Đã nói từ lâu rồi mà, ta không biết võ công!”

“Thế nhưng thân pháp khinh công này của người còn tốt hơn cả ta.”

Lôi Vô Kiệt ra vẻ không tin.

“Không biết võ công còn không học chút khinh công? Nếu không làm sao chạy trốn?” Tiêu Sắt lại đáp rất thẳng thừng.

“Thế nhưng hôm đó trong quán trọ... Người vung tay lên khiến cả mười mấy cánh cửa đều đóng lại.” Lôi Vô Kiệt nhớ lại cảnh tượng trong quán trọ, Tiêu Sắt

vung tay lên với khí thế bất phàm, lúc đó hẳn thật sự chấn động.

“Đó là cơ quan đã bố trí từ trước, chỉ để hù dọa một số người mà thôi.” Tiêu Sắt đáp rất thản nhiên.

“Cái này...” Tiêu Sắt lập tức xấu hổ, xem ra trên giang hồ không chỉ có nhiều cao thủ, kẻ lừa gạt cũng chẳng ít.

Hòa thượng xách vò rượu kia ném vò rượu trên tay về phía sau, tung người một cái nhảy vào một gian nhà. Vô Tâm đón lấy vò rượu kia, dừng bước, nhẹ nhàng đặt nó xuống, cúi người nhìn về phía dưới như đang suy nghĩ.

“Sao không đuổi tiếp?” Tiêu Sắt đuổi theo, nghi hoặc lên tiếng hỏi, tiếp đó hẳn nhìn theo ánh mắt Vô Tâm, không khỏi khen ngợi. “Ánh mắt tên hòa thượng nhà

người thật tinh tường, đuổi một lượt mà đến đúng nơi.”

Chỉ thấy bên dưới là một ngôi chùa quy mô không nhỏ, tấm biển trên cửa chùa viết bốn chữ rõ ràng - Đại Phạm Âm tự.

“Nếu đã đến, sao còn không vào?”
Lôi Vô Kiệt nhìn Vô Tâm đang ngăn người.

Vô Tâm ngậy ra một lúc, phục hồi tinh thần, lại biến về hòa thượng phong thái nhẹ nhàng, toàn thân đầy tà khí, cười nói: “Đúng vậy! Vào thôi!” Nói xong phất ống tay áo một cái, tung người vài cái hạ xuống trong chùa. Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát đương nhiên cũng đi theo.

Sau khi ba người hạ xuống lại phát hiện ngôi chùa này không như trong

tưởng tượng. Chỉ thấy giữa sân là một cỗ kiệu với phần đỉnh hoa lệ, bên ngoài cỗ kiệu là bốn người cường tráng vạm vỡ cùng hai thiếu niên mặt mũi tuấn tú, xem ra rất có khí phái của thế gia đại môn Trung Nguyên. Còn hòa thượng râu dài say xỉn vừa rồi đứng ở cửa đại điện, dáng vẻ tinh thần phấn chấn, tay nắm một thanh giới đao, khí thế bất phàm. Dường như hai phe đang giằng co, không ai dám bước lên trước một bước.

Chương 14

Nhất kiếm khô tuyết

a nói này Vô Tâm hòa thượng, sao đi theo người tới đâu cũng gặp nhiều cao thủ nhất đẳng như vậy? Hơn nữa hình như lúc nào cũng sắp đánh nhau đến nơi?” Giọng nói của Tiêu Sát gần như lộ vẻ tuyệt vọng.

“Cao thủ nhất đẳng? Đánh nhau?”
Lôi Vô Kiệt nhìn những người trong sân, dáng vẻ nóng lòng muốn thử.

Tiêu Sắt che trán: “Lôi môn dấu sao cũng là đại thế gia trên giang hồ, sao lại để ra một tên ngu ngốc như người...”

“Ai đến vậy?” Người trong kiệu quay lưng về phía bọn họ, chỉ nghe thấy có người đang nói chuyện chứ không thấy được bọn họ bèn lên tiếng hỏi.

“Sư phụ, là bọn họ. Đúng như trình thám đã nói, ngoài hòa thượng kia ra có hai thiếu niên mặc quần áo đỏ và mặc áo hồ cừu.” Linh Quân đáp.

“Ồ.” Người trong kiệu không lộ vẻ kinh ngạc, chỉ nhẹ giọng đáp.

“Tiêu Sắt, người xem tình huống ra sao?” Lôi Vô Kiệt phát hiện bầu không khí có vẻ khác thường bèn hỏi Tiêu Sắt.

“Rất rõ ràng, trước đó đám người bên cổ kiệu đang đánh nhau với đám hòa

thượng này, sau đó đánh được một nửa thì chúng ta tới.” Tiêu Sắt vẫn luôn quan sát nóc của cổ kiệu kia, đáp rất thờ ơ.

“Sau đó thì sao?” Lôi Vô Kiệt vẫn nghi hoặc.

“Sau đó bọn họ phát hiện, ơ, không cần đánh nữa, con cá lớn sẽ tới giờ đã tới!” Tiêu Sắt đáp chẳng vui vẻ gì.

“Cái lớn? Chỉ chúng ta à?” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hiểu ra.

“Không!” Tiêu Sắt kéo Lôi Vô Kiệt lại, nhẩy sang bên cạnh tránh xa Vô Tâm ra. “Cá lớn chỉ là hẩn thôi!”

Vô Tâm mỉm cười vỗ vỗ ống tay áo, nhưng lại không giống một hòa thượng ăn chay niệm phật, mà giống một đào kép chuẩn bị phấn son ra sân: “Làm phiền đại tổng quản chưởng hương đại

nội đi ngàn dặm xa xôi tới tìm tiểu họa thượng ta, thật vinh hạnh!”

Hai võ tăng hộ vệ nghe vậy kinh hãi, cùng nhìn về phía phương trượng, nhưng lão hòa thượng kia vẫn đứng đó lắc đầu. Hòa thượng râu dài lại chẳng hề kinh ngạc, chỉ sững sốt nhìn Vô Tâm.

“Quả nhiên là hắc...” Lúc này Tiêu Sát hơi nhíu mày.

“Đại tổng quản chưởng hương là ai?” Lôi Vô Kiệt vốn quen với những câu chuyện của các anh hùng trên giang hồ, lúc này lại thấy đầu óc mơ hồ.

“Hàng năm khi hoàng đế phía Bắc cúng tế, sau lưng hắc sẽ có bốn thái giám, một người trong đó cầm bảo kiếm trấn quốc, một người cầm ngọc tỷ truyền quốc, một người cầm điển tịch luật pháp, người cuối cùng bưng lư hương thanh

hoa. Bốn vị đại tổng quản này cùng với thái giám bạn học lớn lên cùng hoàng thượng, được gọi là ngũ đại tổng quản. Thái giám chưởng kiểm phụ trách canh phòng hoàng cung, thái giám chưởng ấn trợ giúp xử lý công văn, thái giám chưởng sách phụ trách cai quản điển tịch Tàng Thư lâu, còn thái giám chưởng hương mới được triều đại này thiết lập, phụ trách cai quản chùa chiền của hoàng gia. Mỗi người đều có quyền lực rất lớn, hơn nữa đều là cao thủ đại nội nhất lưu.” Tiêu Sắt nói.

“Tiêu huynh đúng là uyên bác!” Hiếm khi thấy Lôi Vô Kiệt gọi một tiếng Tiêu huynh chân thành.

“Ta là ông chủ của Tuyết Lạc sơn trang, mấy chuyện vặt vãnh giang hồ, lầu các triều đình, không gì ta không biết.” Tiêu Sắt lộ vẻ đắc ý.

“Vậy người nói xem người bên cạnh hoàng đế chạy xa như vậy làm gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

«Thái giám chưởng hương trên danh nghĩa là giám thị chùa chiền của hoàng gia, nhưng vị trí Hồng Lư Tự Khanh quản lý sự vụ Phật giáo, Đạo giáo đã để trống nhiều năm, thời gian vừa qua vẫn luôn do hấn kiêm nhiệm. Chùa chiền trong thiên hạ ko đâu ko nằm trong giám thị của hấn. Chẳng qua thật ko ngờ hòa thượng này lại quan trọng đến vậy, ngay thái giám chưởng hương cũng ko ngại đi xa ngàn dặm tới bắt hấn. Xem ra thân phận của hấn tuyệt đối ko chỉ đơn giản là đệ tử của Vong Ưu.» Khi Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt nói chuyện, rốt cuộc người trong kiệu cũng có hành động. Cho dù là lúc đối mặt với một đao uy thế vô thượng của hòa thượng râu dài kia người trong

kiệu vẫn không hề nhúc nhích, nhưng khi nghe thấy lời của Vô Tâm, rốt cuộc người trong kiệu cũng có động tĩnh. Hắc vừa di chuyển, đại hán đứng bên phải cổ kiệu cũng hành động theo, hắc cúi gập người trên đất, nhô lưng lên, người trong kiệu đi một đôi giày tím, giẫm lên lưng người cao to kia đi xuống.

Tiêu Sát hừ lạnh một tiếng.

“Người hừ cái gì...” Lôi Vô Kiệt nhìn người trong kiệu một cái, lập tức hiểu rõ. Tiêu Sát không muốn thua trong mọi chuyện, đặc biệt là không muốn thua kém về tướng mạo, nhưng người trong kiệu lại đẹp tới quá mức! Mặt mày như ngọc, phong độ lồi lạc, cặp mắt phượng mang theo vẻ quyến rũ khó tả thành lời, tuy rằng tóc mai hai bên đã hoa râm lộ ra tuổi của hắc, nhưng lại càng khiến hắc có thêm vẻ thần tiên. Một tay hắc

cầm chuỗi phật châu nhỏ và dài, ngón tay thon thả về nhẹ, một tay nâng thanh trường kiếm bên hông, như lúc nào cũng có thể rút kiếm.

“Đại tổng quản.” Vô Tâm chấp tay cúi đầu hành lễ.

“Đừng gọi đại tổng quản, chỉ có vị trong cung kia mới có thể gọi đại tổng quản.” Người nói cười khẽ, chỉ lên trời với vẻ thâm sâu.

“Cẩn Tiên công công.” Vô Tâm đổi cách xưng hô, vẫn rất cung kính.

Thế nhưng Cẩn Tiên công công vẫn không nhận, hắn cười lắc đầu một cái: “Người cung kính như vậy lại khiến ta không quen. Tà tăng áo trắng uống rượu trò chuyện vui vẻ với ta năm xưa đâu rồi?”

“Uống rượu nói chuyện vui vẻ?”
Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau một cái, chẳng trách Vô Tâm nhìn thấy hòa thượng say xỉn kia là sai bước đuổi theo, hóa ra là gặp người đồng đạo.

“Khi đó người tới tìm ta là để uống rượu, lần này người tới tìm ta là để bắt. Đâu có giống nhau.” Vô Tâm cười, con người lạnh lẽo.”

“Lệnh mà vị ở trong cung đã ra, ta không thể không nghe, nhưng ta vẫn có thể bảo vệ cái mạng này cho người.” Cẩn Tiên công công bước từng bước một về phía trước.

“Đi đến đây thôi.” Vô Tâm đột nhiên nói.

Cẩn Tiên công công dừng bước, nhìn Vô Tâm với vẻ hứng thú.

“Dọc con đường này, Tuyết Nguyệt thành, Cửu Long Tự, Hồng Lữ tự, thậm chí Thiên Ngoại Thiên đều tới tìm ta, mỗi người trong bọn họ đều nói sẽ không giết ta. Cho nên điều kiện mà người nói có vẻ không có gì đặc biệt.” Vô Tâm nói.

“Người của Thiên Ngoại Thiên gặp người rồi?” Thần sắc của Cẩn Tiên công công hơi đổi.

“Bạch Phát Tiên, Tử Y Hầu. Đều là người đã lâu không gặp.” Vô Tâm trả lời lạnh nhạt.

“Người không đi với bọn họ à?” Tay của Cẩn Tiên công công vẫn đặt lên chuôi kiếm.

“Ta còn tâm nguyện chưa dứt.” Ánh mắt Vô Tâm không biết vô tình hay cố

ý nhìn về phía sau lưng Cẩn Tiên công công.

“Xem ra ta lựa chọn chờ người ở đây không hề sai.” Cẩn Tiên công công cười nói.

“Lựa chọn của người không sai, nhưng chắc chắn người đoán sai ý định của ta.” Vô Tâm nói.

“Ồ? Không phải người tới giết hần à?” Cẩn Tiên công công quay người nhìn về phía hòa thượng râu dài.

“Phật Đà từ bi, người xuất gia đâu thể vọng động sát niệm.” Vô Tâm thản nhiên đáp.

“Ta không muốn động thủ với người.” Cẩn Tiên công công thở dài.

“Ta cũng không muốn. Thiên hạ đều

biết trong ngũ đại tổng quản, võ công của đại tổng quản đứng hạng hai, còn hơn một bậc so với đại tổng quản chưởng kiếm.” Vô Tâm nói.

“Nhưng vừa rồi người nói sai mất một câu rồi.”

“Vô Tâm ngu muội, dám hỏi là câu nào?”

“Tuyệt Nguyệt thành, Cửu Long tự, Thiên Ngoại Thiên, ta khác với bọn họ, nếu lần này ta không dẫn người đi được. Như vậy ta sẽ không hề do dự giết chết người!” Cuối cùng Cẩn Tiên công công đặt vững lên chuôi kiếm.

“Được!” Vô Tâm nhảy lên một cái, hai tay áo giương ra như cánh, trường bào phất phới như thần nhân. “Mời công công xuất kiếm!”

Rốt cuộc Cẩn Tiên công công cũng rút thanh kiếm của hắc ra, ngay khoảnh khắc hắc rút kiếm, mỗi người trong chùa đều có cảm giác lạnh lẽo thấu xương. Đó là một thanh kiếm bốc lên sương giá, mũi kiếm chỉ vào đâu, nơi đó lập tức đóng băng!

“Ta nhớ ra rồi! Ta từng nghe tới người này, hắc là...” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hô lớn. Đúng vậy, hắc từng nghe nói. Hắc được nghe người này không chỉ là nhân vật trong triều đình, hắc từng rất nổi danh trên giang hồ!

“Tay phải sát sinh, một kiếm vừa xuất, gió tuyết khô héo. Tay trái từ bi, niết nhẹ phật châu, hồn bay phách diệt.” Tiêu Sát gật đầu: “Khi còn là thiếu niên ngũ đại tổng quản từng nhận lệnh rời khỏi hoàng cung xông xáo giang hồ, mỗi

người đều có tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ. Đúng vậy, quả thật người từng nghe tới hần. Hần chính là Phong Tuyết Kiếm - Trầm Tĩnh Chu!”

Chương 15

Bát Phương Thiên Ma Vũ

Vô Tâm, người có lắm võ công kỳ kỳ quái quái, lần này dùng cái gì?” Cẩn Tiên công công cao giọng hỏi.

Vô Tâm cười không đáp, ống tay áo múa lên, toàn thân như hạc bay trong mây, bay nhẩy xoay vòng tại chỗ.

“Hòa thượng này đang làm gì vậy?”
Lôi Vô Kiệt nghi hoặc.

“Hắn đang...” Tiêu Sắt hơi ngạc nhiên một chút, trong giọng nói mang theo chút thán phục: “Khiêu vũ?”

“Được!” Cẩn Tiên công công khen ngợi một tiếng: “Ra là Thiên Ma Vũ! Chẳng qua điệu múa này phải do tám yêu ma cùng nhau nhảy múa mới đẹp mắt, một mình người thôi thì buồn tẻ quá.”

Vô Tâm không đáp lời, thân hình rảo bước quanh sân, nhưng bóng người càng ngày càng nhiều, mỗi bóng người màu trắng lại khiêu vũ với tư thế bất đồng, nhưng đều không thấy rõ được dung mạo.

“Một người... Hai người... Ba người... Tám người...” Lôi Vô Kiệt dụi mắt một cái, hắn từng đối mặt với Tàn Ảnh Kiếm của sát thủ Nguyệt Cơ, nhưng tám tàn

ảnh xuất hiện đồng thời, cao minh hơn xa Nguyệt Cơ. “Nhưng... khiêu vũ cũng có thể giết người à?” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng nói ra nghi hoặc của mình.

“Đừng có xem!” Tiêu Sát vội vàng quay lưng lại. “Hòa thượng này đúng là tà môn!”

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt nhú mày một cái.

“Tục truyền Thiên Ma Vũ là điệu nhảy tập thể của tám nữ nhân dưới gối Thiên Ma, là tà thuật bí truyền của Mật giáo. Nghe nói khi tám vị ma nữ cùng múa phong thái xinh đẹp tới cực điểm, yêu mị tới cực hạn, người thường chỉ nhìn một cái là lập tức bị đầu độc, cho dù trước mặt có vách đá vạn trượng cũng nhảy thẳng xuống. Người nhìn những

người khác trong sân đi!” Tiêu Sắt quát lên.

Lôi Vô Kiệt vội vàng nhìn lại, chỉ thấy hai võ tăng của Đại Phạm Âm tự đã nhắm mắt ngồi xuống, chấp hai tay cao giọng đọc kinh phật, phương trượng vẫn nhắm mắt lắc đầu. Còn thân sắc Bá Dong, Linh Quân cùng với bốn người cao to kia đều đã ngậy ngấn, thân thể rục rịch, bắt đầu từ từ nhảy múa theo dáng điệu của Vô Tâm.

“Cái này...” Lôi Vô Kiệt chưa từng thấy cảnh tượng nào quý dị như vậy.

“Sao ngươi còn nhìn?” Tiêu Sắt nghi hoặc. “Chẳng lẽ ngươi hoàn toàn không bị ảnh hưởng?”

“ta...” Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt nhìn tám Vô Tâm nhảy múa, chỉ cảm

thấy áo bào trắng bay phất phơ rất đẹp mắt. “Hình như đâu có gì đặc biệt?”

Sương kiếm trong tay Cẩn Tiên công công múa lên, từng luồng khí lạnh như cánh bướm vờn hoa, nhẹ nhàng bay tới, mỗi luồng lướt sát qua ống tay áo của Vô Tâm, không như đang tấn công Vô Tâm mà như đang trợ hứng cho Thiên Ma Vũ này.

“Hòa thượng, tuy Thiên Ma Vũ này có thể tái hiện tư thái mỹ lệ của tám đại ma nữ, thế nhưng ta làm thái giám đã hơn ba mươi năm, trong mắt ta, từ lâu rồi những thứ này chẳng khác gì đồng xương trắng, nhìn cũng chỉ thấy chán ghét. Có gì mới mẻ hơn không?”

Một người trong tám Vô Tâm kia đột nhiên hành động, bóng trắng lóe lên một cái đã tới trước mặt Cẩn Tiên công công,

tay phải xuất chiêu đả về phía hắn.

“Đại Sư Hồn Thủ! Người học được cả võ công trong Đại Bi Phú!” Trường kiếm của Cẩn Tiên công công vung lên, một luồng sương khí đánh trúng bóng trắng tấn công chính diện kia. Thế công của bóng trắng kia từ từ chậm lại, tới cuối cùng ngừng hẳn, xung quanh bốc lên khí lạnh, không ngờ đã bị đóng băng toàn bộ. Cẩn Tiên công công không buồn nhìn sang, quét ống tay áo sang, đánh hẳn nát bấy!

“Đừng giả bộ như vậy nữa, lấy bản lĩnh thật sự ra đi.” Cẩn Tiên công công nói.

“Đâu phải không lấy bản lĩnh thật sự ra? Công công người thân công cái thế, ta không phải đối thủ.” Giọng nói Vô Tâm đầy khổ sở.

“Không phải đối thủ?”

“Không phải!”

“Vậy thì chết đi!” Trường kiếm của Cẩn Tiên công công chỉ thẳng lên trời một cái, quát lớn. “Phá!”

Chỉ thấy sương khí tung hoành, xà ngang cửa sổ của chùa chiến đều phủ một lớp sương trắng, Tiêu Sắt không chịu nổi cố gắng quấn chặt áo hồ cừ trên người. Thân thể Lôi Vô Kiệt lại bốc lên hơi nóng bùng bùng.

“Người định làm gì?” Tiêu Sắt sững sốt nhìn hắn.

“Chúng kiến tỷ thí như vậy nhưng chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, thật đáng tiếc.” Lôi Vô Kiệt thở dài.

“Không biết điều. Người từng nghe

danh Trầm Tĩnh Chu, chắc cũng biết rõ cuộc kiếm của hắn đáng sợ tới mức nào.”
Tiêu Sát nói.

«Đương nhiên biết, mười bảy tuổi mới bước chân vào giang hồ, một mình khiêu chiến ngũ đại kiếm phái. Đầu tiên là trong hai trăm chiêu chiến thắng chưởng môn Cô Ảnh Kiếm phái Trác Tự Tại và chưởng môn Vân Tê Kiếm phái Dịch Thủy Hồng, sau đó lại dùng ba trăm chiêu đánh bại các chủ Thiên Kiếm các Hạ Khôi. Khi khiêu chiến Thương Lôi Kiếm Hiên Phó Thanh Phong, Phó Thanh Phong được xưng khoái kiếm đệ nhất thiên hạ, chưa bao giờ quyết đấu dùng quá mười kiếm, nhưng mới xuất tới kiếm thứ tám đã bị đánh bay Kinh Lôi kiếm trong tay. Chỉ khi đến chỗ tông chủ Thiên Thủy Kiếm tông Tiêu Xuân Thủy, Trầm Tĩnh Chu đánh đến năm trăm chiêu

vẫn ko cách nào thủ thắng, bèn thu kiếm rời đi. Thế nhưng Tiêu Xuân Thủy thành danh đã hơn hai mươi năm, Trầm Tĩnh Chủ chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi. Lúc đó toàn bộ Giang hồ đều lan truyền truyền thuyết của hắn. Có người nói tuy hắn là nam nhưng gương mặt có phong thái của thiên nhân, khi xuất kiếm áo bào trắng bay phất phơ, sương khí tung hoành, không biết có bao nhiêu thiếu nữ hoài xuân trong phòng ấm ái mộ hắn. Ta nghe nói có một bài thơ tả hắn: ‘Như có tiên nhân từ trời xuống, một kiếm xuất ra gió tuyết khô.’ Thế nhưng hắn chỉ xuất hiện trên giang hồ ba năm sau đó biến mất, cũng không ai nghe được tin tức của hắn.» Lôi Vô Kiệt thuộc lầu lầu những điển tích giang hồ này.

“Năm đó Trầm Tĩnh Chu mười bảy tuổi, còn hòa thượng này, hình như hiện

giờ cũng mười bảy tuổi.” Tiêu Sắt nói thâm sâu.

Chỉ trong chớp mắt bảy Vô Tâm đã hợp lại làm một, Vô Tâm chấp tay nhắm nghiền hai mắt, trường bào trên người, phát châu trên cổ tất cả đều bay lên, miệng nhanh chóng tụng niệm Phạm văn. Cẩn Tiên công công đã xuất kiếm đâm ra, trên thân kiếm mang theo uy thế vô thượng!

“Cẩn Tiên thật sự muốn giết hửn!” Tiêu Sắt nhíu mày một cái.

Nhưng Vô Tâm lại chột mở mắt, trước mặt hửn hiện lên hư ảnh chuông đồng to lớn, chiêu kiếm của Cẩn Tiên công công xuyên qua chuông đồng nhưng ngừng lại trước ngực Vô Tâm một tấc.

“Bàn Nhược Tâm Chung.” Mặc dù

kiếm của Cẩn Tiên công công đã dừng lại nhưng kiếm khí không ngừng, một luồng sương lạnh quét về phía trán của Vô Tâm.

“Vô cùng bàn nhược tâm tự tại, ngũ mạc động tĩnh thể tự nhiên.” Vô Tâm nhỏ giọng nói, thân thể ngửa ra tạo thành một tư thế mà con người gần như không thể làm nổi, làn sương lạnh kia lướt sát qua chính giữa trán của hắn.

“Hòa thượng, hỏi người một câu cuối cùng. Có đi theo ta hay không?” Cẩn Tiên công công thở dài.

“Người nói câu này cứ như muốn bỏ trốn với ta vậy. Mặt của hòa thượng ta đỏ lên rồi này, cái tên thái giám không đứng đắn nhà người.” Vô Tâm cười nói.

Cẩn Tiên công công sững sốt một

chút, cười nói: “Hòa thượng thú vị như vậy, giết chết thật đáng tiếc.”

“Muốn giết ta! Không dễ như vậy đâu!” Trong mắt Vô Tâm lóe lên ánh sáng màu tím, vô cùng yêu mị.

“Tâm Ma Dẫn? Đây là võ công khiến cả Vong Ưu cũng nhập ma?” Cẩn Tiên công công sững sốt một chút, nhìn vào đôi mắt kia, cảm thấy như suy nghĩ toàn thân đều đang tiêu tán...

Một trận hỏa hoạn cháy suốt một ngày một đêm, người trong cả thành trì đều đang kêu khóc, cha đứng trên tường thành giờ kiếm gào thét nhưng lại bị một mũi tên bắn ngã. Hắn cảm thấy tuyệt vọng chưa từng thấy, tất cả thân nhân đều mất mạng trong trận hỏa hoạn này, thành sẽ bị phá rất nhanh, đến lúc đó thiết kỵ của Đại Lương sẽ phá tan mảnh đất này, hắn

sẽ bị buộc roi ngựa vào cổ, bị kéo lê đến chết. Nghe nói binh sĩ của Đại Lương hết sức tàn nhẫn, cho dù mình chết rồi bọn chúng vẫn sẽ lột da mình ra... Chết đây khuất nhục như vậy, chẳng bằng tự mình giải thoát. Hắc nhìn thanh đoản kiếm trong tay.

Chẳng thà giải thoát như vậy đi... Một giọng nói nhẹ nhàng thốt lên.

Hắc đột nhiên mỉm cười.

Thần sắc trong mắt vốn từ từ tiêu tan lại ngưng tụ, ảo cảnh chậm rãi biến mất, Cẩn Tiên công công trở lại trong hiện thực, hắc nhìn kiếm trong tay mỉm cười: “Đã rất lâu rồi không nhớ lại ngày đó, khi đó đúng là đứa trẻ hèn nhát.”

Vô Tâm mỉm cười sâu thẳm: “Lòng của công công vững như đá tảng.”

“Người từng nghe tới Côn Luân chưa, đó là một nơi rất rất lạnh, quanh năm có tuyết rơi, tuyết rơi xuống cả ngàn năm đều không tan chảy. Ta ở nơi đó luyện kiếm sáu năm, trong lòng đã sớm lạnh lẽo như tuyết ở núi Côn Luân. Đối với ta Tâm Ma Dẫn không có tác dụng gì.” Cẩn Tiên công công nói: “Chết đi!”

Cẩn Tiên công công gầm lên một tiếng, hư ảnh chương đồng trước mặt Vô Tâm lập tức bị kiếm của hắn đánh cho chia năm xẻ bảy. Nhưng Vô Tâm không hề lui bước mà giậm chân lao tới đối mặt, hai tay áo múa lên, lại xuất chiêu đánh bay hắn ra ngoài. Cẩn Tiên công công không hề hoảng hốt, tung người trên không trung, hạ xuống trước mặt Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát: “Tiểu Vô Tâm, người không phải đối thủ của ta, sao không để hai vị tiểu hữu của người hỗ trợ?”

Lôi Vô Kiệt ngậy ra một chút rồi lập tức xuất quyền đánh ra.

Tiêu Sắt kêu lên: “Đừng!”

“Vô Phương Quyền của Lôi gia, được!” Thân hình của Cẩn Tiên công công lóe lên, chiêu quyền của Lôi Vô Kiệt đánh vô ích, Cẩn Tiên công công đã về đứng bên cạnh cổ kiệu có nóc kia.

“Lương phong suất dĩ lệ, du tử hàn vô ý.” Cẩn Tiên công công nhỏ giọng đọc câu thơ.

(Gió lạnh thổi mạnh quá, Người du tử lạnh không có áo.

Đây là câu thơ trong ‘Cổ thi thập cửu thủ’.)

Chương 16

Thánh tăng lắc đầu

Vô Tâm cau mày, không hiểu ý hắn khi đột nhiên đọc bài thơ này.

Lôi Vô Kiệt thở dài một tiếng, vừa rồi nhìn qua chỉ là đánh một quyền mà không tác dụng gì, thế nhưng trên thực tế ngay khoảnh khắc ra quyền, hắn phải tránh né ít nhất ba luồng kiếm khí của Phong Tuyết kiếm. Hắn cảm thấy gò má

đau nhói, lau nhẹ một cái, chạm thấy một vết máu, hấn vẫn bị thương.

“Tùy tiện xuất thủ với Phong Tuyết Kiếm, người điên rồi à? Vừa rồi nếu Cẩn Tiên có ý giết người, giờ người đã là một người chết rồi.” Tiêu Sắt dựa vào cột cửa, lưỡi biếng nói.

Hòa thượng râu dài vẫn luôn đứng ngoài cuộc hiện giờ lại bước lên trước một bước.

“bày trận!” Linh Quân kêu lên một tiếng, Bá Dong và bốn người cao to chưa hề xuất thủ kia cũng rút binh khí của mình ra, vây quanh Cẩn Tiên công công chuẩn bị bày trận.

“Không cần, chúng ta đi.” Cẩn Tiên công công tra kiếm vào vỏ, gần như không nhìn Vô Tâm tới một cái, trực tiếp

đi vào trong kiệu. Bốn người cao to lập tức thu hồi binh khí, đồng loạt nâng kiệu lên.

Mặc dù Linh Quân và Bá Dong không hiểu vì sao nhưng sau khi nhìn nhau cũng lập tức thu kiếm trong tay lại.

«Khởi kiệu!» Linh Quân la lớn.

Trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người ở đây, bọn họ nâng cỗ kiệu, trực tiếp đi ra cửa Đại Phạm Âm tự.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Sao đột nhiên lại bỏ đi?” Lôi Vô Kiệt không hiểu, nhìn về phía Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt lười biếng lắc đầu một cái: “Làm sao ta biết được. Chắc là ăn một quyền của người, cảm thấy không phải đối thủ cho nên vàng bỏ trốn.”

Lôi Vô Kiệt sửng sốt một chút, sờ lên vết thương còn đang đau nhói: “Ta cũng hy vọng lời người vừa nói là thật...”

Khi cổ kiệu có đỉnh kia đi qua bên cạnh Vô Tâm, Vô Tâm nghe thấy Cẩn Tiên công công nhỏ giọng nói: “Tiểu Vô Tâm, người của Thiên Long tự đang đuổi tới đây, muốn trốn thì mau trốn đi.”

Vô Tâm nghe vậy thần sắc không thay đổi, chỉ mỉm cười nói: “Không trốn nổi.”

“Ừ, mạng của người có thể trốn thoát, nhưng mạng của người trốn cũng không thoát.” Cẩn Tiên công công nói xong câu trước sau không ăn nhập này, không nói gì nữa, cổ kiệu có nóc kia cứ thế bước ra cửa của Đại Phạm Âm tự.

“Sư phụ, sao lại đột nhiên bỏ qua?

Rõ ràng hòa thượng kia không phải đối thủ của ngài.” Sau khi ra khỏi Đại Phạm Âm tự, rốt cuộc Bá Dong không nhìn nổi hỏi.

“Hòa thượng kia đã luyện thành ba mươi hai môn mật thuật của La Sát Nội Đường, không dễ đối phó như vậy đâu. Nhưng... Linh Quân, lấy bút tới đây cho ta, ta muốn gửi thư cho đại tổng quản!” Cẩn Tiên công công đột nhiên nhấn mạnh.

Linh Quân chưa từng nghe sư phụ nói với giọng lo âu như vậy, vội vàng lấy giấy bút từ sau kiệu ra, cung kính dâng lên.

Thế nhưng Cẩn Tiên công công nhận lấy, viết được vài chữ lẻ tẻ trên giấy rồi buông bút, sau khi trầm tư một lát lại xé tan tờ giấy kia thành từng mảnh, miệng

lắm lắm: “Không được, không thể đưa thư, nếu đưa thư bị những người khác thấy...”

Bá Dong và Linh Quân nhìn nhau, Cẩn Tiên công công luôn nổi danh về ưu nhã lạnh nhạt, thay mặt Hồng Lư Tự bao năm như vậy, cho dù gặp đại điển tế thiên cũng chưa bao giờ rối loạn như vậy. Trong ngôi chùa vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà bọn họ không nhận ra, khiến cho Cẩn Tiên công công chấn động lớn đến vậy.

“Không được! Linh Quân, người lập tức tới dịch trạm gần đây nhất chọn một con ngựa tốt cho ta, ta phải nhanh chóng trở về đế đô, tự mình gặp đại tổng quản!” Cẩn Tiên công công ném giấy bút đi, nói.

Cao thủ trong năm hạng đầu của đại nội, tổng quản chưởng hương trong ngũ

đại tổng quản với địa vị gần với đại tổng quản, không ngờ lại muốn tự mình đi ngựa cả ngàn dặm về đế đô, chỉ vì báo một tin tức? Tin tức gì mà quan trọng đến vậy?

“Xin nhận lệnh!” Linh Quân không dám nghĩ nữa, tung người một cái lập tức lên đường.

Cẩn Tiên công công thở dài, rốt cuộc tâm trạng cũng dần dần bình ổn lại. “Lương phong suất dĩ lệ, du tử hàn vô ý.” Hẩn thì thảo đọc lại câu thơ này.

Sau khi dám người Cẩn Tiên công công rút lui khỏi Đại Phạm Âm tự, Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đứng dậy đi tới bên cạnh Vô Tâm, Lôi Vô Kiệt hỏi: “Vô Tâm, rốt cuộc người tới Đại Phạm Âm tự là muốn tìm ai?”

“E rằng là hòa thượng say xỉn vừa rồi?” Tiêu Sắt đoán.

Hòa thượng say xỉn râu dài vừa rồi chậm rãi bước tới, tay xách thanh giới đao, khí thế hung hãn. Ánh mắt Tiêu Sắt lạnh lẽo: “Cẩn thận. Võ công của hòa thượng này không kém hơn Cẩn Tiên bao nhiêu.”

Vô Tâm lắc đầu một cái, đẩy Lôi Vô Kiệt đang ngăn cản trước mặt sang một bên, đi về phía hòa thượng kia, hai người tới cách nhau ba bước mới dừng lại.

“Người trưởng thành rồi.” Hòa thượng râu dài lên tiếng than thở.

“Phí lời, đã mười hai năm trôi qua.” Vô Tâm có vẻ rất quen thuộc với hòa thượng râu dài này, cười mắng: “Chẳng lẽ vẫn là đứa bé năm tuổi khi đó?”

Hòa thượng râu dài cũng cười nói: “Người còn nhớ được bao nhiêu chuyện của hồi năm tuổi?”

“Nhớ rất nhiều, nhớ lúc đó hay cười trên vai người, kéo râu của người. Còn nhớ khi đó người còn chưa xuất gia, thủ đoạn Toái Không Dao chơi tới xuất thân nhập hóa, ta đòi học của người. Còn nhớ gì nữa nhỉ?” Ánh mắt Vô Tâm đột nhiên lạnh băng: “Nhớ người phản bội cha ta hả?”

Trong lòng Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát đều cả kinh, trong khoảnh khắc đó Vô Tâm bộc lộ sát khí chưa từng có, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

“Ta vẫn luôn suy nghĩ, liệu khi trưởng thành người có tới giết ta hay không. Ta hỏi Vong Ưu đại sư, hắn nói mọi việc trên thế gian đều có nhân quả, nói một

tràng giáo lý nhà Phật. Nhưng ta là hòa thượng giả, không hiểu được những đạo lý đó. Sau đó ta lại nghĩ, nếu người tới giết ta, ta làm gì được đây. Có lẽ là đưa thanh đao cho người.” Hòa thượng râu dài vung thanh giới đao trên tay lên, thanh giới đao vẽ thành một đường vòng cung trên không trung, rơi xuống trước mặt Vô Tâm, phân nửa thân đao cắm vào mặt đất.

Bàn tay Vô Tâm chạm nhẹ vào cán đao nhưng lại không nhổ lên: “Lão hòa thượng nói với ta phải có lòng từ bi, bây giờ ta là tăng nhân, đâu thể khai sát giới loạn được. Yên tâm, ta không giết người.”

Hòa thượng râu dài lắc đầu một cái: “Ta lại hy vọng người tới để giết ta, người không giết ta, chúng tao có chuyện càng phiền phức đang cần ta.”

“Không phiền phức, chẳng qua muốn người giúp ta làm một tràng pháp sự.”

“Làm tràng pháp sự? Ta chỉ là một hòa thượng giả, bao năm như vậy còn chẳng đọc được quyển kinh nào.”

“Không phải mời mình người làm, ta muốn toàn bộ Đại Phạm Âm tự giúp ta làm tràng pháp sự này.”

Đại Phạm Âm tự là quốc tự của nước Vu Điền, do hôm nay có đại địch xâm phạm cho nên đại đa số hòa thượng nấp trong Tụng Kinh đường ở hậu viện. Nếu điều động tất cả hòa thượng chỉ ít cũng phải hơn ba trăm người, e rằng chỉ có quốc chủ nước Vu Điền mới có tư cách làm một pháp sự phô trương như vậy.

Nhưng hòa thượng râu dài chỉ hơi ngậy ra một chút rồi quay đầu sang nhìn phương trượng Pháp Lan Tôn Giả, gọi một tiếng: “Sư huynh!”

Pháp Lan Tôn Giả kia chợt giật mình một cái, mở mắt với vẻ mê mang, nhìn hòa thượng râu dài, khóe miệng còn vết nước miếng chưa khô. Hóa ra vừa rồi kiểm khí tung hoành trong chùa, đánh một trận thật lớn, nhưng Pháp Lan Tôn Giả này giả bộ lắc đầu lia lịa, thực chất thì lén lút ngủ gật từ lâu.

“Cao nhân!” Lôi Vô Kiệt không khỏi giơ ngón tay cái. hết sức tán thưởng đối với vị tôn giả chỉ biết lắc đầu kia. Người này giống hệt như cao tăng trong những truyền thuyết giang hồ mà hắn nghe được. Chẳng qua trong truyền thuyết cao tăng đối mặt với nguy cơ hay kiếp nạn lớn vẫn có thể thiền định, còn tôn

giả nầy, dứt khoát coi thiền định thành ngủ gật...

“Sư huynh, sư đệ có chuyện muốn nhờ.” Hòa thượng râu dài cao giọng nói.

Pháp Lan Tôn Giả giơ tay lau nước miếng trên khóe miệng, gật nhẹ đầu.

“Ta cần làm một tràng pháp sự, có lẽ cần khoảng ba trăm hòa thượng của người.” Hòa thượng râu dài chẳng hề khách khí.

Nhưng thần sắc Pháp Lan Tôn Giả vẫn không hề thay đổi, nghe vậy chỉ mỉm cười, lại gật đầu một cái.

“Người là người bạn duy nhất còn sót lại trên đời của lão hòa thượng, để người tới chủ trì tràng pháp sự này cũng coi như báo đáp bao năm lải nhải của ông ấy.” Vô Tâm cười một tiếng, quay người

lại: “Ngày mai ta chờ người ở nơi đó.”

“Vậy sau ngày mai thì sao?” Hòa thượng râu dài hỏi.

“Sau ngày mai, đợi mai ta sống được rồi hẵng nói.” Vô Tâm không hề quay đầu, tung người một cái đã hạ xuống trên tường của chùa: “Ngày mai làm xong chuyện pháp sự thì người đi đi, mười hai năm trước bọn họ ép người cuốn vào trong chuyện này, mười hai năm sau, người không thể giẫm lên vết xe đổ nữa.”

“Ta nói này, Lôi Vô Kiệt... người có phát hiện không, lần nào hòa thượng Vô Tâm kia đi cũng không định dẫn chúng ta theo?” Tiêu Sắt lặng lẽ nói.

“Ta cũng phát hiện...” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái.

“VẬY RỐT CUỘC VÌ SAO HAI CON TIN CHÚNG TA... LẠI PHẢI MẶT DÀY MÀY DẠN ĐI THEO?”
Tiêu Sắt nghiêng đầu hỏi Lôi Vô Kiệt.

“Cũng đúng, hay là trực tiếp đi tìm Đường sư huynh đi.” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt không cố đi theo nữa.

Ngay khi hai người coi như đạt được một lần nhất trí hiếm thấy, trên bức tường ngôi chùa kia lại có một cái đầu tuần tú ló lên, cái đầu nháy mắt một cái với Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt: “Sao hai vị nhân huynh còn không đi theo? Giờ chúng ta phải tới một nơi rất xa, phải thuê mấy con ngựa. Ta đâu có mang tiền.”

“Tên hòa thượng tà môn này!” Tiêu Sắt chỉ có thể tức tối mắng một tiếng.

Chương 17

Hòa thượng hào hoa phong nhã

Nơi rất xa mà Vô Tâm nói chẳng qua chỉ là một ngọn núi nhỏ ngoài thành cách đó không xa, trên núi có một ngôi miếu cũ nát, chữ trên đó đã mờ nhạt không còn rõ nét, tượng Phật Đà trong miếu cũng rơi mất cánh tay, dường như đã rất lâu rồi không có ai tới ngôi miếu này. Vô Tâm ngồi một mình trên nóc miếu, áo bào trắng phất phơ, lặng lẽ ngáy người nhìn nước Vu Điền phía xa.

“Đang nhìn gì thế?” Lôi Vô Kiệt nhảy lên hỏi.

“Người xem nước Vu Điền kia.” Vô Tâm chỉ tòa thành cách đó không xa.

“Sao nào?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Có nghèo không?” Vô Tâm hỏi.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Đúng vậy, thành Tam Cổ mà bọn họ tới mấy hôm trước sầm uất như vậy, càng không nói tới tòa thành tự do Tất La ở nơi biên giới, nhưng tới nước Vu Điền, hắn chỉ thấy một số dân bản địa nghèo đói cùng tăng lữ khổ hạnh.

“Lão hòa thượng lại nói hắn rất muốn về nơi đây.” Vô Tâm nhỏ giọng nói.

Nhất thời, Lôi Vô Kiệt không hiểu ý tứ trong lời nói của Vô Tâm, chỉ nhỏ giọng đáp: “Ừ.”

“Lão hòa thượng sinh ra ở nước Vu Diên này, khi sáu tuổi ông ấy đã tinh thông giáo lý nhà Phật, khi luận pháp với chủ trì Đại Phạm Âm Tự là Hư Vọng Pháp Sư đã từng đưa ra nghi hoặc: Quốc gia mà ta ở nghèo khó như vậy, gương mặt mọi người đều không có nụ cười, cái gọi là cầu đạo vì sao lại đau khổ như vậy? Chẳng lẽ con người vì trải qua khổ nạn mới tới thế giới này ư?”

“Vậy Hư Vọng Pháp Sư trả lời ra sao?”

“Hư Vọng Pháp Sư nói, hoa nở thì sáng lạn, hoa tàn cũng thường thấy, trăm thế đời người, thế sự xoay vần, đâu thế nào cả đời không buồn rầu lo âu, vạn sự đều vui vẻ. Đời người vô thường, có đau khổ mới có vui vẻ, hai bên là cộng sinh.”

“Nghe không hiểu.” Lôi Vô Kiệt thản nhiên đáp.

“Lão hòa thượng cũng nghe không hiểu, cho nên khi sáu tuổi hấn rời khỏi Vu Điền, cầu đạo khắp tứ xứ, mãi tới khi bốn mươi tuổi giảng đạo thi pháp tại Hàn Sơn tự. Nhưng nghi hoặc trong lòng hấn chưa bao giờ được giải đáp, nếu giết một người có thể cứu ngàn vạn người, thế nhưng người này vốn vô tội, người có giết hay không?”

“Cái này...” Lôi Vô Kiệt do dự một hồi vẫn không biết nên trả lời sao.

“Cần thì ta giết.” Tiêu Sắt ngồi trên bậc thang phía dưới nói thâm sâu.

“Khi ta còn bé có một lần ta nằm mơ, cảm thấy có một người đứng trước mặt ta, trong lúc hoảng hốt mở mắt ta

phát hiện là lão hòa thượng đang cầm đao đứng đó. Hắc muốn giết ta nhưng không hạ thủ được, cuối cùng bèn bỏ đi. Sau đó hắc mở La Sát Đường ra, muốn ta từ Ma nhập Phật, nhưng trong lòng hắc vẫn không biết như vậy là đúng hay sai, cho nên cuối cùng chỉ một suy nghĩ sai lầm mà nhập vào Ma đạo.” Vô Tâm than thở.

“Ta nghĩ, ta biết đại khái người là ai rồi.” Tiêu Sát đột nhiên nói.

“Tiêu huynh đệ hiểu nhiều biết rộng, ta cũng cảm thấy rất hứng thú với Tiêu huynh, nhưng không đoán ra lai lịch của người.” Vô Tâm mỉm cười.

“Người họ Diệp.” Tiêu Sát nói chắc nịch.

“Đúng vậy, người đoán không sai,

trước khi gia nhập môn hạ Hàn Sơn tự, đúng là ta họ Diệp. Ta tên là Diệp An Thế, là con trai của Diệp Đình Chi.”

“Diệp Đình Chi? Tông chủ Ma giáo!”
Lôi Vô Kiệt cả kinh.

“Người có thể khiến cho Thiên Ngoại Thiên, Tuyết Nguyệt thành, Thiên Hạ Phật tông, thậm chí triều đình coi trọng như vậy, ta nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể liên quan tới Diệp Đình Chi.”

“Thiên Ngoại Thiên là cái gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Mọi người đều biết mười hai năm trước Ma giáo đông chinh, sinh linh một vùng đổ than, nhưng người thật sự hiểu Ma giáo không nhiều. Ma giáo thực chất là gọi chung của ba mươi mấy giáo phái ngoại vực lớn lớn nhỏ nhỏ, trong đó

nhánh quan trọng nhất chính là Thiên Ngoại Thiên. Tông chủ Ma giáo đời trước Diệp Đỉnh Chi chính là thủ tọa của Thiên Ngoại Thiên. Sau khi Ma giáo đông chinh thất bại đã lập ước định với võ lâm Trung Nguyên, trong mười hai năm không đặt nửa bước chân vào lãnh thổ Đại Huyền. Nghe nói trong ước định này còn bao hàm một người mấu chốt, người mấu chốt này được một người thần bí nhận nuôi, thời hạn cũng là mười hai năm. Chắc hẳn là người?” Tiêu Sắt nói.

“Là ta, năm đó ta năm tuổi, theo cha cùng đông chinh. Sau đó được Vong Ưu nhận nuôi, hôm nay thời hạn mười hai năm đã đến, đúng ra ta nên trở lại Thiên Ngoại Thiên. Nhưng sau khi thả ta đi, ai biết Ma giáo có kéo nhau trở lại lần nữa không, cho nên có người muốn phế bỏ võ công của ta, có người muốn giam giữ

ta, cũng có người muốn giết ta.” Vô Tâm nói.

“Còn người thì sao, người muốn thế nào?”

“Ta muốn trở lại Hàn Sơn tự, tiếp tục nghe lão hòa thượng kia tụng kinh.” Vô Tâm cười một tiếng.

Tiêu Sắt sững sốt một hồi, đứng lên, khoanh tay trong ống tay áo, đi về phía trước vài bước, nhìn nước Vu Điền phía xa, nhỏ giọng nói: «Sinh ra đâu sống đủ trăm tuổi, mà nổi âu sầu tới ngàn năm.» (“Sinh niên bất mãn bách, thường hoài thiên tuế ưu.” - Bài thơ khuyết danh có gốc từ «Tây môn hành» thuộc Hán nhạc phủ.)

“Đến thời hạn mười hai năm, tất cả mọi người đều sẽ hành động, lão hòa

thượng không ngăn cản được những người này cho nên lo âu tới mức phát điên rồi.” Vô Tâm nói.

“Người ban nãy là Toái Không Dao - Vương Nhân Tôn đúng không?” Tiêu Sát hỏi.

“Đúng vậy, Toái Không Dao - Vương Nhân Tôn là bạn chí thân của phụ thân ta khi còn sống, hắn là đệ tử Thiên Sơn phái, khuyên cha đừng đông chinh nhưng không thành công. Cuối cùng hắn vốn định bỏ đi nhưng lại bị sư môn bức ép tham gia một trận chiến tiêu diệt Ma giáo. Sau trận chiến đó hắn lấy lý do đã báo đáp tình nghĩa của sư môn, ra khỏi Thiên Sơn phái, bá Hư Vọng Đại Sư của Đại Phạm Âm tự làm thầy. Nếu lúc đó hắn không rút khỏi sư môn, giờ hắn đã là chủ môn Thiên Sơn phái.” Vô Tâm nói.

“Cũng là người trọng tình trọng nghĩa.” Lôi Vô Kiệt gật đầu khen.

“Ngày mai người sẽ chết.” Tiêu Sát đột nhiên thốt lên một câu như vậy. “Bây giờ người nên tìm một con ngựa tốt, thúc ngựa không dừng vó chạy về phía tây.”

“Nếu ta muốn chạy, trong Mỹ Nhân trang ta đã chạy được rồi.” Vô Tâm cười một tiếng: “Ta nói ta còn có việc chưa làm xong, đó là vì trước kia lão hòa thượng luôn nói mình muốn về nơi đây, giờ hẳn đã không còn thi thể nhưng ta muốn dẫn hồn phách của hắn trở lại.”

“Ngày mai là đại pháp sự ba trăm tăng nhân, ắt sẽ kinh động toàn bộ nước Vu Điền, Cửu Long tự cách đây không xa. Đến lúc đó có bao nhiêu cao thủ chạy tới như vậy, người có lòng tin không?”

“Chuyện của ngày mai, để mai hẵng nói.” Vô Tâm đứng dậy, tặng bào màu trắng phát phơ giữa không trung.

“Nhưng có một điều ta vẫn không nghĩ ra.”

“Ồ? Người biết Thiên Ngoại Thiên, biết Vương Nhân Tôn, thậm chí còn biết Cẩn Tiên công công từng là Phong Vũ Kiếm - Trầm Tĩnh Chu danh chấn giang hồ, ta còn tưởng người nắm mọi thứ trong lòng bàn tay.”

“Điều duy nhất ta không hiểu là, sao người lại muốn dẫn theo hai người chúng ta? Chúng ta vốn là người không liên quan gì tới chuyện này cơ mà.” Tiêu Sắt nói.

“Đúng vậy! Nếu hãn thật sự cần người giúp đỡ, đáng lẽ ra nên tìm hai cao

thủ của Thiên Ngoại Thiên kia à?” Lôi Vô Kiệt cũng hỏi.

“Không phải đã nói rồi sao, ta thiếu tiền. Các người một người mặc áo lông cừu ngàn vàng, một người mặc áo phượng hoàng lửa, xem ra rất có tiền.” Vô Tâm đáp rất chân thành.

“Cái tên hòa thượng nhà người, dưới cuống lưỡi cứ như có một ngàn câu nói dối, lúc nào cũng có thể chuẩn bị bung ra.” Tiêu Sắt không biết phải làm sao.

“Riêng điều này, hai người các người lại rất giống nhau.” Lôi Vô Kiệt lầm bầm.

Vô Tâm đi về phía trước vài bước, đi thẳng tới bên mái hiên mới ngừng lại, đột nhiên rũ ống tay áo một cái, tấm ánh trắng lạnh lẽo, ngửa mặt lên trời cười lớn, ống tay áo bay phất phơ, lại đón gió bay lượn.

“Ta muốn cưỡi gió, hướng bắc bay
Hiên Viên tuyết lớn, bão đoạ đày
Ta muốn mượn thuyền mà đông tiến
Còn ai đón gió, đứng mê say
Ta muốn tung hoành vạn dặm mây
Rồng ngâm khiêu khích, ta chẳng
rầy
Côn Luân tắm ánh dương phơi phới
Tận cùng ngấm biển, núi với cây
Chim kia theo gió về tổ ấm
Dặm xa hun hút, hướng nào bay?”

Vô Tâm thu ống tay áo cúi đầu nhìn xuống dưới, lúc này Tiêu Sắt cũng ngẩng đầu nhìn hắn, khoảnh khắc đó hai người đều như thấy được chính mình trong mắt nhau!

“Ta sẽ không chết, ta còn muốn tới rất nhiều nơi.” Vô Tâm nói rất nghiêm túc.

Chương 18

Thần thông La sát đường

Lúc này trông người mới giống một cao thủ.” Tiêu Sát chuyển ánh mắt sang hướng khác, miễn cưỡng nói.

“Cao thủ hay không cao thủ không quan trọng, mấu chốt là ngày mai phải còn sống.” Vô Tâm cũng đưa mắt nhìn về phía trước: “Còn nữa, người đoán không sai, ta lựa chọn các người đúng là có nguyên nhân của ta.”

“Nguyên nhân gì?” Tiêu Sắt hỏi.

“Khi ta tu luyện thành công Tâm Ma Dẫn, sử tôn nói trên đời chỉ có hai loại người không bị ta làm ảnh hưởng. Một loại trời sinh có tấm lòng trong sáng, không bị phàm trần xâm nhiễm, một loại là tâm tư quá sâu, như vực sâu vạn trượng, ngay chính mình cũng không nhìn thấy bản thân mình.” Vô Tâm nói.

“Chắc hẳn người trước là chỉ Lôi Vô Kiệt, người sau xem ra đang chỉ ta?” Tiêu Sắt khoanh tay trong ống tay áo, nhìn như đang lơ đãng.

Vô Tâm chấp hai tay, cười không nói.

“Vậy Trầm Tĩnh Chu kia là loại nào?” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hỏi. “Hôm đó trong Đại Phạm Âm tự chẳng phai hẳn đã phá Tâm Ma Dẫn của người hay sao?”

“Cẩn Tiên công công không phá vỡ được Tâm Ma Dẫn của ta, hẳn đã thật sự chìm vào tâm ma của mình, chẳng qua ý niệm của hắn quá mạnh mẽ, chỉ vậy khốn hắn được một lát. Các người thì khác, khi các người đối mặt với ta sẽ không hề dao động.”

“Thế thì sao, gặp hai người không bị Tâm Ma Dẫn ảnh hưởng thì đã làm sao?”
Tiêu Sát thờ ơ hỏi.

“La Sát Đường đã bị lão hòa thượng phá hủy, nếu như ta chết võ công trong đó sẽ bị thất truyền. Cho nên ta muốn truyền cho hai người các người mỗi người một môn võ công, mặc dù chỉ có thời gian một đêm, nhưng đối với các người cũng đã đủ rồi, như vậy sẽ không coi là phụ lòng lão hòa thượng.” Vô Tâm quay người, mỉm cười nhìn về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt đương nhiên vui mừng:
“Là võ công gì vậy?”

“Nếu như ta không đoán sai, người
dùng quyền?” Vô Tâm hỏi.

“Đúng.” Lôi Vô Kiệt gật đầu.

“Bách Hiếu Sinh trên giang hồ từng
liệt kê Binh Khí Phổ, tập hợp bảy loại
binh khí nguy hiểm nhất trong chốn võ
lâm vào cùng một chỗ, đặt là ‘bảy loại vũ
khí’. Trong đó nắm đấm cũng được xếp
là một, nó không phải binh khí nhưng
thắng cả binh khí! Hôm nay thứ ta muốn
dạy người chính là Đại La Hán Phục Ma
Kim Cương Vô Địch thần thông!” Vô
Tâm khẽ mỉm cười, giọng nói đầy phong
phạm cao thủ.

Lôi Vô Kiệt chờ ra: “Tên dài thế...”

“Coi chừng!” Vô Tâm đột nhiên đập

lên trước vài bước, hai tay áo phất lên, quyền phải chọt vung tới, tiếp đó đánh một bộ quyền pháp như nước chảy mây trôi.

Chẳng qua tuy Vô Tâm hết sức khí thế, đánh bộ quyền đó huỳnh hồn uy vũ, nhưng Tiêu Sát lại nhú mày. Sau khi đánh xong bộ quyền pháp này, Vô Tâm hỏi Lôi Vô Kiệt: “Nhìn hết chưa.”

Lôi Vô Kiệt do dự chút rồi gật đầu một cái.

“Đánh thử đi.” Vô Tâm nói.

“Ừ.” Lôi Vô Kiệt đáp một tiếng cố gắng nhớ lại một chút, đánh lại bộ quyền pháp kia một lượt từ đầu đến cuối, hoàn toàn không hề sai lệch, chỉ có điều khí thế không mạnh mẽ như Vô Tâm.

“Được! Quả thật thông minh!” Vô

Tâm khen. “Không hổ là đệ tử của Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường.”

Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn nắm đấm của mình, rốt cuộc cũng nói ra nghi vấn của mình: “Nhưng, thứ cho ta ngu độn, bộ quyền pháp này có chỗ nào cao minh?”

Tiêu Sát ‘hừ’ một tiếng: “Thằng ngu, hần hù người đấy. Đây không phải Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Địch thần thông gì, rõ ràng đây chính là Đại La Hán Quyền, võ công nhập môn của Thiếu Lâm Tự, dưới chân Tung Sơn bỏ hai mươi đồng tiền là mua được một quyển bí kíp, tiểu nhị trong quán trọ của ta cũng biết mấy chiêu mấy thức.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt dần mặt ra.

“Nói bậy!” Câu ‘nói bậy’ này của Vô

Tâm thốt lên đầy lẫm liệt: “Mật giáo từng có cao tăng khổ luyện môn ‘Đại Long Vương quyền’ cực kỳ bình thường suốt năm mươi năm, đánh cả mấy trăm ngàn lần, kiên trì tu luyện khiến nó trở thành ‘Ma Kha Long Vương Thần Thông’, trở thành một đại tông sư. Người có tấm lòng trong sáng trời sinh, quyền pháp đơn giản như vậy là thích hợp với người nhất.”

“Thật à?” Lôi Vô Kiệt thấy Vô Tâm nói đường hoàng trịnh trọng như vậy nhưng trong lòng vẫn không tin.

“Thật. Nhưng năm mươi năm thì lâu quá. Rõ ràng là một thiếu niên hoạt bát, chẳng lẽ phải tu luyện tới khi thành một lão già mới có thể vô địch thiên hạ? Rõ ràng là thời thiếu niên mới là lúc tung hoành võ lâm cơ mà! Người hãy nghe cho kỹ, bộ Đại La Hán Quyền vừa rồi chẳng

qua chỉ là nửa trước, nửa sau mới là Phục Ma Quyền, hai bên cộng lại mới thật sự là Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Địch thần thông! Nửa sau tương đối khó, ta sẽ nắm tay dạy bảo người!” Vô Tâm bước lên trước một bước, nắm lấy tay Vô Tâm, quả thật là dạy bảo ‘tay nắm tay’.

Vô Tâm dẫn dắt Lôi Vô Kiệt xuất quyền trên nóc nhà, lúc đầu còn từng chiêu từng thức kỹ càng cẩn thận, thế nhưng về sau lại càng lúc càng nhanh, Tiêu Sắt đứng bên dưới không cách nào thấy được động tác cụ thể, chỉ thấy một bóng trắng xen lẫn một vệt đỏ nhảy tới nhảy lui trên nóc nhà. Một lúc lâu sau hai người mới dừng lại, toàn thân Lôi Vô Kiệt đã ướt đầm mồ hôi, thở hồng hộc, thần sắc Vô Tâm lại vẫn bình thản, dáng vẻ đương đương tự đắc, hần buông tay của Lôi Vô Kiệt ra, lui lại phía sau một

bước: “Vừa rồi ta đã dẫn người đánh ba lần, người nhớ cả chứ?”

“Nhớ... nhớ.” Lôi Vô Kiệt thở hồng hộc đáp.

“Được! Đánh lại một lần cho ta xem.” Vô Tâm cười nói.

Lôi Vô Kiệt nghỉ ngơi trong chốc lát, điều chỉnh lại hơi thở rồi gật đầu một cái: “Được!” Ngay sau đó hấn vận chân khí, bước mạnh về phía trước một bước, khiến nóc nhà sụp mất một góc, mất tập trung một cái đã ngã thẳng vào trong miếu.

“Á!” Hấn nằm trong đống đổ nát kêu la thảm thiết.

“Được, học không tệ.” Vô Tâm ngồi xổm bên cạnh lỗ hổng kia, cười hì hì nhìn Lôi Vô Kiệt.

“Không tệ chỗ nào...” Lôi Vô Kiệt cười khở, hắn muốn đứng dậy nhưng cảm thấy chân khí toàn đã trút sạch, thậm chí không còn sức động dậy.

Vô Tâm không buồn để ý tới cậu chàng, hắn đứng dậy quay người nhìn sang phía Tiêu Sát: “Tiếp theo tới phiên người.”

“Ta không biết võ công, chỉ biết một chút khinh công dùng để chạy trốn. Ta không biết đánh đấm gì đâu, người dạy ta được gì đây? Võ công đi trên mặt nước thật ra cũng không tệ, ta có thể chọn không?” Tiêu Sát hỏi.

“Tâm tư của người quá nặng, không học được Phi Thiên Đạp Lãng thần thông. Học cũng chỉ nửa đường là rút.” Vô Tâm lắc đầu.

“Phi Thiên Đạp Lãng thần thông?”
Tiêu Sát nhíu mày một cái. “Tên gọi của
võ công La Sát Đường đều tùy tiện như
vậy hay sao?”

“Không phải, có một số bí tịch võ
công đã bị xóa tên, ta đặt bừa ấy mà.” Vô
Tâm đáp rất thản nhiên.

“Thế nhưng trừ khinh công ra, người
muốn truyền thụ võ công gì khác thì tìm
lộn người rồi.” Tiêu Sát nhún vai, có vẻ
chẳng hề hứng thú với võ học tuyệt thế
kia.

“Không tìm sai, võ công mà ta muốn
truyền cho người không cần cơ sở gì cả,
chẳng qua cần tốn một chút thời gian,
hôm nay ta dạy người, e rằng phải rất lâu
sau người mới có thể học.” Vô Tâm nháy
tung người nhảy xuống trước mặt Tiêu
Sát, đôi mắt có ánh sáng tím lưu chuyển.

“Đây là...” Tiêu Sắt cau mày.

“Thứ ta muốn dạy người, là Tâm Ma Dẫn!” Khóe miệng Vô Tâm hơi nhếch lên, trong mắt lóe lên ánh sáng tím.

Chương 19

Hành động tùy tâm

Một bộ quân cờ trắng đen.

Nhưng bên bàn cờ chỉ có một người ngồi, người này mặc trường bào màu đen, tay vẫn cầm quân cờ màu trắng.

“Đường Liên đến Cửu Long Tự à?”
Một âm thanh không biết từ nơi nào truyền tới.

Người ngồi bên bàn cờ cười lắc đầu một cái: “Đến rồi, nhưng lại đến tay khô-

ng.”

“Vì sao? Đường Liên thất thủ à?”

“Đúng vậy, vì có hai người bạn cũ xuất hiện.”

“Bạch Phát Tiên, Tử Y Hầu?”

“Đúng là bọn họ. Mặc dù công phu của Đường Liên đã có tiến bộ, là người tài năng xuất chúng trong lứa trẻ, nhưng đối mặt với cao thủ như vậy, e rằng chưa thể đấu nổi.” Người bên bàn cờ đặt quân cờ màu trắng xuống. “Đến người rồi.”

Trên bàn cờ đáp lại bằng một lỗ thủng nhỏ hiện lên.

“Người cầm cờ trắng lắc đầu một cái: “Mỗi lần đánh cờ với người lại hỏng mất một cái bàn cờ của ta, người tu luyện kiếm khí có mạnh hơn nữa cũng đâu cần

phải khoe khoang với ta?”

“Cho nên hòa thượng kia đã bị Thiên Ngoại Thiên mang đi? Nếu thật sự là vậy, người không nên tới đây tìm ta đánh cờ.” Người kia không buồn để ý đến hắc.

“Không phải, trên tin tức đưa về có nói Thiên Ngoại Thiên không hề đắc thủ. Trong lúc bọn họ hỗn chiến, hòa thượng kia nhân cơ hội bỏ chạy, còn tiện tay mang theo hai đồng bọn của Đường Liên, sau đó không biết hắc đi đâu. Ta đoán chắc hắc chạy tới Đại Phạm Âm tự. Người từng là hảo hữu chí giao của cha hắc Vương Nhân Tôn đang ở đó, đó cũng là quê hương của sư phụ hắc Vong Ưu Thiên Sư.”

“Người vừa nói còn có hai người đi với Đường Liên? Là đệ tử Tuyết Nguyệt thành?”

“Không phải, trong thư Đường Liên nói có một người là con cháu Lôi gia, hẳn đi chuyến này vốn định tới Tuyết Nguyệt thành bái sư.”

“Đệ tử Lôi gia? Gần đây Lôi gia bảo đâu có đưa tin nói có đệ tử nào vào thành, chẳng lẽ là lừa đảo?”

“Không biết, Đường Liên luôn làm việc cẩn thận, cái này không cần phải lo.”

“Còn người khác là ai?”

“Nghe nói người còn lại không phải nhân sĩ giang hồ, không biết võ công, là một chủ quán trọ, đệ tử Lôi môn nợ tiền hắn, cho nên hắn đi theo. Đường Liên nói người này tâm cơ khá sâu, không phải hạng đơn giản.”

“Tên là gì?”

“Hắn họ Tiêu.” Người cầm cờ trắng nói đầy ẩn ý.

Người không thấy bóng dáng kia im lặng một lát, chợt hỏi lại: “Còn có tin tức gì khác không?”

“Có, còn là một cái tin rất xấu. Đúng như suy nghĩ của người, vị trong cung cũng chẳng ngồi yên nổi, cao thủ đệ nhị trong ngũ đại tổng quản, một tháng trước tổng quản chưởng hương Cẩm Tiên công công đã lặng lẽ rời khỏi đế đô, hơn nữa còn chạy thẳng tới nước Vu Điền.”

“Tầm Tĩnh Chu cũng đi cơ à, xem ra vị trong cung kia vẫn không tin tưởng chúng ta.”

“E rằng chưa bao giờ, huống chi người cũng đâu có tin tưởng vị trong cung kia? Ý của trong cung là trong chuyện này ba

chúng ta ít nhất phải có một người ra tay, nhưng hôm nay ba chúng ta một người đang luyện kiếm, một người đang đánh cờ, còn một người không biết đang uống rượu ở chỗ nào.”

“Lần này đáng lẽ ra nên do người đích thân xuất mã. Cho dù Đường Liên là người xuất chúng nhất trong đệ tử thế hệ này của Tuyết Nguyệt thành, nhưng một mình hắn cũng chẳng địch nổi nhiều cao thủ như vậy, chỉ riêng hòa thượng Vô Tâm kia cũng đâu có dễ đối phó?”

“Thủ tọa nói, nên cho người trẻ tuổi một số cơ hội rèn luyện.”

“Vậy giờ thì sao, người có định chạy tới Vu Điền không?”

“Ha ha ha, thủ tọa nói, việc rèn luyện của người trẻ tuổi vẫn chưa kết thúc.”

Tâm trạng của người cầm cờ trắng có vẻ rất tốt, lại đặt nhẹ một quân cờ xuống.

Người kia đột nhiên im lặng, một lúc lâu sau, người cầm cờ trắng cảm thấy một chiếc lá rụng lướt qua trước mắt, khi ngẩng đầu lên đã có một người mặc áo xanh đứng đó, tay cầm một thanh kiếm hẹp và dài.

“Người muốn đi một mình trước?”
Người áo đen phủ lá trên thân thể, đứng lên.

“Chuyện liên quan tới an nguy của Trung Nguyên, không phải trò đùa đâu.”
Người áo xanh đáp rất dứt khoát.

“Người ấy, đúng là quá coi trọng chuyện quốc gia đại sự. Một đứa trẻ mới mười bảy tuổi, có thể gây gia bao sóng gió cơ chứ?” Người áo đen thở dài nói.

“Là một đứa trẻ mười bảy tuổi học được tất cả võ công của La Sát Nội Đường, hơn nữa còn là tông chủ đương nhiệm của Thiên Ngoại Thiên.”

“Thế thì sao? Trong Tuyết Nguyệt thành ít nhất cũng có bảy tám người có võ công như hần, trong cung chắc phải đến mười, Đường môn có mấy người? Lôi gia bảo có mấy người? Chẳng lẽ lại sợ hần à?”

“Vậy Tuyết Nguyệt thành có mấy người? Mười sáu tông phái Ma giáo ở ngoại vực có bao nhiêu người?” Người áo xanh hỏi ngược lại hần.

“Người muốn bảo vệ thiên hạ, thế nhưng chưa chắc người của Ma giáo lúc nào cũng nghĩ tới chuyện tấn công thiên hạ. Nói cho cùng thì ước hẹn mười hai năm đã đến, vốn hần cũng nên đi, bây

giờ chúng ta ép hắn ở lại, chẳng lẽ muốn thành loại tiểu nhân bội tín bội nghĩa hay sao?”

“Ý của thủ tọa ra sao?”

“Ý của thủ tọa rất đơn giản, mười hai năm trước Ma giáo đông chinh, Tuyết Nguyệt thành không sợ, mười hai năm sau một thiếu chủ trở về núi, Tuyết Nguyệt thành càng không sợ. Chuyện của giới trẻ cứ do giới trẻ giải quyết, không giải quyết được mới tới phiên mấy lão già chúng ta ra tay. Ba ngày trước thủ tọa đã đưa thư cho Đường Liên, chắc bây giờ Đường Liên đã nhận được rồi.”

“Trên thư được gửi đi viết gì?”

“Chỉ có bốn chữ.”

“Bốn chữ nào?”

“Hành động tùy tâm.”

Người áo xanh ngần ra: “Hành động tùy tâm?”

“Giống như bức thư sư tôn viết cho chúng ta mười hai năm trước, hành động tùy tâm.” Người áo đen cười nói.

“Cái tên Bách Lý Đông Quân vẫn làm xằng làm bậy như vậy.” Người áo xanh trầm tư một lúc lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, thu kiếm lại, trong chớp mắt bóng xanh đã biến mất không còn tăm hơi.

“Này, có đánh cờ không thế?” Người áo đen cao giọng hỏi.

Không ai trả lời hẳn, chỉ có bàn cờ trước mặt đột nhiên nổ tung.

Người áo đen bất đắc dĩ lắc đầu một

cái: “Tính khí vẫn nóng nảy như trước, thế này biết tới năm nào tháng nào mới tu luyện thành công Chỉ Thủy Kiếm Pháp yêu cầu trong lòng phải tĩnh lặng như nước?”

Tòa thành biên giới Tất La, Cửu Long tự.

Đường Liên đứng trong sân của chùa, thả con bồ câu đưa thư trong tay bay đi.

Vô Thiên đứng bên cạnh hắt, cúi đầu hỏi: “Trong thư viết gì?”

“Sư tôn chỉ viết bốn chữ.” Đường Liên ngẩng đầu nhìn trắng sáng, hơi thất thần.

Vô Thiên sửng sốt một hồi, niệm phạt một tiếng: “A Di Đà Phật.”

“Không phải bốn chữ này.” Đường Liên lắc đầu một cái.

Vô Thiên cười một tiếng: “Đường huynh, tiểu tăng chỉ niệm Phật thôi mà.”

Đường Liên khôi phục tinh thần, không khỏi mỉm cười: “Ta thất thần ấy mà. Nhưng ta không hiểu bốn chữ mà sư tôn viết, hành động tùy tâm, thế nào là hành động tùy tâm? Trong Phật pháp có giải thích câu này không?”

Vô Thiên trầm tư trong chốc lát rồi nói: “Phật viết, tùy tâm, tùy tính, tùy duyên.”

Đường Liên nghe vậy thở dài nói: “Ta sinh ra và lớn lên ở Đường môn, môn quy nghiêm ngặt, trước mười hai tuổi tu luyện tâm pháp độc thuật ở Nội Phòng Lục môn, mười sáu tuổi luyện

thành tất cả thủ pháp ám khí của Ngoại Phòng Tam Thập Lục môn, khi mười bảy tuổi đi tới Tuyết Nguyệt thành, bái sư tôn làm thầy, đến nay đã chín năm. Mọi chuyện trong hai mươi sáu năm này dường như đã được định sẵn, ta chỉ cần hoàn thành là được. Tùy tâm, tùy tính, tùy duyên, ba từ này ta đều không hiểu nổi. Nếu Vô Tâm quan trọng như vậy, sao sư tôn không hạ tuyệt sát lệnh của Tuyết Nguyệt thành cho ta?”

“Tuyệt sát lệnh? Đường huynh cho rằng Vô Tâm sư đệ đáng chết?” Vô Thiên do dự một chút rồi hỏi.

“Không đáng chết.” Đường Liên lắc đầu. “Nhưng nếu trong thư sư tôn đưa tới viết vậy, ta sẽ không do dự.”

Vô Thiên thở dài, không nói gì.

“Đúng rồi, Vô Thiên đại sư, vẫn chưa hỏi người, Vô Tâm là người ra sao?” Đường Liên đột nhiên hỏi.

“Tiểu tăng rời khỏi Hàn Sơn từ từ rất sớm, chỉ sống cùng Vô Tâm mấy tháng, khi đó hẳn vẫn chỉ là một tiểu đồng cho nên thực ra ta cũng không biết Vô Tâm là người ra sao. Chẳng qua khi còn bé có một việc mà đến giờ ta vẫn còn ấn tượng, hôm đó tiểu tăng luyện quyền trong chùa, Vô Tâm ngồi trên mái hiên, sau khi tiểu tăng luyện quyền xong đột nhiên nói: ‘Đây chính là Kim Cương Phục Ma thần thông? Thế nhưng lòng phục ma nặng như vậy có khác gì ma đạo cơ chứ?’ Lúc đó tiểu tăng không hiểu, Vô Tâm lại nói tiếp: ‘La Hán cũng trừ ma gọi là ‘giết gian tà’, là giết hết gian tà phiền não, không phải loại trừ tà ma bên ngoài mà là tà ma trong lòng. Lúc đó tiểu tăng đã gia

nhập Phật môn sáu năm, tu luyện Kim Cương Phục Ma thần thông cũng đã ba năm, nghe lời đẩy như sét đánh ngang tai, trầm tư một lúc lâu, khi quay người lại đã không thấy Vô Tâm đâu cả. sau đó tiểu tăng thầm nghĩ những lời Vô Tâm đã nói, luyện lại bộ Kim Cương Phục ma thần thông này nhưng lại cảm thấy những nghi hoặc trước kia trong quyền pháp đều được giải quyết dễ dàng. Khi sư phụ Đại Giác của Cửu Long tự tới Hàn Sơn tự, vừa vận luyện Phục Ma thần thông tới cảnh giới tầng thứ tư.”

Vô Thiên nói.

“Nếu không phải đại sư huynh tự mình nói ra, không thể tin nổi đây là lời mà một đứa trẻ mới năm tuổi có thể nói ra.” Đường Liên gật đầu. “Đường mỗ cả gan hỏi đại sư một câu: Hiện giờ có phải

lòng hàng ma của chúng ta quá nặng hay không?”

“Vô Tâm không phải ma, sứ phụ cũng không phải ma, chẳng qua do ngoại ma quấy nhiễu mà thôi.” Vô Thiên trầm giọng đáp.

“Cho nên Vô Thiên đại sư, ngày mai người định làm thế nào?” Đường Liên lại hỏi.

Vô Thiên suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Hành động tùy tâm.”

Đường Liên nhìn Vô Thiên một cái, nhưng thấy ánh mắt Vô Thiên thẳng thắn không hề có ý đùa giỡn, thở dài nói: “Vốn ta cho rằng lòng của đại sư đã cứng như đá tảng.”

Đâu phải lão hòa thượng trong gian nhà, nói cứng như đá tảng gì chứ.” Vô

Thiên bước về phía trước một bước, nhảy lên mái hiên: “Đường huynh cứ từ từ suy nghĩ, tiểu tăng đi ngủ đây.”

Đường Liên ngậy ra một chút, hòa thượng kia luôn lộ vẻ chính khí không cười nói tùy tiện, nhưng lúc này lại để lộ đôi phần tâm tính của thiếu niên khiến hắn rất bất ngờ. Vô Thiên trên mái hiên quay người, trường bào phất phơ, mỉm cười dưới ánh trăng, cũng có vài phần phong thái của sư đệ Vô Tâm, hắn cao giọng nói: “Cái gọi là hành động tùy tâm, tùy tính, tùy duyên, là chỉ cần không cần suy nghĩ quá nhiều, khi gặp phản ứng đột nhiên hiện lên trong lòng, chính là lòng của thí chủ.”

Đường Liên ngậy ra một chút, lại thấy áo bào xám trên mái hiên lóe lên, đã không thấy Vô Thiên đâu cả. Còn trong đại điện sau lưng vang lên tiếng tụng

kinh nhè nhẹ. Đường Liên cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn phương xa nói: “Hành động tùy tâm, đây là đạo lý mà sư tôn muốn dạy ta lần này sao? Đường Liên đã nhớ rồi.”

Chương 20

Lậu Tẩn Thiên Thông

Sắc trời dần sáng.

“Hòa thượng, bọn họ tới rồi.” Tiêu Sắt đứng lên ngáp một cái, đi tới bên vách núi, nhìn mấy trăm hòa thượng đứng chi chít bên dưới, giờ phút này bọn họ đang ngồi rất chỉnh tề, tay vang lên tiếng chiêng trống, đồng thời tụng kinh, trong mảnh đất rộng lớn đó dâng lên chút ý Phật. Ngay cả người lười biếng như Tiêu

Sắt cũng phải nghiêm túc hẳn lên: “Ba trăm hòa thượng tụng kinh độ người tại nơi hoang vắng, còn mang nhiều thiện ý hơn so với đại điển tế trời của hoàng gia.”

“Đó là...” Lôi Vô Kiệt đột nhiên chỉ về một nơi xa xa, lại thấy phía sau ba trăm hòa thượng tụng kinh đột nhiên có một tăng nhân vạm vỡ xách đao đứng dậy. Ánh mắt tăng nhân cầm đao lạnh lùng nhìn phía trước, nơi đó có chín con tuần mã, trên tuần mã là vài hòa thượng đang đang cười, cũng đang chạy về phía này.

“Là Vương Nhân Tôn.” Tiêu Sắt nghiêng đầu nhìn sang phía Vô Tâm. “Có vẻ hẳn không hề ước định nhượng bộ lui binh với người như vậy, lần này, có vẻ hẳn đã đưa ra một quyết định hoàn toàn khác so với mười hai năm trước.”

“Vào thôi.” Vô Tâm lạnh lùng nhìn một cái, không nói gì tiếp, chỉ chậm rãi bước vào trong ngôi miếu đồ nát.

Còn dưới chân núi, Vương Nhân Tôn cầm thanh giới đao trong tay xuống đất, hai mắt nhắm nghiền, thở một hơi rất dài.

Trước mặt hắn là bảy vị đại tông Phật đạo của Cửu Long tự: Đại Giác, Đại Hoài, Đại Uy, Đại Quan, Đại Mặc, Đại Vọng, Đại Phổ đại sư cùng với hòa thượng Vô Thiên, Đường Liên đang thúc ngựa chạy tới.

“Ai vậy?” Đường Liên hỏi.

“Đại Phạm Âm tự, Pháp Diệp Tôn Giả.” Vô Thiên hơi cau mày, trong ấn tượng của hắn, vị Pháp Diệp Tôn Giả này vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, thi thoảng nghe được vài lời đồn lại đều là những

hành động hoang đường như uống rượu ăn thịt, ngược lại chưa từng nghe nói vị tôn giả này còn biết võ công, lại càng không biết vì sao hắn đột nhiên giơ đao cản đường.

Nhưng ngay lúc này, Vương Nhân Tôn đột nhiên mở mắt, chọt rút thanh đao trên mặt đất lên, vung ngang đao về phía chín người, đao kinh vô thượng thổi tung bụi bặm trên mặt đất, sắc máu lóe lên, chín người vội vã bỏ ngựa nhảy lên một cái, còn chín con tuấn mã đã lập tức bị đao kinh chém thành hai nửa.

Máu rơi như mưa, cho dù là Đường Liên cũng không nhịn được than thở: “Sát tính quá nặng! Đao kinh quá mạnh!”

Vương Nhân Tôn lại cầm mạnh đao vào trong đất, gầm lên một tiếng: “Ngừng!”

Đại Giác thiền sư cầm đầu thân mặc áo cà sa màu vàng, mặt mày hiền hậu, thấy cảnh tượng như vậy không khỏi tụng khê: “A Di Đà Phật.”

Mấy vị thiền sư khác sau lưng cũng cúi đầu niệm phật, Đại Giác thiền sư thở dài: “Pháp Diệp Tôn Giả buông đao đồ tể đã mười hai năm, sao lại phạm vào sát giới?”

“Vốn ta định làm hòa thượng cả đời để chuộc lỗi nhưng lại phát hiện thật ra từ lâu rồi đã chẳng thể quay lại được. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cầm đao lên mới có chút cơ hội chuộc tội.” Vương Nhân Tôn lại nhắm mắt, Toái Không Đao của hắn khác hẳn những đao pháp bình thường, mỗi lần xuất đao đều là một quá trình minh tưởng.

“Pháp Diệp Tôn Giả đao pháp thô-

ng thần, mười hai năm trước lão nạp đã từng lãnh giáo. Chẳng qua bên phía lão nạp có chín người hàng ma, một thanh Phá Giới đao của tôn giả có giữ nổi không?”

“E rằng không ngăn nổi cả chín, hòa thượng nhà ngươi cảm thấy ta giữ được mấy người lại?” Tay của Vương Nhân Tôn nhẹ nhàng chạm vào cán đao.

“Pháp Diệt Tôn Giả, ngươi động sát tâm rồi.” Giọng nói của Đại Giác thiền sư nặng thêm vài phần.

“Đúng! Ta động sát tâm rồi!” Vương nhân tôn nắm chắc cán đao, lại rút chuôi đao ra.

“Vô Thiên, ngươi và Đường thí chủ của Tuyết Nguyệt thành ngăn hãm lại!” Đại Giác thiền sư tung người nhảy một

cái, xuất chưởng đánh về phía Vương Nhân Tôn, một chưởng kia vung tới đã thấy vô số chưởng ảnh hư hư ảo ảo xuất hiện, trình độ Thiên Phật Thủ của Đại Giác thiền sư e rằng đã đạt tới cảnh giới nhập hóa. Vương Nhân Tôn không dám đón đỡ, đột nhiên nhấc đao rút lui. Đại Giác thiền sư thấy Vương Nhân Tôn né tránh cũng không đuổi, cùng sáu vị đại sư khác chạy lên sườn núi.

Vương Nhân Tôn ổn định lại nhịp bước, nâng đao định đuổi theo, lại chợt nghe bên tai vang lên một tiếng ‘viu’, vội vàng quay người vung mạnh thanh đao lên, đánh rơi mũi đinh lấp loáng ánh sáng lạnh xuống đất.

“Thấu Cốt Đinh của Đường môn?” Vương Nhân Tôn cau mày. “Lần này còn có cả người của Đường môn, chẳng lẽ võ lâm thiên hạ thật sự muốn ép một đứa

bé vào chỗ chết như vậy ư? Người là đệ tử của ai, Đường Hoàng? Đường Huyền? Hay là Đường Liên Nguyệt?”

Đường Liên ngậy ra một chút, hắc chưa từng nghe tới tên Pháp Diệp Tôn Giả, thế nhưng người này vừa mở miệng đã gọi tên ba vị trưởng lão không nhập thế, chuyên truyền võ học cho đệ tử, có vẻ hiểu rất rõ về Đường môn, hắc ôm quyền: “Tại hạ Đường Liên, trước mười sáu tuổi học tập tuyệt kỹ phòng ngoài ở chỗ sư phụ Đường Liên Nguyệt, sau đó nhận lệnh của sư phụ tới Tuyết Nguyệt thành, hôm nay là đệ tử dưới trướng thành chủ Bách Lý Đông Quân của Tuyết Nguyệt thành.”

“Người là đệ tử của tên Bách Lý Đông Quân kia? Được, vậy ta không giết người. Hòa thượng này là ai? Sao trông quen vậy, hình như đã gặp rồi, là đệ tử

của Đại Giác à?” Vương Nhân Tôn quay sang hỏi Vô Thiên.

Vô Thiên chấp tay đáp: “Bần tăng là môn hạ đệ tử của Vong Ưu thiền sư, Vô Thiên. Tạm thời đang ở Cửu Long tự tu luyện Kim Cương Phục Ma thần thông.”

“Vong Ưu? Xem ra đều là đệ tử của cố nhân. Cho nên người ở trên kia là sư đệ của người?” Vương Nhân Tôn hỏi.

“Vâng.” Vô Thiên trả lời rất dứt khoát.

“Như vậy ta hỏi người, muốn tới cứu hắc hay tới giết hắc?” Vương Nhân Tôn trầm giọng hỏi.

“Không biết.” Vô Thiên lắc đầu.

“Không biết?” Vương Nhân Tôn cau mày.

“Xin tôn giả cho tiểu tăng một đáp án.” Vô Thiên cúi đầu.

“Đáp án đều trong đao này, tự mình tới tìm đi.” Con người của Vương Nhân Tôn co lại, xiết chặt thanh đao trong tay.

“Chẳng hay trước lúc xuất gia tôn giả có danh tính ra sao?” Đường Liên chợt nhớ tới một người bèn hỏi.

“Vương Nhân Tôn.”

“Toái Không Đao!” Nghe tới cái tên này, Đường Liên bật thốt lên. Toái Không Đao một đao phá vỡ bầu trời mênh mông, được xưng là bá đao vừa xuất, đao ý qua ba ngày vẫn lưu lại khí tức, mười hai năm trước đây được liệt vào một trong ba thanh đao của thiên hạ, cùng nổi danh với với Côn Ngô Đao của trưởng lão Tuyết Nguyệt thành Diệp Mộ Bạch!

Vương Nhân Tôn đột nhiên vung đao lên, cao giọng nói: “Tôi tìm câu trả lời của ngươi đi!”

Còn trong ngôi miếu đổ nát, Vô Tâm lấy từ trong trường bào của mình ra một cái bọc, thần sắc trịnh trọng, chậm rãi bước tới mở bọc lấy đồ ở trong ra đặt trên bệ thờ Phật.

“Đây là cái gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt cau mày nhìn một lúc lâu rồi nói: “Chẳng lẽ đây là xá lợi trong truyền thuyết?”

“Xá lợi?”

“Có một số cao tăng sau khi viên tịch, sau khi hỏa thiêu vẫn có những vật thể như trân châu không tan chảy cũng không bị đốt cháy, bèn gọi là xá lợi. Kinh phật có nói xá lợi tử là thông qua các loại

tôi luyện của công đức như ‘Lục Ba La Mật’ và ‘Giới Định Tuệ’, là được đạo lực của Giới Định Tuệ từ người tu hành tạo thành, là biểu tượng tấm lòng kết hợp với Phật. Mỗi viên xá lợi đều hết sức quý giá, là thánh vật của Phật gia.” Tiêu Sắt giải thích.

Vô Tâm chậm rãi đặt viên xá lợi kia lên bệ thờ rồi chậm rãi bước xuống: “Mọi người đều nói sau khi lão hòa thượng chết thân thể lập tức hóa thành tro bụi nhưng thực ra trong tro bụi kia còn lưu lại một viên xá lợi. Cho dù phải đi xa ngàn dặm ta cũng muốn mang xá lợi này về nước Vu Điền, khi còn sống lão hòa thượng không về được nơi này, sau khi chết nên đưa ông ấy về.”

Sau khi Vô Tâm nói xong bèn ngồi ngay ngắn xuống, nhắm mắt lại, tay vờ phật châu, cùng tụng kinh theo ba trăm

hòa thượng dưới núi.

Theo tiếng tụng kinh đó, viên xá lợi tử kia đột nhiên tỏa ra từng luồng sáng vàng kim, trên bệ thờ Phật như xuất hiện một bóng người mờ mờ ảo ảo...

“Tiêu Sắt, đây...” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, không nhin được lên tiếng hỏi, lại bị Tiêu Sắt giơ tay ngăn lại, Tiêu Sắt gật nhẹ đầu: “Đừng nói.”

Theo tiếng tụng kinh, bóng người trên bệ thờ Phật kia càng lúc càng rõ, là một lão tăng khoác áo bào màu xám, lông mi bạc trắng, gương mặt hiền từ. Lão tăng đi xuống từ bệ thờ Phật, nhìn Vô Tâm ngồi xếp bằng trên mặt đất, cúi người xuống nhẹ nhàng xoa đầu hắn: “Đứa trẻ này...”

“Sư phụ!” Vô Tâm vẫn luôn gọi Vong

Ưu đại sư là lão hòa thượng, nhưng cuối cùng vào thời điểm này lại gọi hai tiếng ‘sư phụ’. Hắn quỳ rạp xuống đất, hai mắt trào lệ.

“Trẻ ngoan chớ khóc.” Vong Ưu khẽ mỉm cười: “Đến đây làm gì, con nên về nhà đi.”

“Nhà của Vô Tâm chính là Hàn Sơn tự.” Vô Tâm nức nở nói.

“Đứa nhỏ gốc này, Hàn Sơn tự chẳng qua là nơi con sống tạm mà thôi, bây giờ con đã trưởng thành, nên về nhà đi. Nhà của con là một nơi tự do, là chốn bên ngoài, là Thiên Ngoại Thiên.” Vong Ưu lắc đầu.

“Đệ tử chỉ muốn trở về Hàn Sơn tự.” Giờ phút này Vô Tâm như một đứa trẻ quật cường, vẫn lặp lại câu này.

“Đúng là đứa nhỏ ngốc, chỉ có đám người kia mới cảm thấy con sẽ trở thành mối lửa lật đổ thiên hạ.” Vong Ưu thở dài đứng dậy quay lưng lại.

“Sư phụ! Xin hãy chỉ đường cho Vô Tâm.” Rốt cuộc Vô Tâm cũng ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng Vong Ưu.

“Thật ra ta vẫn cảm thấy chúng ta không phải thầy trò, chỉ là bầu bạn với nhau cùng đi một đoạn đường mà thôi. Hôm nay ta đã đi hết đường, quãng đường còn lại con phải tự mình đi tiếp. Con chỉ cần nhớ một câu, đừng quay đầu lại.” Vong Ưu không nhìn Vô Tâm nữa, bước từng bước về phía trước, hình bóng cũng từ từ tiêu tán.

“Vô Tâm cần tuân pháp chỉ của sư phụ!” Vô Tâm dập đầu nói.

“Đây là quý... à?” Lôi Vô Kiệt run rẩy nói.

“Nghe nói trong Lục Thần Thông của Phật môn có một môn tên là ‘Lậu Tẩn Thông’, dù người ta đã chết rồi nguyên thần vẫn có thể giữ được bất diệt, mãi tới khi chút chấp niệm phàm trần cuối cùng tan mất.” Đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Sắt thấy nguyên thần không tiêu tan sau khi chết, cuối cùng vẫn là Phật pháp ảo diệu, không thể nói bừa.

Vô Tâm đứng dậy, lau nước mắt trên mặt, trường bào vung lên, lại hóa thành hòa thượng hoạt bát phong độ lúc trước, dường như đã hoàn toàn quên bằng bản thân vừa cúi rạp trên mặt đất khóc lóc âm ỉ. Hắn hắng giọng nói cái rồi trầm giọng nói: “Đi thôi!”

“Lúc này rồi, đừng có ra dáng áo

trắng như tuyết nữa. Chúng ta đều thấy chuyện vừa nãy rồi.” Tiêu Sát châm chọc hẳn.

“Ài, vốn muốn trở thành loại hòa thượng thần tiên bất cần đời lại cao ngạo trước trần thế, ai mà ngờ được ta lại chẳng nỡ bỏ một lão hòa thượng như vậy, thất sách thất sách quá.” Vô Tâm cười mỉm nói: “Nhưng lão hòa thượng đã nói rồi đấy, phải tự đi con đường trước mặt. Mặc dù sau khi ông ấy chết, con đường đầu tiên của ta chính là vách đá sâu vạn trượng.”

“Vong Ưu đại sư có Phật pháp ảo diệu, nhưng có đôi lời không đúng. Quãng đường còn lại, người không phải đi một mình.” Tiêu Sát nói đầy ẩn ý.

“Ồ?” Vô Tâm suy tư, cười một tiếng.

“Còn có chúng ta cùng đi.” Lôi Vô Kiệt cười nói, bước nhanh ra phía cửa.

Tiêu Sắt hai tay khoanh trong ống tay áo, cũng lười biếng đi theo, Vô Tâm cười một tiếng, lắc đầu một cái đi phía cuối. Rốt cuộc ba người kể vai đi ra khỏi miếu, một người quần áo đỏ như máu ánh mắt trong veo, một người quần áo trắng như tuyết khóe miệng luôn mỉm cười, một người mặc áo lông cừu ngàn vàng đi hai bước lại ngáp một cái. Chỉ có một điều giống nhau, trong con mắt cả ba người đều cháy lên ánh sáng chỉ thuộc về thiếu niên.

“Là bọn họ à?” Tiêu Sắt đi tới cửa, lười biếng hỏi.

“Đúng là họ.” Vô Tâm cười đáp.

Bên ngoài miếu là bảy tầng nhân mặc
cà sa ngồi ngay ngắn tại đó, có người mặt
mày từ bi mỉm cười không nói, có người
như La Hán trợn mắt, có người lại cúi
đầu nhắm mắt như đang giả vờ ngủ.

Bản Tướng La Hán trận!

Chương 21

Bản Tướng La Hán trận

a tới phá trận!” Lôi Vô Kiệt bước lên một bước.

“Người vốn là đệ tử Tuyết Nguyệt thành cơ mà, định đối đầu với Phật môn thánh tông à?” Tiêu Sắt liếc hẩn một cái.

“Không sao, chẳng phải ta còn chưa nhập môn à, hơn nữa ta thấy đại sư huynh còn chưa tới, nếu hẩn tới ta lập tức bỏ chạy là được.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng.

“Đây là Bản Tướng La Hán trận, rất khó phá.” Vô Tâm nhìn Đại Giác ngồi quỳ chính giữa chấp tay chữ thập giữ trạng thái thiền định, nói đầy ẩn ý.

“Có phá được hay không, phải phá thử mới biết được.” Lôi Vô Kiệt bước tới một bước, bước này đi vào trong trận, chỉ cảm thấy bên tay phải có một quyền đánh tới, là hòa thượng Kim Cương trợn mắt kia.

“Quả nhiên tính tình không tốt.” Lôi Vô Kiệt cũng đánh một quyền ra, cũng dùng võ công Phật môn, còn là loại ngay tiểu đồng bảy tuổi trong Thiếu Lâm tự cũng có thể đánh một lượt ra đáng, Đại La Hán quyền. Hai quyền giao nhau, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy khí huyết cuộn lên trước ngực. Hòa thượng kia cũng không chịu nổi, lực trong quyền của hắn thắng ở bá đạo mạnh mẽ, thế nhưng quyền

của Lôi Vô Kiệt cũng rất bá đạo. Sau một quyền không ăn thua gì, hòa thượng quát lớn: “Thí chủ là ai!”

“Phó trang chủ Tuyết Lạc Sơn Trang, Tiêu Vô Sát!” Lôi Vô Kiệt cao giọng đáp.

“Cút!” Tiêu Sát tức tối mắng một tiếng, Lôi Vô Kiệt mới đi cùng mình có mấy ngày mà đã lây tính láu cá rồi, thuận miệng bịa chuyện mà mặt không đỏ thớ không gắp.

Hòa thượng kia nhú mày một cái, có lẽ đang nghĩ xem rốt cuộc Tuyết Lạc sơn trang là môn phái nào, nhưng cuối cùng lại không nghĩ ra: “Chẳng hay vì sao thí chủ lại chặn đường?”

“Nơi này chỉ có một người muốn về nhà, người chặn đường là đại sư mới đúng.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu.

Hòa thượng ngậy ra một chút, không ngờ trong lời nói của Lôi Vô Kiệt lại rất có thiên ý, mặc dù hấn xếp vào vị trí Nộ Mục La Hán trong Bản Tướng La Hán trận, nhưng thật ra tính cách hiền lành, trong số chư vị thánh tăng của Cửu Long tự hấn tinh thông Phật pháp chỉ sau trụ trì Đại Giác thiền sư, lập tức chìm vào trầm tư. Một hòa thượng cầm hàng ma xử bên cạnh thở dài nói: “Đại Hoài sư huynh, đây không phải lúc nhập thiền.”

Đại Hoài vội phản ứng lại: “Lời nói của thí chủ thật sắc bén!”

“Cái gì mà sắc bén với không sắc bén, ta chẳng hiểu.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu một cái: “Cứ đánh đi.” Nói xong lại xuất quyền đánh tới, trận chiến này hấn cố tình dùng kế, không muốn bại lộ lai lịch sư môn, chỉ dùng Đại La Hán Phục Ma Vô Định Kim Cương thần thông mà Vô

Tâm truyền thụ đêm qua.

“Đừng coi thường bản tăng!” Đại Hoài thiên sư cũng bước tới một bước, xuất chưởng đánh ra. Hắn thấy quyền pháp mà Lôi Vô Kiệt sử dụng chỉ là Đại La Hán quyền cơ bản nhất của Phật môn, trong lòng vốn đã hơi tức giận, cho rằng đối phương khinh thường mình, đang cố tình khiêu khích, thế nhưng sau vài chiêu lại phát hiện bộ Đại La Hán quyền của đối phương ẩn giấu huyền cơ, tuy quyền pháp vẫn là Đại La Hán quyền mạnh mẽ hùng hồn, nhưng thân pháp lại như nước chảy mây trôi, khó mà đoán trước được, chiêu số nhìn rất bình thường có sát cơ mờ mờ ảo ảo, trong lòng thâm kinh hãi, không ẩn giấu nữa, chưởng lực lập tức tăng lên tới chín tầng uy lực.

Đây là lần đầu tiên Lôi Vô Kiệt sử dụng bộ quyền pháp này, tuy không

thuận tay bằng Vô Phương quyền nhưng cảm thấy mỗi quyền đánh ra trong lòng lại thoải mái thêm một chút, lúc đầu đánh còn không lưu loát, nhưng về sau càng đánh càng thuận lợi, thân pháp như tản bước trong sân vắng, quyền kính cuộn cuộn không ngừng như dãi non lấp bể.

“Hòa thượng, người cảm thấy thăng giáng này phá được mấy La Hán?” Tiêu Sát quay sang hỏi.

Vô Tâm lắc đầu đáp: “Chắc chẳng phá được một ai.”

“Thiếu tin tưởng đến vậy sao?” Tiêu Sát khoanh tay trong ống tay áo, lười biếng nói: “Đó là phó trang chủ của Tuyết Lạc sơn trang ta đấy, không đánh nổi một người chẳng mất mặt quá ư.”

“Bản Tướng La Hán trận, vốn không phải chuyện một người hay bảy người, khi kết trận bảy người sẽ như một người, một người cũng như bảy người. Lôi... Tiêu Vô Sắt còn chưa rơi xuống hạ phong chẳng qua vì Bản Tướng La Hán trận chỉ mới kết thành hình, chưa tạo thành ý mà thôi.” Vô Tâm nói.

“Xem ra đối thủ còn chưa coi Tiêu Vô Sắt này ra gì.” Tiêu Sắt thở dài ngao ngán.

Đại Hoài thiên sư kia tu luyện Đại Như Lai ấn đã vài chục năm, nhưng tỷ thí với một thiếu niên vài chục hiệp vẫn không chiếm được thượng phong, không khỏi lo lắng. Còn thiếu niên kia càng đánh càng vui vẻ, khoe miệng còn mỉm cười, trong lòng hẳn không khỏi nghĩ thầm: Chẳng lẽ thiếu niên này còn lưu lại sát chiêu? Chưởng pháp lập tức

rối loạn, mấy lần thiếu chút nữa bị thiếu niên này đánh trúng.

Lúc này Đại Giác thiền sư vẫn luôn nhắm mắt rồi cuộc cũng mở mắt, trầm giọng nói: “Đại Hoàì, vào trận.”

Đại Hoàì thở dài một tiếng, lui lại một bước, bảy hòa thượng kia lấy Đại Giác làm trung tâm, quây thành một nửa hình tròn, vây lấy Lôi Vô Kiệt.

“Trận thành rồi.” Vô Tâm phẩy ống tay áo, bước tới một bước.

Tiêu Sát lại phát tay ngăn hẵn lại: “Đây là cơ hội hiếm có của hẵn, chẳng bằng xem thêm một lúc.”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy sau khi Đại Hoàì lui lại một bước, toàn bộ trận pháp đã thay đổi, người xung quanh với hẵn vẫn chỉ có mình hòa thượng Đại Hoàì

kia, nhưng cảm thấy chưởng lực vô cùng vô tận, từng tầng nối tiếp nhau, không dám khinh thường, đôi mắt lập tức đỏ bừng lên.

“Hỏa Chúc thuật?” Đại Giác thiền sư lập tức nhìn ra võ công của Lôi Vô Kiệt.

“Sư phụ nói trong thiên hạ rất ít người biết môn võ công này, sao ta thấy ai ai cũng biết vậy.” Lôi Vô Kiệt biết giờ đang lúc nguy hiểm, vội vàng vận Hỏa Chúc thuật, trong đầu nghĩ môn võ công này không rêu rao như Vô Phương quyền, chắc sẽ không làm bại lộ lai lịch của mình, chẳng ngờ lão tăng trước mặt chỉ nói một lời đã vạch trần.

“Lôi Oanh của Lôi môn cũng coi như một vị cố nhân của bản tăng. Thí chủ là đệ tử của hắn hả?” Đại Giác thiền sư hỏi.

“Lôi môn cái gì? Ta nói rồi, ta là phó trang chủ của Tuyết Lạc sơn trang, đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Tiêu Vô Kiệt chính là ta!” Lôi Vô Kiệt lớn tiếng nói.

“Nhưng vừa rồi thí chủ còn nói mình tên là Tiêu Vô Sát, sao mới đó thôi đã đổi tên rồi?” Giọng điệu của Đại Giác thiền sư vẫn rất bình tĩnh.

Lôi Vô Kiệt lập tức đỏ mặt: “Nói sai tí thôi mà!”

“Vậy rốt cuộc thí chủ tên là gì?” Đại Giác thiền sư lại rất kiên nhẫn hỏi tiếp.

“Nghe kỹ cho ta, ta chính là phó trang chủ của Tuyết Lạc sơn trang, Tiêu Vô Tâm!” Lôi Vô Kiệt hét lớn một tiếng, hết sức khí thế.

Tiêu Sát lại cảm thấy thể diện của

Tuyết Lạc sơn trang đã mất sạch, bất đắc dĩ vỗ vai Vô Tâm: “Hay là người kéo hăn về đi.”

Vô Tâm lắc đầu một cái: “Hay là để hăn bị đánh chết đi.”

“Có lý.” Tiêu Sắt trầm nghĩ cuối cùng hòa thượng này cũng nói một câu thành thật.

Ngay cả Đại Giác thiền sư cũng sửng sốt một hồi, sau đó hăn mỉm cười: “Thí chủ có muốn nghĩ thêm không?”

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt lười dầy đưa ở vấn đề này, xuất quyền đánh ra, cao giọng nói: “Lôi Vô Kiệt của Lôi môn tới tiếp kiến Bản Tướng La Hán trận của Cửu Long tự! Xin được chỉ giáo!”

“Để lão nạp tiếp quyền của người.” Một hòa thượng khác tiến lên một bước,

đẩy một chưởng về phía trước, hần xuất chưởng rất chậm rãi rất mềm mại, khiến người ta cảm thấy chẳng qua chỉ là chạm nhẹ vào quyền của Lôi Vô Kiệt. Thế nhưng Lôi Vô Kiệt lại âm thầm kinh hãi, chỉ cảm thấy một chưởng nhu hòa kia như đâm sâu vạn trượng, quyền kinh của mình lập tức bị hút sạch không còn tằm tích.

Hòa thượng này không như vị Đại Hoài thiện sư Kim Cương trùng mắt kia, hần mỉm cười híp mắt, bộ dạng rất vui vẻ.

Lôi Vô Kiệt lại chỉ hận không thể đâm thẳng một quyền vào gương mặt cười híp mắt đó, nhưng hần không làm được, hần phát hiện nắm đấm của mình như bị dính vào lòng bàn tay của hòa thượng vui vẻ kia, có làm thế nào cũng không rút về được.

“Thật quỷ dị!” Lôi Vô Kiệt tung người nhảy một cái, hai chân đá vào ngực hòa thượng kia. Hòa thượng kia theo Lôi Vô Kiệt nhảy lên cao, cứng rắn chịu một cước của Lôi Vô Kiệt, nhưng vẫn mỉm cười như trước: “Cước pháp của thí chủ không có uy thế như chưởng lực.”

Lôi Vô Kiệt không khỏi cười khổ, hòa thượng này như mềm yếu không có sức lực nhưng vẫn hút cứng bàn tay của mình, lúc này thậm chí không rút được cả chân về.

“Vị thí chủ không biết là Vô Tâm hay Vô Kiệt này, còn có chiêu nào nữa không?” Hòa thượng mỉm cười kia hỏi.

“Tên Vô Tâm hay Vô Kiệt đều không quan trọng.” Lôi Vô Kiệt bắt chước hẳn, cũng mỉm cười.

“Hả?” Hòa thượng kia nhú mày.

“Người quên chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là ta họ Lôi!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, chỉ nghe vài tiếng nổ vang lên trên người hòa thượng kia. Hòa thượng vui vẻ kia gầm lên một tiếng: “Lên!”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy chưởng lực vừa phóng ra lập tức trào về, vội vàng lui lại phía sau.

Hòa thượng vui vẻ kia buông Lôi Vô Kiệt ra, nhanh chóng lui lại vài bước ổn định thân hình, thế nhưng cà sa trên người đã bị nổ rách mất một góc, song nụ cười trên mặt hẳn không hề giảm đi: “Thí chủ, công phu tốt lắm.”

“Hòa thượng nhà người cũng không tệ.” Lôi Vô Kiệt thở hển hển đáp.

“Lão nạp Đại Phổ.” Hòa thượng vui vẻ kia chấp hai tay.

“Hòa thượng cứ cười mãi như vậy không mệt sao?” Lôi Vô Kiệt đáp có vẻ rất bình tĩnh nhưng sau lưng đã lấm tấm mồ hôi lạnh, lúc này Bản Tướng La Hán trận đã thành hình, sáu vị hòa thượng khác tuy không xuất thủ nhưng uy thế vẫn ngay đó, Lôi Vô Kiệt cảm thấy áp lực nặng nề, ngay nói chuyện cũng càng lúc càng khó khăn.

“Thí chủ mệt rồi?” Đại Phổ thiền sư cười nói.

“Ta...” Lôi Vô Kiệt nói được một chữ rồi cảm thấy không cách nào nói tiếp.

“Thí chủ mệt rồi.” Đại Phổ thiền sư vừa cười vừa giơ tay lên: “Thí chủ mệt rồi thì ngồi xuống đi.” Đại Phổ thiền sư

giơ tay lên rồi nhẹ nhàng đè xuống, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy trên người có lực lượng nặng tựa ngàn quân ập tới, không nhìn được phải quỳ về phía trước. Hắn vận chân khí, cố gắng chống cự, thân hình sừng sững không cong xuống, thế nhưng đôi chân lại lập tức chìm xuống đất, lún mất gần nửa bắp chân.

“Thí chủ khỏe lắm, vậy không ngại chìm xuống ba thước chứ?” Đại Phổ thiên sư tăng cường lực lượng trên tay.

Nhưng Lôi Vô Kiệt không tiếp tục lún xuống, gương mặt hắn đỏ lên, gắng gượng rút hai chân ra, bước lên trước một bước, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chìm sâu ba thước! Xì!” Sau tiếng xì kia, rớt cuộc hắn cũng đánh ra một quyền bị kiềm chế đã lâu!

Một quyền để, thế tựa ngàn quân!

Nụ cười trên mặt Đại Phổ thiên sư vụt tắt.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc đó, trước mặt đột nhiên xuất hiện sáu hòa thượng, có người Kim Cương trợn mắt, có người cầm hàng ma xử, có người hiền từ nâng bát, có người tay cầm túi vải, có người vê nhẹ hàng mi dài, cũng có người lại trở lại dáng vẻ mỉm cười lúc trước, ngoại trừ Đại Giác thiên sư trầm tư tĩnh tọa, sáu người kia gần như chỉ chớp mắt đã đánh về phía Lôi Vô Kiệt.

Một quyền của Lôi Vô Kiệt có thể đánh lui bao người? Không biết, đánh trước đã rồi nói!

“Vô Tâm!” Tiêu Sắt quay đầu lại hét lớn.

Bóng trắng kia đã sớm lóe lên trước mặt hắn.

“Vô Tâm của Hàn Sơn tự, tới phá trận!”

Lôi Vô Kiệt cảm thấy hoa mắt một cái, khi khôi phục tinh thần bản thân đã đứng bên cạnh Tiêu Sắt, còn lúc này trong trận chính là hòa thượng Vô Tâm với áo bào trắng phát phơ kia.

Bảy vị lão tăng phía đối diện vẫn yên lặng hoặc đứng hoặc ngồi, cười vẫn cười, trợn mắt vẫn giữ dáng vẻ không vui kia, cứ như tất cả những chuyện vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên trán, hỏi Tiêu Sắt bên cạnh: “Vừa rồi ta suýt chết à?”

Tiêu Sắt gạt đầu một cái, nhưng không hề nhìn hắn: “Chết tới không thể chết hơn.”

Chương 22

Đại Giác thiên sư

Đại Giác sư phụ.” Vô Tâm chấp tay về phía Đại Giác thiên sư đang tĩnh tọa.

“Vô Tâm sư chất, đã lâu không gặp.” Đại Giác thiên sư không ngẩng đầu cũng chẳng hề mở mắt, vẫn giữ nguyên bộ dáng tĩnh tọa trầm tư kia.

“Nói đã lâu không gặp, sao không mở mắt ra nhìn vị sư chất này?” Vô Tâm mỉm cười bước tới một bước.

Sau bước đi nhẹ nhàng của hần, sáu vị tăng nhân khác đều vào thế phòng ngự.

“Cửu Long tự tuy là ngôi chùa đứng đầu vùng biên cảnh, nhưng lại hoàn toàn không sở trường về võ thuật, cho nên có Bản Tướng La Hán trận được truyền thụ đời đời, cho dù là cao thủ nhất lưu trong thiên hạ cũng không cách nào phá vây đi được.” Vô Tâm cười một tiếng, thân hình lóe lên, nhảy tới bên cạnh hòa thượng vui vẻ kia: “Vị đại sư này, cười có mệt không?”

“Mệt, nhưng cũng không mệt.” Đại Phổ thiền sư vẫn giữ vẻ mỉm cười.

“Không, người mệt rồi.” Vô Tâm nhìn chăm chăm vào mắt Đại Phổ, cười nói.

“Sao sư chất lại nói vậy?” Gương mặt Đại Phổ không hề thay đổi.

“Trận chiến vừa rồi, người đã bị thương, cho nên ta chọn người phá trận đầu tiên.” Vô Tâm nói rất thản nhiên.

Đại Phổ nghe vậy, nụ cười trên mặt vụt tắt, hai mắt trợn trừng, xuất chiêu đánh về phía Vô Tâm. Thế nhưng Vô Tâm đã sớm chuẩn bị, nghiêng người né tránh, ống tay áo vung lên, lại đánh bay một tay áo của Đại Phổ. Khi giao chiến với Cẩn Tiên công công ở Đại Phạm Âm tự, Vô Tâm đã từng dùng công phu tương tự, ống tay áo nhìn như mềm mại nhưng tới tay hắt lại trở thành vũ khí mạnh mẽ.

“Đây là công phu gì vậy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Chắc là tương tự kiếm trong tay áo

của Cửu Hoa sơn, nhưng bá đạo hơn kiếm trong tay áo nhiều.” Tiêu Sắt cau mày đáp: “Vô Tâm phá một trận trước đương nhiên chiếm tiên cơ, nhưng...”

Ngoại trừ Đại Giác và Đại Phổ bị trọng thương, năm vị tăng nhân khác đồng thời tấn công về phía Vô Tâm.

“Kim Cương Hàng Ma xử, Đại Như Lai ẩn, Niêm Hoa chỉ, Kim Cương bát, Càn Khôn Bố Đại công! Tới hay lắm!” Vô Tâm thản nhiên đọc võ công của năm hòa thượng này, không chút lo lắng, nhẹ nhàng nhẩy lên một cái, ống tay áo bay lượn trên không trung, xoay tròn một cái. Năm hòa thượng chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, Vô Tâm đã đánh tới trước mặt bọn họ.

Năm hòa thượng, cũng có năm Vô Tâm!

Đây chính là võ công Vô Tâm đã từng sử dụng ở Đại Phạm Âm tự, Bát Phương Thiên Ma vũ.

“Tà ma to gan, muốn dụ chúng ta nhập ma ư!” Đại Hoài thiên sư trợn mắt quát lớn.

Thế nhưng Vô Tâm không rõ mặt mũi trước mặt lại không hề đáp lời, ống tay áo chỉ múa nhẹ lên, phong thái diêm dúa tới cực điểm, tựa như đang khiêu vũ nhưng lại lần lượt né tránh mỗi đợt tấn công.

Đại Hoài thiên sư động sát ý, xuất chưởng đánh ra, chính là Đại Như Lai ấn mười thành công lực.

Thế nhưng Vô Tâm cũng xuất chưởng đánh ra, giống nhau như đúc, cũng là Đại Như Lai ấn kia!

Còn lúc này Đại Uy thiên sư dùng Niêm Hoa chỉ cũng đối mặt với một chỉ, hần kinh hải hét lên: “Vô Tâm, sao ngươi cũng biết Niêm Hoa chỉ!”

Đại Mặc đập Kim Cương bát trong tay xuống với khí thế ngàn quân, lại thấy Vô Tâm cũng lôi ra một cái Kim Cương bát cứng rắn chặn đòn này của mình lại.

Đại Vọng múa thanh Kim Cương Hàng Ma xử trong tay, lại thấy Vô Tâm trước mặt kia cũng cầm một thanh Kim Cương Hàng Ma xử trong tay, đánh thẳng về phía mình.

Đại Quan vung túi vải Càn Khôn trong tay lên, muốn bọc hòa thượng Vô Tâm vào trong, nhưng lại phát hiện Vô Tâm đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, trong tay cũng cầm một túi vải.

Còn Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đứng bên cạnh quan sát trận chiến lại càng kinh hãi, Vô Tâm kia đã lướt tới cách những hòa thượng kia ba trượng, ống tay áo phất phới nháy điệu Thiên Ma vũ kia. Thế nhưng những hòa thượng kia vẫn như không hề hay biết, vẫn ra đòn vào khoảng không, ai nấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, như gặp đại địch.

“Bọn họ bị Thiên Ma vũ vây khốn rồi?” Lôi Vô Kiệt nghiêng đầu hỏi Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt nhún vai: “Xem ra võ công của đám hòa thượng Cửu Long tự này cũng chẳng ra sao.”

“Chỉ là hòa thượng không ra sao thôi nhưng vừa nãy thiếu chút nữa giết chết ta?” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái, cảm thấy mình mới thật là ‘chẳng ra sao’.

“Vô Tâm này đã không thể dùng võ công để đánh giá rồi, không thể đánh đồng được.” Hiếm lắm mới có một lần Tiêu Sắt không bỏ đá xuống giếng: “Hơn nữa Bản Tướng La Hán trận còn chưa bị phá.”

Lôi Vô Kiệt nhìn về phía Đại Giác thiền sư ngồi ở chính giữa, tư thế tĩnh tọa: “Tất cả các hòa thượng khác đều ra tay nhưng hòa thượng mặc cà sa màu vàng này lại có vẻ rất dững dưng.”

“Hắn là Đại Giác thiền sư, trụ trì của Cửu Long tự, sư phụ võ học của Vô Thiện kia.” Tiêu Sắt nhíu mày: “Chỉ riêng Kim Cương Phục Ma thần thông của Vô Thiện đã mạnh hơn sáu vị lão hòa thượng kia rồi. E rằng Đại Giác này không đơn giản.”

“Đại Giác sư phụ, người còn không

mở mắt, các sư đệ của người đều sẽ chết.” Vô Tâm đột nhiên cười vang.

“Vô Tâm sư chất, nếu lão nạp mở mắt sẽ ra sao?” Đại Giác thiền sư trầm giọng nói.

“Bản Tướng La Hán trận đại thành, người trong trận ắt phải chết.” Trường bào của Vô Tâm vẫn bay phấp phới, giọng nói dừng dừng.

“Cần gì phải ép lão nạp, lão nạp là bạn chí giao với Vong Ưu đã ba mươi năm...” Đại Giác thiền sư than thở một câu.

“Đại Giác sư phụ, người nhiều lời quá rồi. Người không ra khỏi trận nhãn, người cảm thấy các sư đệ này của người còn chống đỡ được trong thời gian một nén nhang tới không?”

“Ài.” Đại Giác thiền sư thở dài một tiếng, rồi cuộc cũng chậm rãi mở mắt.

Trong chớp mắt đó, tà ma tiêu tán!

Năm hòa thượng Đại Hoài, Đại Uy, Đại Quan, Đại Mặc, Đại Vọng kia vốn đã mệt mỏi kiệt sức, bọn họ sử dụng một chiêu, Vô Tâm trước mặt cũng sử dụng chiêu thức giống hệt, có lúc thậm chí còn đánh ra trước mình. Sau vài chục hiệp không riêng gì thể lực cạn kiệt, chỉ cảm thấy đầu óc mê muội, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Nhưng Đại Giác thiền sư chỉ vừa mở mắt, bọn họ đã cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, Vô Tâm như quỷ mị trước mặt lại càng lúc càng mơ hồ. Đại Hoài thiền sư lại xuất Đại Như Lai Thủ ấn tấn công, nhưng đánh vào khoảng không. Hắn

định thân nhìn kỹ lại, trước mắt nào có Vô Tâm gì.

Chỉ thấy Vô Tâm đứng cách xa ba trượng, thu ống tay áo về, mỉm cười nhìn Đại Giác thiền sư: “Tâm như gương sáng, chớ tà bất xâm. Không ngờ Bồ Đề Tâm pháp của Đại Giác sư phụ đã tiến bộ tới mức này.”

“Tà ma to gan!” Đại Hoài thiền sư tức giận quát.

“Không phải tiểu tăng là tà ma mà là chư vị đại sư đánh mất Phật tâm. Nghe nói khi Phật Đà thành Phật, Thiên Ma sợ hãi bèn sai chúng nữ dưới gối, mỗi người đều có phong thái mỹ miều, xinh đẹp tới cực điểm, còn Phật Đà lại coi tất cả như không, mỹ nữ chẳng qua chỉ là hồng phấn khô lâu, dễ dàng phá tan.” Vô Tâm lắc đầu một cái, khi nhắc tới điển cố

Phật gia, khỏe miệng hăn vẫn mỉm cười, nhưng giọng nói lại trở nên trịnh trọng.

Đại Hoài thiền sư ngậy ra một chút, đáp lời: “Ma tính của sư chất lớn hơn Phật tâm của lão nạp, sư chất muốn lão nạp nhập ma, lão nạp chẳng có cách nào.”

“Lời này đúng thật là...” Vô Tâm nhú mày suy nghĩ một chút. “Không biết xấu hổ!”

Lôi Vô Kiệt cười ha hả rất không đúng lúc, Tiêu Sắt không nhịn được trợn mắt khinh bỉ.

Đại Hoài thiền sư giận tới mức mặt mũi đỏ bừng, nhưng e ngại thần thông của Vô Tâm, không dám tùy tiện tiến lên.

“Vô Tâm, lão nạp và người gặp nhau lúc nào?” Cuối cùng Đại Giác thiền sư cũng đứng dậy, thật ra thân hình của

hắn nhỏ bé nhất trong số các tăng nhân nhưng trên người lại có một cảm giác lạnh nhạt khó tả, cảm giác lạnh nhạt không phải do mấy chục năm đọc kinh niệm Phật tu luyện được, mà là lạnh nhạt do thật sự ngộ đạo.

“Đương nhiên còn nhớ, khi đó Vô Tâm vừa vào Hàn Sơn tự bốn tháng, Đại Giác sư phụ từ Cửu Long tự tới, sau khi luận đạo với sư phụ bảy ngày bèn mang sư huynh Vô Thiên đi.” Vô Tâm đáp.

“Vậy Vô Tâm, người có biết lần đầu tiên lão nạp thấy người, suy nghĩ trong lòng ra sao không?” Đại Giác thiền sư bước từng bước một về phía trước.

“Phật gia có ngũ giới, là các giới không sát sinh, không trộm cắp, không dâm ô, không nói dối, không uống rượu. Tiểu tăng đoán lần đầu tiên Đại Giác sư phụ

thấy Vô Thiên, đã phá giới đầu tiên.” Vô Tâm vẫn mỉm cười.

Đại Giác thiền sư gật đầu một cái, gương mặt vốn luôn hiền hòa đột nhiên biến thành vẻ tức giận, hét lớn một tiếng: “Không sai! Lần đầu tiên thấy người, ta đã muốn giết người!”

Thân hình Đại Giác thiền sư đột nhiên biến đổi, hần bỗng cao thêm một tấc, cơ bắp trên người cũng nổi lên!

“Đây là võ công gì vậy?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, hần chưa từng thấy võ công nào như vậy, có thể khiến cơ thể con người lập tức biến đổi.

“Không gì không xuyên thủng, vạn độc không thể xâm lấn, cương mãnh vô địch.” Thân sắc Tiêu Sắt nghiêm túc hiểm thấy: “Đây là một trong thập đại

tuyệt học của Phật môn, Kim Cương Bất
Hoại thân công.”

Chương 23

Thiên hạ vô song thành

 trên sa mạc, một nhóm người
ngựa khác đang phi nhanh tới.

Mỗi người bọc mình trong áo khoác màu đen, người cầm đầu đeo khăn che mặt màu đen. Tên thủ lĩnh nhìn về phía trước một cái, đạp mạnh con ngựa Tử Yên bên dưới.

“Sư huynh, đến rồi à?” Người xung quanh vội vàng kéo ngựa lại, một người trong đó kéo mũ trùm đầu ra, để lộ một

gương mặt trẻ tuổi. “Đi đường này ta mệt muốn chết mất thôi.”

Thủ lĩnh lại chẳng hề để ý tới hẳn, chỉ lấy một cuộn sách da dê từ trong ngực ra, sau khi mở ra đối chiếu với địa thế sông núi trước mặt, quan sát cẩn thận một hồi rồi mới gật đầu: “Đúng là đây rồi, đi thêm năm dặm về phía trước chính là nước Vu Diên. Chắc các vị đại sứ của Cửu Long tự đã đến rồi.”

“Sư huynh, hòa thượng này quan trọng đến vậy sao? Dọc đường cứ phi như điên, không dừng lại nghỉ buổi tối, ta mệt lả ra rồi.” Người trẻ tuổi bước tới hỏi.

“Sau khi Vong Ưu nhập ma rồi chết, Thiếu Lâm phái võ tăng tới Hàn Sơn tự nhưng lại phát hiện La Sát đường đã bị Vong Ưu lén lút thiêu hủy từ lâu, ba mươi

hai quyển bí kíp trong đó đã hóa thành tro bụi. Trên đời người duy nhất có thể hoàn trả bí kíp này chỉ có một mình hòa thượng Vô Tâm kia, nếu không phải Tuyết Nguyệt thành chiếm trước tiên cơ, võ lâm trong thiên hạ, ai không muốn có hòa thượng này?” Thủ lĩnh lẳng lặng cất bản đồ đi.

“Thế nhưng võ công La Sát đường là bí tịch Phật môn hoặc của Thiếu Lâm, dù thế nào cũng chẳng tới phiên Vô Song thành chúng ta. Cướp bí tịch này chẳng phải sẽ khiến tăng nhân trong thiên hạ công kích à?” Người trẻ tuổi không hiểu bèn hỏi.

“Người nói đúng, thiên hạ có vô số tuyệt học, ba mươi hai bí kíp trong La Sát nội đường đương nhiên tuyệt diệu, thế nhưng vốn không phải của chúng ta,

có giành được cũng vô dụng.” Thủ lĩnh gật đầu.

Người trẻ tuổi mỉm cười đắc ý, có thể được vị đại sư huynh trước nay không chịu nể mặt khen ngợi là chuyện chẳng dễ dàng gì.

“Nhưng...” Thủ lĩnh đột nhiên nói: “Hòa thượng kia không chỉ đơn giản như vậy.”

“Chẳng lẽ hòa thượng này còn có lai lịch đặc biệt gì?” Người trẻ tuổi không hiểu.

“Người từng nghe tới cái tên Diệp Đình Chi chưa?” Thủ lĩnh hỏi.

“Sư huynh đừng trêu chọc ta chứ, cho dù ta không được việc gì nhưng sao lại chưa từng nghe tên của giáo chủ Ma giáo cơ chứ? Mười hai năm trước Ma

giáo đông chinh thiếu chút nữa đánh hạ cả nửa Bắc Ly, nghe nói lúc đó chỉ cần hô một tiếng ‘Diệp Đỉnh Chi đến rồi!’ với trẻ con sáu tuổi là có thể khiến nó sợ tới phát khóc. Những người chúng ta có ai không nghe chuyện về Diệp Đỉnh Chi mà lớn. Tuy hắn là ma đầu nhưng cũng là kỳ tài trăm năm hiếm gặp trong giang hồ.” Người trẻ tuổi cười nói.

“Mười hai năm trước Ma giáo đông chinh, Diệp Đỉnh Chi giết thẳng tới Thiên Khải hoàng thành, trên đường đánh hết các cao thủ trong thiên hạ không hề gặp địch thủ, sau đó thua mất nửa chiêu dưới tay Bách Lý Đông Quân lúc đó vẫn chỉ là một đệ tử bình thường của Tuyết Nguyệt thành. Tiếp đó hắn lại bị thất đại môn phái vây công, kiệt sức mà chết. Tuy cuối cùng Ma giáo vẫn có sức chiến đấu, nhưng giáo chủ đã chết, bọn

họ thiết lập ước định với võ lâm Trung Nguyên, trong mười hai năm không đặt chân vào Bắc Ly nửa bước.” Thủ lĩnh nói.

“Ta biết, ước định Tỏa Sơn Hà mà! Người kể chuyện ngoài đường nói đi nói lại mãi rồi.” Thiếu niên kia chen miệng vào.

“Đúng, thế nhưng điều người kể chuyện không biết là trong ước định kia có một điểm trung tâm. Là con trai của Diệp Đỉnh Chi, một đứa trẻ năm tuổi. Có người nói đứa trẻ kia có phong độ của Diệp Đỉnh Chi khi còn trẻ, thông minh lạ thường, tuy mới năm tuổi nhưng đã có thể so chiêu cùng trưởng lão Ma giáo. Các phe tranh đoạt nhau đứa bé kia, Tuyết Nguyệt thành, Thiếu Lâm tự cùng với Vô Song thành chúng ta đều muốn đứa bé đó. Nhưng cuối cùng người mang đứa bé đó đi là hòa thượng Vong Ưu

của Hàn Sơn tự. Mặc dù Hàn Sơn tự chỉ là một ngôi chùa nhỏ nhưng Vong Ưu được công nhận là đại tông sư thiền đạo trong thiên hạ. Nếu hẳn đã đồng ý nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này, những môn phái khác đương nhiên cũng đồng ý, để trong tay mình sợ người trong thiên hạ nhớ tới, để trong tay người khác lại sợ lợi lộc bị người ta chiếm mất. Để một người không tranh với đời như Vong Ưu đứng ra, đương nhiên là tốt nhất. Thế nhưng Vong Ưu cũng rất khó hiểu, không ngờ lại mở La Sát Đường ra cho con trai của giáo chủ Ma giáo.” Thủ lĩnh có vẻ không vội lên đường, chậm rãi kể lại.

“Cho nên lần này mục đích chúng ta tới cướp hòa thượng đó là...” Người trẻ tuổi nhú mày một cái.

“Đầu tiên là để võ công của La Sát đường trở về với chủ, Thiếu Lâm cũng

được, Cửu Long tự cũng xong, cứ trả cho Phật tông trong thiên hạ. Còn Vô Tâm này sẽ thuộc về Vô Song thành. Lần này không thể để bị Tuyết Nguyệt thành cướp mất được. Năm xưa khi Tuyết Nguyệt thành chưa thành lập, Vô Song thành của chúng ta thật sự là thiên hạ vô song. Hôm nay thì sao? Mấy lão già cứ phải nín nhịn mãi, cơn giận đó, đời của chúng ta phải giành lại.” Thủ lĩnh nhìn về phía trước.

“Bảy vị đại tông sư của Cửu Long tự đồng thời xuất thủ còn không giữ được hắc?” Người trẻ tuổi kia không đắm chìm trong khí khái phóng khoáng của thủ lĩnh, đột nhiên hỏi.

“Thật ra Cửu Long tự không chuyên về võ học, chỉ có Bản Tướng La Hán trận bí truyền có hơi khó đối phó, thế nhưng riêng vị trụ trì thế hệ này Đại Giác thiền

sư lại là tăng nhân có thành tựu võ học cao nhất kể từ khi Cửu Long tự được xây dựng tới giờ. Ta nghe sư phụ nói, Đại Giác thiền sư đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại thần công.”

“Kim Cương Bất Hoại thần công? Không gì không phá nổi, vạn độc không xâm lấn được, chí cương vô địch, một trong thập đại tuyệt học của Phật môn, nghe nói trong Thiếu Lâm tự còn không có hòa thượng nào luyện thành. Chẳng lẽ như vậy rồi còn không giữ được Vô Tâm kia?” Người trẻ tuổi kia kinh ngạc nói.

“Giữ được hay không vẫn phải tới mới biết được. Chúng ta đi suốt ba ngày ba đêm rồi, hiện giờ chỉ cách nước Vu Điền có năm dặm thôi nhưng ta lại đứng đây nói những lời vừa rồi với người,

người có biết vì sao không?” Thủ lĩnh quay sang hỏi hần.

“Sử huynh luôn cao thâm khó lường, sử đệ không đoán nổi.” Người trẻ tuổi gãi đầu một cái.

“Mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng sử phụ nói người là người có thiên phú nhất của Vô Song thành trong trăm năm qua, Vô Song thành muốn trở lại ngôi đệ nhất thiên hạ chỉ có thể dựa vào người. Cho nên trong chiến dịch lần này, sử huynh mong người có thể dốc toàn lực ứng phó.” Thủ lĩnh kéo cương ngựa, gọi mọi người sau lưng: “Phía trước chính là nước Vu Điền, tiếp tục đi tới!”

Nói xong vung cương ngựa một cái, phóng đi.

Người trẻ tuổi ngẩn ra, vội vàng vung

roi ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn có vẻ chẳng ra sao, lúc trước cũng luôn xếp sau trong đội ngũ, hao bao công sức cuối cùng cũng đuổi theo được.

Thủ lĩnh thấy người trẻ tuổi kia mệt tới mức thở hồng hộc, không khỏi nhú mày: “Người còn muốn hỏi gì à?”

“Ta muốn hỏi, vì sao trước khi lên đường không nói, mãi tới khi sắp tới mới nói cho ta?” Người trẻ tuổi kia vừa thở hổn hển vừa đáp.

“Sư huynh...” Thủ lĩnh nhìn dáng vẻ nghi hoặc của người trẻ tuổi, nhớ tới hành động của vị sư đệ này trong ngày thường, thở dài: “Sợ người đi đường quên mất...”

“Hóa ra là thế. Có lý!” Người trẻ tuổi như bừng tỉnh hiểu ra.

Thủ lĩnh quay đầu sang chỗ khác, trong lòng thở dài náo nức: Cơ nghiệp trăm năm của Vô Song thành ta phải dựa vào cái thằng ngốc này thật sao?

“Đây là Kim Cương Bất Hoại thần thông mà Vong Ưu nhắc tới ư?” Vô Tâm tung người nhảy tới bên cạnh Đại Giác thiền sư, xuất quyền đánh ra, lại nghe một tiếng ‘keng’ vang lên, như đánh vào tường đồng vách sắt. Hắn ngạc nhiên lui lại phía sau.

“Sao nào?” Lôi Vô Kiệt hỏi hần.

“Đau quá đi!” Vô Tâm vầy vầy tay, nhe răng nói.

“Ha ha ha, có muốn ta dạy người Vô Phương Quyền không. Quyền chưa tới, khí đã tới, bảo đảm người không đau.” Lôi Vô Kiệt cười nói.

“Kim Cương Bất Hoại thần công cực kỳ tổn nội lực, mặc dù tu vi của Đại Giác bất phàm nhưng dù sao cũng hơn bảy mươi tuổi rồi, người câu kéo với hắn một hồi, đừng đối đầu chính diện.” Tiêu Sắt nói.

“E rằng không dùng chiêu này được.” Vô Tâm lắc đầu, chỉ thấy bên phía kia năm hòa thượng khác, kể cả hòa thượng vui vẻ Đại Phổ vừa trọng thương ngã xuống đất, sáu hòa thượng ngồi thành một hàng, hai mắt nhắm lại, nhỏ giọng tụng niệm kinh văn. Còn Đại Giác đứng trước mặt bọn họ, càn sa bay phấp phới.

«Đây là...» Tiêu Sắt cau mày.

“Trận cuối cùng của Bản Tướng La Hán trận, La Hán Quy Nhất. Lúc này nội lực của bảy người đều quy tụ trên người Đại Giác, nếu muốn đấu hao tổn, e rằng

người hao tổn tới chết trước sẽ là ta.” Mặc dù lời nói của Vô Tâm rất không thoải mái nhưng gương mặt vẫn mỉm cười.

“Vậy người tính sao?” Tiêu Sắt lại không hề lo lắng, xem ra hòa thượng này còn không biết bao nhiêu công phu ẩn giấu chưa sử dụng, một Kim Cương Bất Hoại thân công cộng thêm Bản Tướng La Hán trận, có thể vây khốn được hãn hay không cũng khó nói.

“Hãn muốn làm Đại La Kim Cương, vậy ta đánh cho Kim Cương của hãn tan vỡ! Kim Cương Bất Hoại? Ta đánh người tan tác cả nguyên thân!” Vô Tâm đột nhiên ngưng cười, giậm chân về phía trước, xuất quyền đánh trúng Đại Giác thiền sư, ‘bịch’ một tiếng.

Một quyền nữa! Lại một quyền! Vô Tâm nổi nóng liên tục đánh ra vài chục quyền.

Đại Giác thiền sư kia vẫn chẳng hề nhúc nhích, chỉ có chân mày nhíu lại: “Đại Sư Hồn thủ?”

Lúc này Vô Tâm đã hoàn toàn biến thành người khác, không còn vẻ thanh nhã ung dung lúc trước, khí thế hùng hổ, quyền khí của hắn mạnh mẽ tới mức khiến cho ngôi miếu sau lưng lung lay như sắp đổ, hắn đáp: “Đại Giác, người có biết vì sao sư phụ ta nhập ma không!”

Đại Giác chấp tay không nói gì, vẫn để Vô Tâm đánh, nhưng thần sắc không hề thay đổi.

“Là bị đám Phật Đà dõm các người ép đến nhập ma!” Vô Tâm quát lớn, sáu

vị tăng nhân sau lưng Đại Giác chấn động, chân mày càng nhíu lại chặt hơn, tiếng tụng kinh trong miệng càng lúc càng dồn dập.

“Sư phụ nói ta có ma tâm trời sinh, kiếp này đã định không có phật duyên, cho nên để ta vào La Sát đường, từ ma nhập phật. Thế nhưng lòng trừ ma của các người nặng như vậy, có gì khác ma kia chứ!”

“Người ta đều là người phạm.” Đại Giác thiền sư than nhẹ một tiếng, bả vai rung lên, khiến Vô Tâm bắn ngược trở lại, cuối cùng hấn cũng ra tay.

Dưới núi, Vương Nhân Tôn đặt đao trong tay xuống.

“Lòng trừ ma của các người nặng như vậy, có khác gì ma kia chứ!” Tiếng

gầm này của Vô Tâm vang vọng dưới chân núi.

Vô Thiện cũng thu tay lại, chấp hai tay trước ngực, nhỏ giọng niệm phật, hẳn đã từng nghe câu nói tương tự khi mới gặp Vô Tâm. Lúc này tầng bào màu xám trên người hắn đã bị đánh tới rách nát không chịu nổi, đáng vẻ hết sức chật vật. Tình hình của Đường Liên bên cạnh còn tệ hơn, xung quanh là ám khí rơi đầy đất, mỗi loại đều có danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ, nhưng đều không vượt qua nổi thanh Toái Không đao của Vương Nhân Tôn.

Hơn nữa bọn họ đều biết, mặc dù bị đánh rất chật vật nhưng Vương Nhân Tôn đã sớm hạ thủ lưu tình, nếu không e rằng hai người đã để mạng lại đây từ lâu.

“Các người tìm được câu trả lời cho vấn đề đó chưa?” Vương Nhân Tôn đột nhiên hỏi.

Vô Thiên và Đường Liên nhìn nhau, không nói gì.

Vương Nhân Tôn đột nhiên cười một tiếng, vung mạnh thanh đao trong tay khiến nó bay thẳng lên sườn núi. Khoảnh khắc đó, rốt cuộc Đường Liên cũng cảm thấy thần thoại võ lâm trong lời đồn cuối cùng cũng tái hiện hoàn toàn trước mắt.

Một đao phá tan trời cao!

Đại Giác thiền sư trên núi chợt quay người, gầm lên trên trời: “Vương Nhân Tôn!”

Thanh đao đó xuất hiện giữa trời!

Đại Giác thiền sư xuất quyền đánh ra, quyền và đao giao nhau!

Đao lập tức lộn ngược lại.

Đại Giác thiền sư phun ra một ngụm máu tươi.

Vương Nhân Tôn đứng dưới chân núi tiếp lấy thanh đao trở về, sắc mặt đã trắng bệch, dường như chỉ chớp mắt đã già đi cả chục tuổi, hắn cầm đao đi ngược với hướng lên sườn núi. Khi đi qua bên cạnh Vô Thiên và Đường Liên, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Đi đi.”

Chương 24

Bi thiên mẫn nhân

Sau khi Đại Giác thiền sư phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt sáu vị thiền sư sau lưng vàng như đất, Đại Phổ vốn đã bị thương trực tiếp ngất xỉu.

“Đây... đây... đây...” Lôi Vô Kiệt chỉ lên một đao từ trên trời giáng xuống rồi lại bay lên trời đi mất, hai mắt tròn tròn mồm há hốc, hấn từng chứng kiến đao của Minh Hầu trong một đêm mưa tuyết, cũng hết sức bá đạo, thế nhưng khi một

đao trước mắt lại cao minh hơn không biết bao nhiêu lần.

“Thế của chiêu đao này đã phá ít nhất một nửa Kim Cương Bất Hoại thần thông cho Vô Tâm.” Tiêu Sát thở dài. “Nhưng cũng kích thích sát tâm của Đại Giác lên ít nhất là mười lần.”

Đại Giác lau vết máu nơi khóe miệng, nhìn Vô Tâm quát lớn: “Ảo diệu của Phật đạo há là thứ đám tà ma ngoại đạo các người có thể hỏi!”

Vô Tâm cười lạnh một tiếng: “Phật pháp ảo diệu, đưa mắt ra khắp thiên hạ, sự phụ ta có thể nói câu này chứ người thì không!”

Đại Giác thiền sư rung hai tay một cái, cà sa màu vàng trên người đột nhiên bay lên, chụp xuống đầu Vô Tâm. Vô Tâm

không tránh không né, nhảy tới nghênh tiếp, lại xông thẳng khiến cà sa kia nát bấy. Hấn nhảy lên không trung, đột nhiên trong miệng tụng niệm Phạm văn khó hiểu, nhưng âm thanh du dương, giai điệu vui vẻ, như đang ca hát.

“Hấn đang hát gì vậy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sát nhú mày không trả lời.

Sau lưng Đại Giác vừa có hai vị thiền sư ngắt xỉu, phật châu trong tay ba vị còn lại đã vỡ vụn từng viên một, cho dù gấp gáp tụng kinh nhưng vẫn không trấn áp nổi khí huyết cuộn cuộn trong lòng.

“Phạm Âm Trấn Hồn ca!” Đại Giác trợn mắt: “Vô Tâm, người quá đáng lắm rồi!”

Vô Tâm không đáp, miệng vẫn tụng

niệm phạm âm, nhưng thân hình lại thối lui.

Cuối cùng Đại Giác không nhịn nổi nữa, da dẻ lập tức biến thành màu đỏ kim loại, chỉ trong chớp mắt đã đánh tới trước mặt Vô Tâm, thân pháp nhanh tới mức Vô Tâm cũng không kịp phản ứng. Đại Giác bóp thẳng lấy cổ Vô Tâm.

Nhưng phạm âm không biến mất.

Vô Tâm đột nhiên cười một tiếng, ánh sáng tím bùng lên trong mắt, vẫn yêu kiều quyến rũ như trước.

Đại Giác chỉ cảm thấy bên tai như có ngàn vạn người cùng tụng niệm Phạm Âm Trấn Hồn ca kia, tinh thần lập tức bị hút ra. Nhưng hắn có Kim Cương Bất Hoại thân công hộ thể, lập tức ổn định lại tâm thần, lại thấy Vô Tâm nắm lấy bả

vai mình, hấn cảm thấy chân khí trong cơ thể đột nhiên trút ra ngoài như thủy triều.

“Vô Tâm, ngươi...” Đại Giác thầm kinh hãi. Trên giang hồ thật sự có loại võ công quỷ dị Hóa Công đại pháp, nhưng Đại Giác vốn tinh thông thần thông Phật môn, vốn không sợ loại tà công này. Tuy nhiên thứ Vô Tâm sử dụng rõ ràng không đơn giản là Hóa Công đại pháp.

“Đừng trợn mắt với ta, ta không biết võ công này tên là gì, ngoài bìa bị hủy mất rồi.” Sắc mặt Vô Tâm trắng bệch. “Nhưng ta đặt một cái tên mới.”

“Gọi là Bi Thiên Mẫn Nhân!” (Trách trời thương người)

Vô Tâm xuất chiêu đẩy lùi Đại Giác, sắc mặt Đại Giác xám ngắt như tro tàn, màu vàng kim trên người nhanh chóng

thối lui, thân hình vốn cao lớn cũng trở về nguyên dạng, hóa thành lão tăng già nua gầy gò lúc trước, chỉ có điều so với trước đây có vẻ già yếu hơn nhiều. Sau lưng hắn, sáu vị tăng nhân đều đã ngất xỉu, chỉ có mình hắn cố gắng chống đỡ, miễn cưỡng đứng nổi.

“Đại Giác, ta đã hủy hết tu vi mấy chục năm của các người.”

“Nhưng ba mươi hai bí kỹ La Sát Đường của Phật môn các người, ta cũng sẽ không mang đi tới một phần!” Sau khi nói xong Vô Tâm phun ra một ngụm máu tươi, Lôi Vô Kiệt vội vàng đi tới đỡ lấy hắn.

“Hóa hết công lực của mình? Sao phải khổ như vậy, rõ ràng người còn có cách khác cơ mà.” Tiêu Sát cũng bước tới nhìn Vô Tâm.

Vô Tâm cười một tiếng: “Không hóa hết ma công trên người, e rằng đám hòa thượng này có liều cả mạng già cũng không để ta đi.”

Tiêu Sắt định nói gì nhưng do dự một hồi rồi không nói gì.

“Định nói gì?” Vô Tâm hỏi.

Tiêu Sắt cười một tiếng: “Bi Thiên Mẫn Nhân, lần này đặt tên không tệ.”

“Vẫn không tệ mà.” Vô Tâm cười.

Lôi Vô Kiệt nhìn Đại Giác sắc mặt già nua phía trước hỏi: “Đại sư, đánh cũng đánh rồi, võ công của Vô Tâm đã mất, cũng nên nhường đường rồi chứ?”

Đại Giác thiền sư lắc đầu thở dài nói: “Cảm tạ ơn không giết của Vô Tâm sư diệt!”

“Ta là hòa thượng Hàn Sơn tự, đâu thể vi phạm sát giới bừa bãi được?” Vô Tâm muốn đứng dậy lại thấy trước mắt choáng váng, ngã xuống co quắp trên mặt đất.

“Để ta công ngươi.” Lôi Vô Kiệt đỡ lấy Vô Tâm.

“E rằng không đi nổi.” Tiêu Sắt lắc đầu.

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt nhìn theo hướng ánh mắt Tiêu Sắt, chỉ thấy Đường Liên và Vô Thiên đã đến từ lúc nào chẳng hay, đang dùng thần sắc kỳ quái nhìn bọn họ.

Lôi Vô Kiệt lập tức buông Vô Tâm ra, Vô Tâm ngã xuống đất đau đớn kêu ‘hự’ một tiếng. Lôi Vô Kiệt giơ chân đạp nhẹ hất ra, gãi đầu với Đường Liên: “Su huỳnh... thật tình cờ!”

Tiêu Sắt nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, hai tay khoanh trong ống tay áo, không nói gì.

Lúc này Vô Thiên đi tới đỡ Vô Tâm trên mặt đất dậy, thở dài: “Sư đệ, người chịu khổ rồi.”

“Sư huynh, bao năm rồi không về Hàn Sơn tự?” Lúc này gương mặt mỉm cười của Vô Tâm không còn vẻ quyến rũ yêu dị lúc trước nữa, trong sáng thanh tịnh như một thiếu niên mười bảy tuổi thông thường.

“Sắp mười hai năm rồi.” Vô Thiên trả lời.

“Có nhớ Hàn Sơn tự không?” Vô Tâm hỏi.

Vô Thiên không đáp, chỉ lặng lẽ công Vô Tâm lên, bước từng bước một về phía

trước, khi bước qua Đại Giác thiền sư, hấn hành lễ bằng một tay: “Đại Giác sư phụ, mười hai năm dạy bảo, Vô Thiên xin khắc ghi trong lòng.”

“Thật ra mười hai năm trước ta đã đánh cược với Vong Ưu.” Đại Giác thiền sư đột nhiên nói.

“Đánh cược cái gì?” Vô Thiên nhú mày.

“Ai thắng?” Vô Tâm nằm trên lưng Vô Thiên hỏi thẳng kết quả.

“Bây giờ nhìn lại chuyện đánh cược có vẻ chưa từng thành lập, là ý định một phía của lão nạp.” Đại Giác thiền sư cười khố.

“Xem ra là lão hòa thượng thắng rồi.” Vô Tâm cười nói.

“Bại dưới tay đại tông sư đệ nhất trong Phật đạo, không hề mất mặt.” Đại Giác thiên sư tự mình nghiêng người tránh một bước.

Lôi Vô Kiệt nhìn cảnh tượng kỳ quái đó, trong lòng buồn bực, không phải sư huynh và Vô Thiên đi theo những lão hòa thượng này bắt Vô Tâm à? Sao không khí lại hài hòa vậy?

“Sư huynh...?” Lôi Vô Kiệt tiến tới hỏi Đường Liên.

Đường Liên không để ý tới hắn, chỉ quay người nói: “Đi?”

Lôi Vô Kiệt không hiểu: “Đi đâu?”

Đường Liên chỉ về phía xa: “Tuyết Nguyệt thành.”

Vô Thiên chào Đại Giác thiên sư rồi

cũng đi về phía trước: “Chúng ta trở về Hàn Sơn tự.”

Còn dưới chân núi lại có vài chục người cưỡi ngựa chạy tới, cùng mặc áo khoác trùm đầu màu đen, người cầm đầu đeo khăn che mặt màu đen. Người trẻ tuổi bên cạnh tháo mũ trùm đầu nhìn đám người đi từ trên núi xuống hỏi: “Hòa thượng của Cửu Long tự thất bại rồi.”

“Hình như là thế.” Thủ lĩnh lạnh nhạt trả lời.

“Thế nhưng bọn họ có vẻ cũng chẳng dễ chịu gì, người mà tăng nhân mặc áo bào màu xám đỏ đang công chính là người chúng ta muốn tìm phải không? Cũng tức là chúng ta đến đúng lúc?” Người trẻ tuổi hỏi.

Thủ lĩnh gật đầu một cái.

“Thắng cũng chẳng giỏi giang gì.”
Người trẻ tuổi bĩu môi.

Đám người Vô Thiên cũng dừng bước, Lôi Vô Kiệt nhìn mấy chục người mặc áo đen cưỡi ngựa trước mắt, nghi hoặc: “Đám người này là ai?”

“Vô Song thành.” Đường Liên lạnh lùng đáp.

Chương 25

Thiếu niên ngự kiếm

Đất Tây Thục có một thành trì, được xưng là ôm hết nhân tài trong thiên hạ, có tài sản bằng cả một nước, thiên hạ vô song, tên là Vô Song thành.

Nhưng năm trăm trước, Tây Thục bị Bắc Ly tiêu diệt, Vô Song thành tuy may mắn vẫn còn tồn tại, nhưng bị đánh mất hơn nửa khí vận, sau đó tuy ngưng chiến, từ từ khôi phục tám phần mười uy danh. Thế nhưng ngay lúc này trên giang hồ

lại có thêm một tòa Tuyết Nguyệt thành, ngay cả thế gia danh môn như Đường môn, Lôi gia bảo cũng sai môn hạ đệ tử bái làm môn hạ nơi này. Thành chủ đương nhiệm của Vô Song thành Tống Yến Hồi được xưng là ‘một chiêu kiếm cắt đứt làn nước, ngàn con sông cũng ngừng chảy’, thế nhưng hãn so kiếm với nhị tôn chủ Tuyết Nguyệt thành Lý Hàn Y ba lần, lại bại cả ba lần. Vô Song thành vẫn được gọi là Vô Song thành, nhưng không còn ai dám nhắc tới bốn chữ thiên hạ vô song nữa.

“Vô Song thành cũng nhúng tay vào vũng nước đục lẩn này ư?” Đường Liên bước lên một bước, lạnh lùng nhìn người đeo khăn che mặt màu đen.

Người đeo khăn che mặt màu đen kia xuống ngựa, tháo áo choàng đen ra, tay cầm một thanh trường thương màu bạc:

“Lần này Tuyết Nguyệt thành tới đây là nước trong à?”

“Người muốn cản đường chúng ta?”
Đường Liên khinh thường cười một tiếng.

Thủ lĩnh dùng trường thương chỉ vào Vô Tâm trên lưng Vô Thiên: “Chúng ta chỉ muốn hòa thượng này.”

“Nếu ta không giao thì sao?” Con người của Đường Liên hơi co lại.

“Không cần gắng gượng như vậy.”
Thủ lĩnh cười lạnh một tiếng: “Đừng tưởng ta không nhận ra, các người đều đã trọng thương.”

Đường Liên hừ lạnh một tiếng, tên thủ lĩnh kia nói đúng, sau khi hấn và Vô Thiên giao chiến với Vương Nhân Tôn đã hết sức mệt mỏi, Vô Tâm lại còn bị

phế hết võ công, Lôi Vô Kiệt cũng bị thương không nhẹ khi phá Bản Tướng La Hán trận, thêm vào Tiêu Sắt không biết võ công, đối mặt với mấy chục cao thủ của Vô Song thành, đúng là hoàn toàn không có phần thắng.

“Vậy các người muốn làm gì? Giết hết chúng ta? Người có tin sau chuyện này Tuyết Nguyệt thành, Đường môn, Lôi gia bảo, Phật môn trong thiên hạ, sẽ đồng lòng đập nát Vô Song thành của các người không?” Đường Liên lạnh lùng nói.

“Chỉ làm bị thương chứ không giết, chúng ta vẫn làm nổi.” Thủ lĩnh nắm chặt trường thương trong tay.

“Sư huynh, chẳng bằng để ta đi.” Người trẻ tuổi kia cũng xuống ngựa, tay xách theo một cái hộp dài, hắc mỉm cười

lộ ra hàm răng trắng bóc. “Sư huynh mà đánh không biết bao lâu nữa mới xong. Người không vội, chứ ta còn đang mong về Vô Song thành cho mau đây.”

Thủ lĩnh sững sốt một chút, có vẻ không buồn tức giận vì tiểu sư đệ này cười nhạo võ công của mình, chỉ nhỏ giọng nói: “Chỉ làm bị thương chứ không giết, người nhớ kỹ chưa?”

“Biết rồi, ta có phải đại ma đầu suốt ngày nghĩ tới chuyện giết người đâu. Nhưng đao kiếm không có mắt, nếu ta sơ ý không khống chế được, ta cũng chẳng có cách nào đâu.” Người trẻ tuổi cười nói.

Đối mặt với đại đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, lời nói của thiếu niên mười mấy tuổi này đúng là không để ai trong mắt, nhưng nhưng thủ lĩnh kia chỉ

gật đầu một cái, lui lại phía sau vài bước.

Đường Liên không nhịn nổi tức giận mắng: “Vô Song thành thật lớn lối! Người tên là gì?”

Người trẻ tuổi lại ngồi xuống đất, đặt hộp kiếm phía trước mình rồi cười nói: “Vô Song.”

“Vô Song?” Mọi người sửng sốt một chút, dùng thẳng tên thành làm tên mình, so với những lời người trẻ tuổi này nói lúc trước, cái tên của hắn mới đúng là không để ai trong mắt.

“Có vấn đề gì không?” Thiếu niên tên là Vô Song hỏi với vẻ vô tội.

Mọi người nhìn nhau, hình như không vấn đề gì thật.

“Nếu không vấn đề gì, vậy ta bắt đầu

đánh đây.” Vô Song mở hộp kiếm ra, bên trong đặt một thanh trường kiếm màu đỏ rực cùng mười hai thanh kiếm nhỏ bé khác.

“Đây là?” Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt, vốn là kẻ từ bé đã thích nghe đủ loại truyền thuyết giang hồ, đương nhiên hẳn từng nghe tới một loại kiếm thuật tên là Ngự Kiếm thuật, không phải cầm kiếm chém giết với người ta mà là điều khiển đồng thời vài thanh phi kiếm. Ngón tay gầy khẽ, cười nói giết người, lấy tính mạng người ta dễ dàng như tiên nhân hái sao trên trời. Chẳng qua công phu này chỉ tồn tại trong truyền thuyết giang hồ, nhiều người nghe tới nhưng ít người chứng kiến, nghe nói người có thể sử dụng Ngự Kiếm thuật đã đạt tới cấp bậc kiếm tiên. Thế nhưng người trẻ tuổi trước mặt chỉ là một thiếu niên cùng lứa

với mình, lần đầu tiên Lôi Vô Kiệt cảm thấy thất bại nặng nề.

“Vân Toa.” Vô Song đọc khẽ một tiếng, ngón tay búng nhẹ vào một thanh kiếm trong hộp, chỉ thấy thanh kiếm kia lượn một vòng trên không trung rồi bay thẳng về phía Đường Liên.

“Khinh Sương.” Một thanh kiếm bay về phía Vô Thiên.

“Nhiều Chỉ Nhu.” Một thay kiếm bay về phía Lôi Vô Kiệt.

“Ngọc Như Ý.” Thanh kiếm cuối cùng bay về phía Tiêu Sát.

Cuối cùng Đường Liên cũng tin Vô Song trước mặt không phải không coi ai ra gì, thanh Vân Toa bay về phía hần nhanh chóng tới cực hạn, Chỉ Tiêm Nhận trong tay vội vàng vung lên, đỡ

được một đòn. Thế nhưng Vô Song kia chỉ vẩy nhẹ ngón tay, thanh Vân Toa này lại tấn công về phía Đường Liên.

Vô Thiên không dám đón đỡ, vận chân khí toàn thân, gắng gượng tạo thành một tấm bình phong che chở quanh người mình và Vô Tâm, ngăn thanh phi kiếm này bên ngoài.

Lôi Vô Kiệt lại cảm thấy đầu óc như phình ra, đối đầu với hắn là một thanh phi kiếm được gọi là Nhiều Chỉ Nhu, thanh kiếm này cũng khó dây dưa như tên của mình, Lôi Vô Kiệt đánh vài quyền đều hụt, chỉ trong chớp mắt thanh phi kiếm này đã lưu lại vài vết thương trên người hắn. Hắn nắm chặt cái bọc dài trên người, dọc đường đi hắn chưa từng mở ra, giờ phút này rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa.

Còn Tiêu Sắt lại rất tiêu sái chạy tới chạy lui, hẳn có khinh công trác tuyệt, mặc dù không thể ngăn cản phi kiếm như Đường Liên và Vô Thiên, nhưng trong thời gian ngắn cũng không bị thương.

“Phong Tiêu.” Vô Song đọc khẽ một tiếng, ống tay áo vung lên, lại một thanh kiếm nhỏ bay ra ngoài, chém mũi Chu Nhan Tiểu Tiễn đang bay về phía mình thành hai nửa, thanh phi kiếm này lượn một vòng rồi bay trở về. Thiếu niên giơ một ngón tay ra, thanh phi kiếm lượn vòng quanh ngón tay hắn, người trẻ tuổi kia thản nhiên nói: “Đây là lần đầu tiên khổng chế đồng thời cả năm thanh kiếm, các người phải cố gắng chơi với ta đấy.”

Tiêu Sắt chạy qua chạy lại bên cạnh Lôi Vô Kiệt, gương mặt lại chẳng hề hoảng hốt: “Lôi Vô Kiệt, nghe ta nói này,

có phải giờ người đang chán nản lắm không?”

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt vội vàng giằng co với thanh phi kiếm, đầu đã đầy mồ hôi.

“Cho rằng mình là thiếu niên anh hùng, hành tẩu giang hồ chắc sẽ vô địch, nào ngờ toàn gặp người lợi hại hơn mình.” Tiêu Sắt nghiêng người, lại né được thanh Ngọc Như Ý kia.

Thật ra trước đó còn đỡ, dầu sao Minh Hầu Nguyệt Cơ cũng là người thành danh đã lâu trên giang hồ, thứ hòa thượng Vô Tâm dùng vốn không tính là võ công. Nhưng chỉ riêng thiếu niên này, xem ra tuổi tác không chênh lệch mấy với mình nhưng đã là cao thủ có thể nắm giữ Ngự Kiếm thuật, còn có thể điều khiển cùng lúc năm thanh phi

kiếm, cho dù đại đệ tử của Tuyết Nguyệt thành là Đường Liên cũng không làm gì được. Lôi Vô Kiệt lại nghĩ tới chuyện mở cái bọc đằng sau, cái bọc đó là do sư phụ dặn riêng, phải tới Tuyết Nguyệt thành, gặp người kia rồi mới được mở ra, nhưng hôm nay tình thế nguy cấp... Lôi Vô Kiệt cắn răng, nhớ tới lời của sư phụ, lại thu tay về.

“Đường huynh có cách gì không?”
Tiêu Sát vẫn như đang tản bộ trong sân, lại lắc lư đi sang bên cạnh Đường Liên.

“Người không biết võ công nhưng khinh công đúng là xuất thần nhập hóa.”
Đường Liên hung hăng trừng mắt với hắn.

“Chẳng qua hắn không muốn giết ta thôi.” Tiêu Sát thở dài. “Người có thấy không, giữa ngón tay hắn còn một thanh

nữa, nếu muốn liều mạng không khéo còn lấy được hai thanh nữa ra. Khinh công của ta có tốt hơn, trốn được một thanh thì trốn được hai thanh không? Cho nên phiền Đường Liên sư huynh nghĩ cách đi.”

“Lúc ở dưới núi đánh một trận với Vương Nhân Tôn, sắp dùng hết ám khí rồi. Người muốn ta nghĩ cách, ta nghĩ cách gì đây?” Hiếm khi Đường Liên tức tới nổ phổi như giờ, hắn đường đường là đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, lại bị một đệ tử trẻ tuổi không biết tên của Vô Song thành đánh cho không có cách nào, trong lòng cũng không nhịn nổi dần dần tức giận.

“Sư huynh, đặt ta xuống.” Vô Tâm đột nhiên lên tiếng.

Vô Thiên sửng sốt nhưng vẫn đặt Vô Tâm xuống: “Sư đệ, người trọng thương chưa lành...”

Ai dè Vô Tâm vừa hạ xuống đất, thân hình lại lóe lên, không ngờ lại lướt tới bên cạnh Đường Liên, hất giờ hai ngón tay búng nhẹ vào thân kiếm Vân Toa, búng nó về hộp kiếm của Vô Song.

Vô Song hơi ngạc nhiên, ngón trở vung lên, phóng thanh Phong Tiêu ra ngoài.

Thế nhưng thân hình Vô Tâm lại lóe lên, đã hạ xuống bên cạnh Lôi Vô Kiệt, ngón tay gảy nhẹ một cái, lại khiến thanh Nhiếu Chỉ Nhu đổi hướng, bay trở về chỗ Vô Song. Ngay sau đó hất nhắm mắt lại, nghiêng đầu sang một bên, lại tránh được thanh Phong Tiêu này.

Cuối cùng thần sắc Vô Song cũng trở nên nghiêm túc, thanh Ngọc Như Ý đuổi theo Tiêu Sắt cũng đổi hướng tấn công về phía Vô Tâm. Vô Tâm đột nhiên mở mắt, thanh phi kiếm bay tới cách hần chỉ có một tấc chột dừng lại, không cách nào tiến thêm tấc nào.

Ngón tay của Vô Tâm vạch một cái, năm thanh phi kiếm cùng trở lại trong hộp kiếm.

Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt: “Vô Tâm, chẳng phải ngươi đã phế bỏ hết thần thông trên người rồi sao? Hóa ra là lừa gạt mấy lão hòa thượng kia à?”

“Không, công phu hần dùng lần này không giống lúc trước.” Tiêu Sắt cau mày.

Vô Thiên sững sốt một hồi, sau đó hần mỉm cười: “Chúc mừng sư đệ.”

“Thần Túc Thông, Thiên Nhĩ Thông, Thiên Nhân Thông. Đây không phải võ công của La Sát Đường, đây thật sự là Lục Thần Thông trong Phật pháp!” Đường Liên thở dài nói.

“Chẳng lẽ đây là từ ma nhập Phật mà sư tôn đã nói? Sư đệ phế bỏ Mật thuật trên người ngược lại gián tiếp tập được Lục Thần Thông trong Phật pháp!” Vô Thiên nghi hoặc.

Vô Tâm lắc đầu: “Ta cũng không biết, ngay khoảnh khắc vừa rồi ta đột nhiên cảm thấy trong đầu thanh tịnh, thân thể bỗng khôi phục một chút lực lượng. Ta chỉ từng thấy lão hòa thượng sử dụng những thứ võ công này khi còn bé. Thế nhưng lúc này lại cảm thấy như đã tu luyện cả ngàn vạn lần vậy...”

“Như vậy cũng tốt.” Tuy Vô Song không biết bọn họ đang nói gì, nhưng đã không còn vẻ lười biếng lúc vừa rồi. “Cũng phải thú vị một chút mới đánh tiếp được chứ.”

Vô Tâm bước về phía trước một bước, chỉ là một bước nhưng đã tiến thẳng tới trước mặt Vô Song, giơ tay muốn chạm vào đầu Vô Song: “Người muốn thú vị ra sao?”

Vô Song đột nhiên cười lớn, chẳng qua trong lúc hân cười, hộp kiếm trước mắt đã như đóa hoa nở rộ, năm thanh khi kiếm đồng loạt đánh tới ngực Vô Tâm.

